

பிரிவேயாகும். அவ் வருட்பெரும் திருவைப் பேரறிவுப் பெரும்திரு என்ப. இதுவே ஞானசத்தி. இதனைப் பராசத்தி எனவும் கூறுப. ஆருயிர்கள் உடம்பால் ஆற்றல் எய்துகின்றன. ஆற்றலால் நல்லொழுக்கில் ஒழுகும். ஆறு - நல்லொழுக்கம்.

(அ. சி.) சாந்தி - விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி இருத்தல்.

(2)

2232. ஆறாறுக் கப்பால் அறிவார் அறிபவர்

ஆறாறுக் கப்பால் அருளார் பெறுபவர்

ஆறாறுக் கப்பால் அறிவாம் அவர்கட்கே

ஆறாறுக் கப்பால் அரனினி தாமே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய் (2139) ஆறாறு என்று சொல்லப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும்

அப்பாலுள்ளது யாது என அறிபவர் மெய்ப்பொருள் உண்மையறிபவராவர். அவரே அப்பாலுள்ள நிறைந்த திருவருளையும் பெறுபவராவர். அருளார் என்பது ஆர் அருள் என நிலைமறிக் கொள்ளப்பட்டது. முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பால் திகழும் மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமானைத் திருவருள் துணையால் அறியும் அறிவே மெய்யறிவாகும். அவ் வறிவு கைவந்த நற்றவத்தோரே சிறப்புபிரினராவர். அவர்கட்கே அரன் உள்ளும் புறம்பும் தெள்ள இனிக்கும் துங்கனியாவன். அத் துங்கனியினை 'நமச்சிவாயப்பழம்' என நவில்வர் (2922) நம் நாயனார்.

இதனையே பட்டினத்துப்பிள்ளையார் "சேணுயர் மருதமாணிக்கத் துங்கனி" என்றருளினார். அது வருமாறு :

"உழப்பின் வாரா

17.கண்ணு ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து புண்ணிய

அஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி நஞ்சுபொதி

காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றும்

20.தோளொரு நான்கும் சுடர்முகம் ஐந்தும்

பவழ நிறம்பெற்றுத் தவளநூறு பூசி

அறுசுவை யதனினும் உறுசுவை யுடைத்தாய்க்

காணினும் கேட்டினும் கருதினும் கனிதரும்

சேணுயர் மருத மாணிக்கத் துங்கனி."

(11, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, 10.)

(3)

2233. அஞ்சொடு நான்குங் கடந்தக மேபுக்குப்

பஞ்சணி காலத்துப் பள்ளி துயில்கின்ற

விஞ்சையர் வேந்தனும் மெல்லிய லாளொடு

நஞ்சுற நாடி நயஞ்செய்யு மாறன்றே.

(ப. இ.) நான்கு வகையாகச் சொல்லப்படும் ஐந்து சுவையான: பூதம் ஐந்து, பூதமுதல் ஐந்து, பொறி ஐந்து, புலன் ஐந்து என்பன. பூதமுதல் - தன்மாத்திரை. அகக்கலன் என்று சொல்லப்படும் எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் நான்கு. இவ் விருபத்து நான்கினையும் கடந்து உட்புகுந்து உற்றகாலத்துப் பஞ்ச முதலிய ஐவகையால் அழகு செய்யப்பட்ட மெல்லிய பள்ளிக்கட்டிலில் ஆருயிர் தூங்கும். அவ் வுயிர்க் கிழவன் விஞ்சையர் வேந்தன் என்று சொல்லப்படுவன். விஞ்சை - வியத்தகுகருவி. வேந்தன் அக் கருவிகளுக்குத் தலைவன். மெல்லியலாள் - நடுநாடியிற் றங்கி நிற்கும் மெல்லிய உயிர்ப்பு. அவற்றுடன் கூடிக்கொள்ளும் அறி துயில் ஒருங்கிய உறக்கம் என்ப. ஒருங்கிய உறக்கம் எனினும் யோக நித்திரை எனினும் ஒன்றே. இந்நிலையில் ஆணவமலமாகிய நஞ்சு வாய்ப்பு நோக்கிப் பற்றப்பார்த்து உற்றுநிற்கின்றது. அதனை விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் எண்ணி நோக்குகின்றான். அவ் வாணவ நஞ்சு கண்டத்துப்படுகின்றது. கண்டம் - இடர். அதன்மேல் அவ் வுயிர்க்குத் திருவடியுணர்வைக் கொடுத்தருளத் திருவுள்ளம் கொள்கின்றனன். இதுவே நயம் செய்வதென்பதாகும். பஞ்சமுதல் அஞ்சாவன்:

"சிறுபூளை செம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேணம்

உறுதூவி சேக்கையோ ரைந்து."

என்பன. பள்ளியறைச் சிறப்பினைப் பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடியருளிய திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை "புண்ணிய புராதன....." என்று தொடங்கும் பத்தொன்பதாவது பாட்டினுள்ளும், "கருமுதற் றொடங்கி....." என வரும் திருக்கமுமல மும்மணிக்கோவை நான்காவது பாட்டினுள்ளும் வருவனகொண்டு தெளிக.

(அ. சி.) அஞ்சொடு நான்கு - அஞ்சு என்று சொல்லப்படுகின்ற எண்ணிக்கைகொண்ட நான்கு வகையான தத்துவங்கள், பூதம்-5; பொறி-5; புலன்-5; தன் மாத்திரை 5. அகம் - அந்தக்கரணங்கள். விஞ்சையர் வேந்தன் - சிவன். நஞ்சு - ஆணவமலம்.

(4)

2234. உரிய நனாத்தூரி யத்தி லிவணம்

அரிய தூரிய நனாவாதி மூன்றிற்

பரிய பரதூரி யத்திற் பரணந்

திரிய வருந்தூரி யத்திற் சிவமே.

(ப. இ.) துரியம் என்று சொல்லப்படும் அப்பால்நனவில் ஆருயிர் தனித்துநிற்கும். அதனால் இவனாம் என்றருளினார். அப்பால் நனவு: துரியசாக்கிரம். அத்தகைய அருமைவாய்ந்த அப்பால் நனவு, அப்பாற் கனவு, அப்பாலுறக்கம் என்ற மூன்றினுள் பெருமைமிக்க அப்பாலைக் கப்பாலாம் பரதுரியத்தில் பரன் என்று சொல்லப்படும் திருவருளுடன் கூடியுறைபவனாம். இவற்றிற்கெல்லாம் மேம்பட்ட மாறுபாடில்லாத அப்பால் நிலைக்கண் தூய சிவனேயாவன்.

(அ. சி.) இவனாம் - இவ் வான்மாவாம். பரிய - பெருமையுள்ள. பரனாம் - அருட்சத்தியொடுங் கூடியவனாம். திரியவருந் துரியம் - பரதுரியாதூதம்.

(5)

2235. பரமாம் அதூதமே பற்றறப் பற்ற

பரமாம் அதூதம் பயிலப் பயில

பரமாம் அதூதம் பயிலாத் தபோதனர்

பரமாகார் பாசமும் பற்றொன் றறாதே.

(ப. இ.) யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாம் இயற்கையுண்மை அறிவின்ப மெய்ப்பொருள் பரமாகும். அப் பொருளை யடைதற்குக் 'குறிகளும் அடையாளமும் கோவிலும், நெறிகளும் அவர் நின்றதோர் நேர்மையும்' பயிலத் தந்தருளிய பாங்கினன் எனவுணர்ந்து திருவருளால் பயின்று திருவடியடைவன். இதற்கு ஒப்பு. கற்றுத் தேர்ந்தானுள்ளம் கற்ற செய்யுள் வண்ணமாய்த் திகழ்வது. கற்றுக் கைவந்தவனுக்கு முன் கற்பதற்குத் துணையாயிருந்த ஏடு முதலிய எவ்வகைக் கருவியையும் அவன் கருதுவதற்கு இன்றியமையாமையும் இடனும் ஏற்படாதல்லவா? அதுபோல் திருவருளால் அகத்தவம்புரிவார்க்கு முன் பற்றுக்கோடாக வேண்டியிருந்த அக் குறிகள் முதலியன இப்பொழுது தாமே வேண்டாவாய் நூங்கின. நூங்க அச் சிவபெருமானை அறிவுக்குள் விளங்கும் அறிவாய் வழிபடும் நெறி வெளிப்பட்டுப் புலனாம். புலனாகவே அம் மெய்ப்பொருளைப் பற்றறப் பற்றப் பயிலுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பயிலப் பயில மெய்ப்பொருள் நிலையே வாய்க்கும். அத்தகைய மெய்ந்நெறியில் பயிலும் பேறில்லாதார் அம் மெய்ப்பொருள் நிலையினை எய்தார். அந் நிலை எய்தாமையினால் அவர்க்குப் பாசமும் பற்றும் ஒரு சிறிதும் அறாவென்க. பற்றறப் பற்றுதல் நிராதார வழிபாடு. பற்றறப் பற்ற என்பதற்குப் பண்டேபற்றிய பற்று அறப் பற்ற என்றலும் ஒன்று. தபோதனர்: குறிப்புமொழியாய்த் தவத்தோரல்லாதாரைக் குறித்தது.

(அ. சி.) பயிலா - அடையாத; பயிற்சி செய்யாத.

(6)

2236. ஆயும்பொய்ம் மாயை¹ யகம்புற மாய்நிற்கும்

வாயு மனமுங் கடந்த மயக்கறிந்

தூய அறிவு சிவானந்த மாகிப்போய்

வேயும் பொருளாய் விளைந்தது தானன்றே.

(ப. இ.) உண்மை யாராயுமுன் நிலைப்பதுபோன்று காணப்படும் இவ் வுலகமும் உலகவாழ்வும் அகம்புறமாகக் காணப்படும் பொய்மாயை என்க. பொய் : நிலையாதது. இதனையே திருவள்ளுவநாயனார் "நில்லாதவற்றை நிலையின் என்றுணரும், புல்லறி வான்மை கடை" (331) என்றருளினார். அவற்றால் கொண்ட மருளின் எல்லையினைச் சொல்லவும் நினைக்கவும் ஒல்லாது. மருள் - மாயை. அத்தகைய மாயையின் மயக்கம் திருவருளால் அறுதல் வேண்டும். அற்றால் தூய சிவவுண்மையறிவு தோன்றும். அவ் வறிவு தோன்றவே சிவப்பேரின்பம் நிலைக்கும். நிலைக்கவே சிவபெருமான் எங்குமாய் நிற்கும் பரந்த நிலையுடன் நின்று சிவவிளைவாய்த் திகழ்வார்.

(அ. சி.) பொய் - மறைந்துள்ள மாயை வேயும் - எங்கும் பரந்துள்ளது.

(7)

2237. துரியப் பரியில் இருந்தஅச் சுவனைப்

பெரிய வியாக்கிரத் துள்ளே புகவிட்டு

நரிகளை போடத் துரத்திய நாதார்க்கு

உரிய வினைகள்நின் றோலமிட்²டன்றே.

1. நில்லாவாழ்வு, அப்பர், 5. 69 - 7.

2. படைக்கல. அப்பர், 4. 81 - 8.

(ப. இ.) துரியப் பரியாகிய அப்பால் முடிவின்கண் இருந்த ஆருயிரை எவற்றிற்கு மேலாம் திருவைந்தெழுத்தை எண்ணுமாறு செலுத்துபவன் சிவன். திருவைந்தெழுத்தை இடையறாது எண்ணினால் நரிகளையொத்து நம்மை வஞ்சித்துக்கொண்டு தம்வழி இழுத்துச் செல்லும் பொறி புலன் கலன்களை அடக்கியருள்வன் சிவன். இதுவே அவற்றைத் துரத்துவதென்பதாகும். பின் இறைபணியாகிய சிவத்தொண்டினின்று சிவனுக்கு அடைக்கலம் என்னும் அடைக்கலமொழி தோன்றும். அடைக்கலமொழி - ஓலம்.

(அ. சி.) துரியப்பரி - துரிய அத்தம் வியாக்கிரம் - அஞ்செழுத்து எண்ணுதல். நரிகள் - கன்மேந்திரியங்கள் 5; ஞானேந்திரியங்கள் 5; அந்தக் கரணங்கள் 4; ஆக நரிகள் 14ஆம்.

(8)

2238. நின்றஇச் சாக்கிர நூள்துரி யத்தினின்

மன்றனு மங்கே மணஞ்செய்ய நின்றிடும்

மன்றன் மணஞ்செய்ய மாயை மறைந்திடும்

அன்றே யிவனும் அவன்வடி வாகுமே.

(ப. இ.) நனவின்கண் ஏற்படும் அப்பால்நிலை சாக்கிரதூரியம் எனப்படும். அந் நிலையில் திருவைந்தெழுத்து ஐந்தனையும் அகநிலை. ஐம்பெருமன்றமாகக் கொண்டு சிவபெருமான் அம்மைகாண அருட் பெருங்கூத்து ஆடுகின்றான். இதுவே அகக் கூத்தாகும். இவ் வகக் கூத்துச் சொல்லுலகைப்பற்றி நிகழ்கின்றது. இதுபோல் பொருளுலகைப் பற்றி நிகழும் புறக்கூத்தும் ஐந்திடமாகும். அவை முறையே திருஆலங்காடு, திருத்தில்லை, திருக்கூடல், திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம் என்பன. இவற்றின்கண் அமைந்துள்ள மன்றங்கள் முறையே மணி, பொன், வெள்ளி, செம்பு, மண் என்பன. இவற்றிற்கு முறையே ஒருபுடையொப்பாகச் 'சிவய நம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும். இவ்வாறாக அகம் புற அம்பலங்களைக் கொண்டு நடக்கும் அம்பலவாணரை மன்றன் என ஓதியருளினார். இவற்றை நினைவுகூர ஒரு வென்பாவில் தருகின்றாம்:

"மேலாம் 'சிவயநம' மேலமணி பொன்வெள்ளி

பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல்-மேலாம்

அவனாடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்

தவநெல்லை குற்றாலந் தான்."

அத்தகைய மன்றனும் அப்பால்நிலைக்கண்ணே ஆருயிருடன் வேறற மூளாக்கலத்தலாகிய மணஞ்செய்ய நின்றருள்கின்றான். அச் சிவபெருமானாகிய மன்றன் மணஞ்செய்தலாகிய கலத்தலைப் புரிதலும் மாயை முதலிய மலங்கள் மறைந்திடும். மறையவே அப்பொழுதே ஆருயிர் பேருயிராம் சிவன் வடிவமாகும். மணம் - கலப்பு.

(அ. சி.) மன்றன் - கூத்தப்பிரான். மணஞ்செய்ய - கலக்க. மன்றன்.....மறைந்திடும் - சிவ சக்தி சேர மாயை மறைந்துவிடும்.

(9)

2239. விரிந்திடிற் சாக்கிர மேவம் விளக்காய்

இருந்த விடத்திடை யூடான மாயை

பொருந்துந் தூரியம் புரியிற்றா னாகுந்

தெரிந்த தூரியத் தூதக லாதன்றே.

(ப. இ.) பொறி புலன் கலன் முதலிய உறுப்புகள் விரிந்த இடத்து நனவினைப் பொருந்தும். மாயை விளக்குப் போன்று இருந்த இடத்தில் வலிமையோடு நிற்கும். நனவில் அப்பால்நிலைக்கு முன்நிலை வாய்க்குமிடத்து அருளால்

ஆருயிர் தாமரையிலை நூப்போல் ஓட்டாது நிற்கும். இக் கருவிகளெல்லாம் நனவின் கண் ஏற்படும் பேருறக்கநிலையில் விட்டகலாது ஓட்டிச் செயலற்றிருக்கும்.

(அ. சி.) ஈடான - வலிமையுள்ள. தெரிந்ததூரியம் - நனவிற்கூரியம்.

(10)

2240. உன்னை யறியா துடலைமுன் நானென்றாய்

உன்னை யறிந்து தூரியத் துறநின்றாய்

தன்னை யறிந்தும் பிறவி தணவாதால்

அன்ன வியாத்தன் அமலனென்¹றறிதியே.

(ப. இ.) முன்நாளெல்லாம் உன்னுடைய இயற்கை உண்மைத் தன்மையை அறியாது 'ஐம்புலவேடர் சுழலிப்பட்டு'

உடலையே நானென்று கூறினாய். அருளால் உன்னையறிந்து பேருறக்கமாகிய தூரியத்தைப் பொருந்தி நின்றாய். தன்னுடைய நிலைமையினை அறிந்த அளவானே பிறவி நூங்காது. பிறவி நூங்குவது அப்பால் நிலையில் விளங்கும் மன்றன் என்று ஓதியருளப்பெற்ற எங்கும் நூக்கமற நிறைந்துள்ள இயல்பாகவே பாசங்களின் நூங்கிய சிவபெருமானால் ஆம் என்று அறிவாயாக. இஃது, உடல்பெருக்கும் நோயை நோயென்றுணராது அழகென்றுணர்ந்து சிலநாளும் மகிழ்ந்து பின் துன்புறுநிலையில் நோயென்று உணர்கின்றனன். அதுநூங்க வேண்டுமென்றும் நாடுகின்றனன். ஆனால் அஃது அவனால் நூங்குவதன்று. அதனை நூக்கும் அன்பறிவு ஆற்றல் களமைந்த அரும்பெரும் மருத்துவனால் மட்டுமே முடியும்; அதுபோன்றதாகும். வியாத்தம் - நிறைவு; பரப்பு.

(அ. சி.) தணவாது - நூங்காது. வியாத்தன் - எங்கும் கலந்திருப்பவன்.

(11)

2241. கருவரம் பாகிய காயந் தூரியம்

இருவருங் கண்ணீர் பிறப்பிறப் புற்றார்

குருவரம் பெற்றவர் கூடிய பின்னை

இருவரு மின்றியொன் றாகிநின்²றாரே.

(ப. இ.) கருவற்ற நாள் முதலாக வளர்ந்து ஓர் எல்லையை எய்தும் நிலை பிறப்பாகும். அப் பிறப்பினால் ஏற்படுவது

இவ்வுடல். படைத்தலையும் காத்தலையும் திருவாணையால் புரிந்துவரும் அயனும் அரியும் பிறப்பு இறப்பு உற்றவர்களே.

சிவகுரு எழுந்தருளிவந்து திருவைந்தெழுத்தாகிய வரம் அருள்வன். அவ்வரத்தினைப்பெற்று அவர் திருவடி

1. ஐம்புல. சிவஞானபோதம், 8.

2. அவனே. " 10.

" நானேயோ. 8. திருவேசறவு, 10.

" இரவனா. அப்பர், 6. 15 - 4.

யில்ஆருயிர்க்கிழவன் சேர்வன். சேர்ந்தபிற்பாடு முத்திறப்புணர்ப்பாம் மொழியொணாக் கலப்புநிலையை எய்துவன். எய்தியவிடத்து ஆருயிர் சிவனடிக்கூழ் அடங்கும். அடங்கவே இருவரும் ஒருவராய் நிற்பர். இருவர் கலப்பும் தேனும் பாலும் கலந்த கலப்பினை மானும்: மானும் - ஒக்கும்.

(அ. சி.) கரு - பிறப்பு. இருவரும் - சுவனும் சிவனும். குருவரம் - குருவின் வரம். கூடிய - சமாதிகூடிய.

(12)

2242. அணுவின் துரியத்தி லான நனவும்

அணுவசை வின்கண் ணான கனவும்

அணுவசை விற்பரா தூதஞ் சுழுத்தி

பணியிற் பரதூரி யம்பர மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிராகிய அணுவின் பேருறக்கநிலையாம் துரியத்தில் உண்டாகும் நனவும், ஆருயிரின் புடைபெயர்ச்சியில் உண்டாகும் கனவும், அப் புடைபெயர்ச்சியின்கண் தன்னை இழப்பதாகிய உறக்கமும் பொருந்திய இடத்து அப்பால்நிலை எய்தும். எய்தவே சிவனுடன் ஒன்றாய் சிறப்பு எய்தும். இதுவே பரம் என ஒதப்பெற்றது.

(அ. சி.) அணு - ஆன்மா. பணியில் - பொருந்தினால்.

(13)

2243. பரதூரி யத்து நனவும் பரந்து

விரிசக முண்ட கனவுமெய்ச் சாந்தி

உருவறு கின்ற சுழுத்தியும் ஓவத்

தெரியுஞ் சிவதூரி யத்தனு மாமே.

(ப. இ.) மேற்பேருறக்கமாகிய பரதூரிய நனவு எங்கும் பரந்து விரிந்த உலக நுகர்வுகளை உண்டன. அதுபோல் கனவும் பயனும் நுண்ணுகர்வுண்மையாதலின் பரதூரியக் கனவு மெய்மை அமைதியாகும். கருவி கரண முதலிய உருவ மட்டும் அசைவின்றியிருக்கும் உறக்கநிலையும் நூங்க, ஆண்டு அருளாற்புலனாகும் ஒன்று. அதுவே சிவதூரிய நிலையாகும். அந்நிலை எய்தியவன் சிவதூரியத்தனாவன்.

(14)

2244. பரமா நனவின்பின் பாற்சக முண்ட

திரமாம் கனவுஞ் சிறந்த சுழுத்தி

உரமாம் உசாந்த முற்றல் துறவே

தரனாஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

(ப. இ.) மேல்நனவு என்று சொல்லப்படும் பரமா நனவின் அடுத்தநிலை மெய்ம்மையும் உறுதியுமுடைய

மேற்கனவில் உலக நுகர்வுகளை உண்ணும். சிறந்த உறக்கநிலை நல்லுறுதியாகும். பேருறக்கமேனிலை அமைதி நிறைதல்.

அதன் மேல்நிலை துறவாகும். இந்நிலை சிவதுரிய நிலையாகும். இந்நிலை எய்தினான் சிவதுரியத்தனாவன்.

(அ. சி.) பரமா நனவு - பர நனவில். தரனாம் - கைகூடப் பெற்றவனாம்.

(15)

2245. சூவன் துரிய முதலாகச் சூரான

ஆவ சிவன்துரி யாந்தம் அவத்தைபத்து

ஓவும் பராநந்தி யுண்மைக்குள் வைகியே

மேவிய நாலேழ் விடுத்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் பேருறக்க நிலையாகிய சூவதுரிய முதல் சிவதுரியம் ஈறாக நிலைகள் பத்தென்ப இப்பத்து

நிலையினையும் அருளால் கண்டு நூங்க ஆண்டு நிலைபெற்றுள்ள பராநந்தியாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கூழ்த்தங்கி

நிலைபத்தம் அப்பால் நிலையொன்றுமாகிய பதினொன்றினையும் விடுத்து ஆருயிர்க் கிழவன் இன்புற்றிருந்தனன் என்க.

நாலு+ஏழ்-பதினொன்று நாலேழ்: உம்மைத்தொகை நிலைபத்தாவன: சூவ துரியம், சிவதுரியாதூதம் ஆக இரண்டு.

மேல்நனவு, மேற்கனவு, மேலுறக்கம், மேற்பேருறக்கம் ஆக நான்கு. சிவநனவு, சிவக்கனவு, சிவவுறக்கம்,

சிவப்பேருறக்கம் ஆக நான்கு. இம் முத்திறத்துப்பத்து நிலை என்க.

(அ. சி.) சூவன்.....பத்து - (1) சூவதுரியம், (2) சிவதுரியாதூதம், (3) பரநனவு, (4) பரகனவு, (5) பரசுழுத்தி,

(6) பரதுரியம், (7) சிவநனவு, (8) சிவக்கனவு, (9) சிவசுழுத்தி, (10) சிவதுரியம்.

(16)

2246. பரஞ்சிவன் மேலாம் பரமம் பரத்திற்

பரம்பரன் மேலாம் பரநன வாக

விரிந்த கனாவிடர் வட்டுஞ் சுழுனை

உரந்தகு மாநந்தி யாமுண்மை தானே.

(ப. இ.) பரம் சிவன் இரண்டற்குமேல் பரமம். அப் பரத்திற்கு மேல் பரம்பரன். பரநனவு விரிந்த பரக்கனவு இவ்விரண்டும் ஆருயிர்களின் பிறப்புத் துன்பத்தை அகற்றும். அதன்மேல் பேரறிவுப் பெருமானாகிய பர நந்தியின் உண்மைநிலையினை எய்துவன்.

(17)

2247. சார்வாம் பரசிவஞ் சத்தி பரநாதம்

மேலாய விந்து சதாசிவ மிக்கோங்கிப்

பாலாய்ப் பிரமன் அரியம ராபதி

தேவாம் உருத்திரன் ஈசனாங் காணிலே.¹

(ப. இ.) எப்பொருட்குஞ் சார்பென நின்று எஞ்ஞான்றும் இன்பவடிவமாய் இலங்கும் மெய்ப்பொருள் பரசிவம், சத்தி, பரநாதம், பரவிந்து, சதாசிவம், ஈசன், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஒன்பது நிலையுள் நிற்கும். இது பரநிலையாகும். இந்நிலையினை எய்திய ஆருயிர்க்கிழவரும் இப் பொயர்களையே பெற்று வாழ்வார். சதாசிவ மெய்யாகிய அருளோன் அருஉருவநிலை. மிக்கோங்கிய இந் நிலையினின்றே உருவநிலை நான்கும் தோன்றும். அரிய அமராபதித்தேவு என்னும் உருத்திரருக் கடக்கமே வானவரும் வானவர்கோனாகிய இந்திரனும் என்க.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் பர அவத்தை உடையவர் பரசிவ முதல் அயன் ஈறாக ஒன்பது வடிவமாய் விளங்குவார் என்றது.

(18)

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

2248. கலப்பறி யார்கடல் சூழல கேழும்

உலப்பறி யாருட லோடுயிர் தன்னை

அலப்பறிந் திங்கர சாளகி லாதார்

குறிப்பது கோல மடலது வாமே.

(ப. இ.) ஏழுவகையான உலகங்களும் பிறப்புக்களும் மாயாகாரியப் பொருள்களின் கலப்பென்றும், அவற்றுடன் ஆருயிர் கலந்திருப்பதும். நிலைப்பாடுடைய தன்றென்றும் ஆன்றோர் கொள்ளும் உண்மையினை அறியார் கலப்பறியாராவர் உயிருடன்கூடிய உடல் அழியும் என்பதையும் அத்தகைய அழிவுபாட்டுக்குரியவுடல் உயிரினைத் தன்வழியூர்த்து அலைப்பதனையும் அறியார். அருளால் அறிவரேல் அவ்வுடலினை ஆளும் தகுதியினை உடையவராவர். அத் தகுதியினை அறிந்து அவற்றை ஆளும் வலியில்லாதாரும் உண்மை உணரவும் வலிபெறவும் சிவபெருமானை

ஒருங்கிய வள்ளத்துக் குறித்தல்வேண்டும். அதற்குத் துணைபுரியும் கடவுள் திருக்கோலங்களை
மேற்கொள்ளுதல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொண்டால் அவற்றிற்கு வேண்டும் வலிமை முற்றும் அருளால் தாமே வந்துறும்.
குறித்தல் - தியானித்தல்.

(அ. சி.) உலப்பு - அழிதல். அலப்பு - அலைத்தல். குறிப்பது கோலம் - ஈசன் உருவத்தை நினைப்பது. அடல் -
வலிமை.

(19)

2249. பின்னை யறியும் பெருந்தவத் துண்மைசெய்

தன்னை யறியில் தயாபரன் எம்மிறை

முன்னை யறிவு முடிகின்ற காலமும்

என்னை யறியலுந் தின்புற்ற வாறே.

(ப. இ.) பின்னையறிவாகிய செயற்கைக் கல்வியறிவினால் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்துண்மை செய்து
மேற்கொள்ளின் அன்னையாகிய திருவருளம்மை நம்மை அறிவள் அன்னையறிந்தால் பெருங்கண்ணோட்டம்
பெரும்பொருளாகிய எம்மிறைவன் உணர்வன். உணரவே தொன்மை இயற்கை யறிவு சிவபெருமான் திருவடிக்கண்
பொருந்தும் நன்னிலைமை வந்து எய்தும். அந்நிலையில் திருவடியுணர்வால் என்னையறியலுறுவேன்; உறவே
ஆண்டவன்றன் திருவடி இணையிலா இன்பத்தினையும் எய்துவேன். ஒருவன் தன்னை யறிவதென்பது உள்ளம் உரை உடல்
மூன்றாலும் உகுற்றும் எண்ணம் சொல் செயல் என்பவைகளாற்றானறியும் இவ்வறிவு நிலையில் சார்பறிவாகும். துய்ப்பினால்
தன்னையறிவது நிலையுடைச் சார்பறிவாகும். அஃது கோலங்கொண்டோன் தன்னை அக் கோல வண்ணத்தனாயே
குறிப்பதனையொக்கும். குறிப்பது - கருதுவது.

(20)

2250. பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்

பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்

தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாம்

தன்னின் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

1. சிறைசெய்ய. சிவஞானபோதம், 8. 4 - 1.

" பன்னிறங்க. சிவஞானசித்தியார், 8. 4 - 1.

(ப. இ.) இத் திருப்பாட்டு ஆருயிரின் நிலைமையினை ஒதுகின்றது. பொன்னாற் செய்யப்படும் அணிகள் அணிவாரால் போற்றப்பட்டுப் பெருமை எய்துகின்றன. அணிவாரும் அவற்றால் சிறப்பும் பெருமையும் உறப்பெறுகின்றனர். அவ் வணிகலன்களை அணியின் வேறுபாட்டுடன் காணுங்கால் பொன்னைப் பற்றிய குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் புலனாகா. 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்' என்னும் முறைப்படிப் பொன்னைப் பற்றிய வேறுபாடு ஆயுங்கால் அணியைப் பற்றிய குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் தோன்றாவென்க. அதுபோல் உடல் கலன் முதலியவற்றை ஆயுங்கால் ஆருயிரின் குறிப்பும் காட்சியும் ஒருசிறிதும் தோன்றா. உடல் கலன் முதலிய பொருள்கட்கு மேலாக அறிவுள்ளதாய் அவற்றின் வேறாய் அவற்றை இயக்குவதாய் அவற்றாற் பயன் எய்தும்படி ஆண்டவனால் சேர்க்கப்பட்டதாய், அழிவில்லதாய், அவ்வாண்டான் அடிக்கழி வாழும் பெரும்பேற்றின்பு எய்தற்குரிய சிறப்பினதாய் உள்ள ஆருயிர் ஒன்றுண்டு என வழியளவை யான் ஆராயும்வழி அவ்வுடல்கலன்களைப் பற்றிய எண்ணமும் தோற்றமும் ஒருசிறிதும் புலனாகா. அதனால் தன்னை மறைத்தது தன் கரணங்கள், தன்னின் மறைந்தது தன் கரணங்கள் என்று ஒதியருளினர்.

(அ. சி.) தங்க நகையை நகை என்னும் எண்ணத்தோடு பார்க்குமிடத்துத் தங்கம் என்பது தோன்றாது. தங்கம் என்ற நோக்கத்துடன் பார்த்தால் நகை என்ற எண்ணம் இராது. அதுபோல், ஆன்மா தான் கருவி காரணங்களே என்று எண்ணினால் ஆன்மா தரிசனம் இல்லை. ஆன்மா தான் வேறு என்று நோக்கும்போது கருவி கரணங்கள் மறையும் என்பது இதன் கருத்து.

(21)

2251. மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை

மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை

மரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்

மரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூவே.¹

(ப. இ.) இத் திருப்பாட்டு "உலகமே உருவமாக யோனிகள் உறுப்பதாகக் கொண்டு அலகிலா நலங்கள்" என்றும் இடையூன்றி ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் நின்று புரிந்தருளும் சிவபெருமானின் அரும் பெரும் தன்மையினை அருளுகின்றது. தேக்கு முதலிய சிறந்த மரங்களால் கைவல் தச்சன் ஓர் அழகிய யானையின் புனைஉரு அமைக்கின்றான். அவ்வுருவினைப் பற்றிய எண்ணமும் ஆய்வுக்கொள்ளுங்கால் மரத்தைப் பற்றிய எண்ணமும் வேறுபாடும் ஒருசிறிதும் தோன்றா. மரத்தைப் பற்றிய எண்ணம் தோன்றுங்கால் யானையைப்பற்றிய எண்ணம் தோன்றுவதின்று. அதுபோல் சுட்டியுணரப்படும் உலகத்தையும். ஏனைப் பொருள்களையும் ஆராயுங்கால் முழுமுதற் சிவபெருமானின் எண்ணமும் பண்பும் உள்ளத்தின்கண் நண்ணுவதில்லை. ஆயிருங்களின் பொருட்டு வியத்தகு உலகுடல்களைப் படைத்து அவற்றுடன் விரவி நின்று இயக்காதியக்கிவரும் சிவபெருமானின் திருவுருவாம் திருவருள்

இயல்பினையும் அவற்றன் அளத்தற்கரிய எண்பெரும் குணங்களையும் வழியளவையான் உன்னுங்கால்
உலகுடற்பொருள்களைப் பற்றிய எண்ணம் ஒரு சிறிதும் தோன்றாது. அதனால் 'பார்முதற் பூதம் பரத்தை

(பாடம்) 1. பூதமே.

மறைத்தது' எனவும், 'அது பரத்தில் மறைந்தது' எனவும் ஓதியருளினார். இயக்காதியக்கல் - கருத்தாலியக்கல்.

இவ்வுண்மை வரும் திருவள்ளுவநாயனார் செந்தமிழ்ப் பொதுத் திருமறையான் உணர்வு:

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாபினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

(திருக்குறள், 355.)

மேலும் திருவள்ளுவநாயனாரருளிய "காணுங்காற் காணேன் தவறாய காணாக்கால், காணேன் தவறல் லலை'

(1286) என்னும் மறையும் ஒருபுடையொப்பாகக் கொள்க. அப் பொருள் வருமாறு: சிவபெருமானைத்

திருவருட்கண்ணால், உணர்வின் கண் நினைவதாகிய காணுங்கால் நிலையாமையாகிய உலகியற்

பொருள்களைக் காணேன். சிவபெருமானை நிலையாமையாகிய காணாதவிடத்து (எதிர்மறை முகத்தால்)

தவறுடையனவாகிய உலகியனையே காண்பேன் என்பதாம். தவறு: தோன்றி யொடுங்கும் குற்றமுடைய உலகு

உடல் உணர்வு. தவறல்லலை - அக்குற்றம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவன் - சிவபெருமான்.

இதன்கண் காணப்படும் மெய்ப்பொருளாவது சிவன். அவனே அப் பொருள்களைப் படைத்துக் காத்து

உடனாய்நின்று இயக்கியருள்கின்றான். இவ் வுண்மை அப் பொருளைக் கண்டவுடன் எழுதல். இதற்கு ஒப்புத்

திருக்குறளைக் கண்டவுடன் திருவள்ளுவநாயனார் திருவடி நினைவுக்கு வருதல். திருவடி - திருவருள். ஒரு

பொருளுக்குச் சார்பினால் பல பெயர்கள் அமையும். அப் பெயர்களனைத்தும் அப் பொருளுமன்று அப்

பொருளின் வேறுமன்று. சார்பினால் வரும்பெயர்கள் நிலையா. இயற்பெயர் நிலைக்கும். ஆருபிர்க்கு உபிர்க்

கிழவன் என்பது இயற்பெயர். ஏனைப் பருஉற்சார்பால் வருவன அனைத்தும் செயற்பெயர். செயல் எனினும்

சார்பெனினும் ஒன்று. அஃது 'அடிமை' என்னும் படிபிலா முடிவிலா ஒப்பிலாத் திருப்பெயராம். செயற்பெயர்க்கு

எடுத்துக் காட்டு வருமாறு: 'கோச் சேரமான் யானைக்கண் சேய் மாந்தரம் சேரல் இரும்பொறை.' இதன்கண்

சாதி, குடி, வடிவு, இயற்பெயர், சிறப்புப் பெயர் என்னும் ஐம்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவையனைத்தும்

செயற்பெயர்கள். இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க:

"சாதி குடிவடிவு சாற்றும் இயல்சிறப்பிங்

கூதஞ்சும் சார்பால் இயைவனவாம் - ஓதுங்கால்

கோச்சேரன் யானைக்கண் சேய் மாந்த ரம்பொறை

பாச்சாப்பா லாங்கற் பனை."

(22)

2252. ஆறா றகன்று நமவிட் டறிவாகி

வேறான தானே யகாரமாய் மிக்கோங்கி

ஈறார் பரையின் இருளற்ற தற்பரன்

பேறார்¹ சிவாய அடங்கும்பின் முத்தியே.

1. துன்பாய. சம்பந்தர், 2. 26 - 10.

" அத்தாவன். அப்பர், 6. 95 - 8.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர்டெய் என்று சொல்லப்படும் (2139) முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உண்மையும்

ஒருவனுக்குத் திருவருளால் உணர்த்தப்படும். உணர்த்தப்பட்டால் அப் பொருளுண்மை குறிக்கும் மகர எழுத்துப் படித்து முற்றுற்ற ஏடுபோல் வாளா இருக்கும். அம் மகரம் வாளா இருக்கவே அதனைத் தொழிற்படுத்திவரு நகரமும் கற்பித்த ஆசான் பொற்புப்போல் வாளா இருக்கும். இவ்விரண்டும் உள்ள காலத்து ஆருயிரின் அறிவு சுட்டறிவாகவும் சிற்றறிவாகவும் இருக்கும். இவை திருத்தமுறக் கருத்திலகன்றமையால் ஆருயிர் அறிவாகநிற்கும். நின்று அவ் வுயிரருளால் உழைத்து உயர்ந்தானும் ஒழுகி உயர்ந்தானும் போன்று மிக்கு ஓங்கும். மிக்கு ஓங்கி ஐம்மலங்களையும் அகற்றுவதாகிய ஈற்றினைச் செய்து அம் மகர எழுத்து நின்ற இடத்துத் தான் வந்து நிற்கும். அவ் வனப்பாற்றலாகிய திருவருளின் தனித் துணையால் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நூங்கிய விழுமிய முழுமுதற் சிவன் தன் திருவடிப்பேற்றை நல்கி அத் திருவடிக்கூழ் அவ் வுயிர்களை வைத்தருள்வன். அக் குறிப்பு முன்பு நகரமுள்ள இடத்து இப்பொழுது சிகர நிற்பதாகும். இந் நிலையில் முன்னும் பின்னும் சிவ என்னும் ஈரெழுத்து நிற்க நடுவுள் யகரம் நிற்கும். இதுவே, 'சிவயசிவ' என்னும் செறிவுமறையாகும். இதுவே 'அடியேன் நடுவுள் இருவாரும் இருப்பதானால்' என்னும் குறிப்பாகும். 'சிவய' என நின்று பின் 'சிவயசிவ' என நிற்பதே திருவடிப்பேறென்க. சிவய என்பது திருவடியிற் சேரத் திருத்தநூர் ஆடிநின்றல். சிவயசிவ என்பது அத் திருவடியில் அருத்தியினால் பொருத்தமுற ஆறா இன்பம் நுகர்ந்திருத்தல்; இதுவே திருவடிப் பேறென்க.1

(அ. சி.) நமவிட்டு-நகரத்தால் குறிக்கப்படும் திரோதான மலமும், மகரத்தால் குறிக்கப்படும் மாயா மலமும்

இரண்டையும் நூக்கி. தானே அகாரமாய் - ஆன்மா சிவவடிவாய். "யாரும் அறியார் அகாரம் அவனென்று" (திருமுலர்) அகாரம் - சிவன். ஈறார்பரை - திருவருட் சத்தி.

2253. துரியத்தில் ஓரைந்துஞ் சொல்லக ராதி

விரியப் பரையின் மிகுநாத மந்தம்

புரியப் பரையின் பராவத்தா போதந்

திரியப் பரமந் துரியந் தெரியே.

(ப. இ.) துரியமாகிய மேல்நிலையிற் காணப்படும் மேல்நனவு, மேற்கனவு, மேலுறக்கம், மேற்பேருறக்கம், மேலொடுக்கம் என்னும் ஐந்து நிலையும் திருவருளால் தெரிதல்வேண்டும். சொல்லுலகும் பொருளுலகும் விரிதற்கிடமாகிய அகர முதலிய எழுத்துக்களை யுள்ளடக்கிநிற்கும் ஒலியாகிய நாதம் திருவருளால் தூமாயையினின்றும் தோன்றும். அதுபோல் இருவேறுலகங்களும் அந்தமாகிய ஒடுக்கத்தைப் பெறத் திருவருளால் பராவத்தையாகிய மேனிலை தோன்றும். அத்திருவருளுணர்வாகிய போதமும் ஒடுக்கத் தூய சிவனார் தோன்றுவர். இவையே துரியமாகிய மேனிலை என்க. திரிய - ஒடுங்க.

(அ. சி.) துரியத்தில் ஐந்து - துரியம், துரியநனவு, துரியகனவு, துரியசுழுத்தி, துரிய அதீதம் ஆக ஐந்து. பராவத்தா போதம் திரிய - பர அவத்தையிலுண்டாகும் காட்சியும் ஒழிய.

1. ஊன நடனம் திருவருட்பயன், 83.

2254. ஐந்துஞ் சகலத் தருளாற் 'புரிவற்றுப்

பந்திடுஞ் சுத்த அவத்தைப் பதைப்பினில்

நந்தி பராவத்தை நாடச் சுடர்முனம்

அந்தி யிருள்போலும் ஐம்மல மாறுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் திருவருளால் ஐம்மலத் தன்மைகளை உணர்ந்து அவற்றினின்றும் நூங்குவதாகிய பற்றுதியை உற்றுநிற்பதே துறவாகும். அதுவே தூய்மை. அதுவே தெளியக் காண்டல். அதுவே சுத்தி. அதுவே புரிவு. அப் புரிவினைப் பொருந்தி வந்திடும் பதைப்பு நிலையினில் நந்தியாகிய மேனிலை நாட்டம் உண்டாகும். அந் நாட்டத்து முன்னிலையில் சுடர் முன்னிலையில் அந்தியிருள் முந்தியடங்குவதுபோல் ஐம்மலமும் அடங்கும். அடங்கும் - அறும்; அறுதல், இருந்தும் பயனிலவாதல்.

2255. ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியும் மாயையும்

பொய்கண்ட மாமாயை தானும் புருடன்கண்டு

எய்யும் படியாய் எவற்றுமாய் அன்றாகி

உய்யும் பராவத்தை யுள்ளுறல் சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்குப் பருவுடலாயமைந்த உடல்மெய் இருபத்து நான்கும், இவற்றுடன் கூடிச் சிறப்பு வகையான் நிற்கின்ற ஆள் ஒன்றும் ஆகிய இருபத்தைந்து மெய்களும் உடலென்ப. ஆள் - புருடன். ஆளின் பொதுநிலைமை ஊழி ஊழ் உழைப்பு உணர்வு உவப்பு என்னும் தூவா மாயையினினாம் ஐம்போர்வை பெற்று நின்றல். இவ் விரண்டும் முறையே உழைப்பார் கருவி கைக்கோடலும் கச்சரையாத்தலும் ஒக்கும். உழைத்தற் குடையடுத்தல் உன்னுபொது ஆளாம், விழை கருவி கோடல் சிறப்பு; என நினைவுகூர்க. மட்டுப் பகுதியாகிய மூலப் பகுதியும், ஏழு மெய்களுடன் கூடிய தூவாமாயை என்னும் உணர்வுமெய்யும் ஆகிய இவையனைத்தும் நிலையாமையுடையன, திருவடிசேர்வதற்குக் கருவியாவன என உணர்த்தும் தூமாயை ஐந்தும் திருவருளால் ஆருயிர் அறிவின்சண் காணப்படுதல் வேண்டும். காணவே, தான் இவற்றின் வேறெனவும் இவற்றால் எய்தும்படியுள்ளது தனக்கு ஏதும் இன்றெனவும், உள்ளத்துக் கொள்ளல் ஏற்படும். இவற்றிற்கு மேல்நிலையே உய்யும்படியமைந்த ஒப்பில் ஒருநிலை என்பது விளங்கும். அந் நிலையினை அருளால் உள்ளுதலே ஆவித் தூய்மையாய் புரிவு நிலையாகும். புரிவு - சுத்தம். கச்ச: அரைப்பட்டிகை.

(அ. சி.) ஐயைந்து - ஆன்ம தத்துவம் 24-ம் புருட தத்துவமும் ஆக 25. மட்டுப்பகுதி - மூலப் பிரகிருதி.

(26)

2256. நின்றான் அருளும் பரமுமுன் னேயமும்

ஒன்றாய் மருவும் உருவும் உபாதியுஞ்

சென்றா னெனைவிடுத் தாங்கிற்செல் லாமையும்

நன்றான ஞானத்தின் நாதப் பிரானன்றே.

(பாடம்) 1. புரிவுற்றுப்.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மையால் நன்றான திருவடி உணர்வு வெளிப்படும். நாதங்கடந்து அந் நாதத்தையும் இயக்கும் முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமான் நாதப்பிரான் எனப்படுவன். அவன் அருளும் பரமும் ஆருயிர் செய்யும் அன்புமாய் நின்றருள்கின்றனன். ஆருயிருடன் பிரிவின்றி விரவி ஒன்றாய் மருவியிருக்கும் பருவடல் நுண்ணுடல் முதலுடன் ஆகியவைகள் ஆருயிர்களைவிட்டு அகலும்படி செவ்விறோக்கிச் சிவகுருவாய்ச் சென்றருளினன். அடியேனைவிட்டுத் தான் யாண்டும் செல்லாமையும் பூண்டருளினன். உபாதி: முதலுடம்பு; காரணவுடம்பு.

(அ. சி.) நேயம் - அன்பு. உருவு - தூல, சூக்கும தேகங்கள். உபாதி - காரண தேகம்.

(27)

முக்குண நிரீக்குணம்

2257. சாத்திக மெய்து நனவெனச் சாற்றுங்கால்

வாய்த்த இராசத மன்னுங் கனவென்ப

ஓய்த்திடுந் தாமதம் உற்ற சுமுத்தியாம்

மாய்த்திடு நிரீக்குண மாசில் துரியமே.¹

(ப. இ.) மூலப் பகுதியில் வெளிப்படும் முக்குண இயல்பினைச் சொல்லுமிடத்து அமைதிக் குணமாகிய சாத்துவிகம் நனவாகும். ஆட்சிக் குணமாகிய இராசதநிலை கனவாகும். ஈட்டுதல்தொழிலினின்றும் ஓய்ந்து ஊட்டுதற்றொழிலில் தோய்ந்துநிற்கும் அமுந்தற் குணமாகிய தாமதம் உறக்கமாகும். இம் மூன்று குணங்களையும் மாயுமாறு செய்து அருட்குணம் மேலோங்கி நிற்கும்நிலை நிரீக்குணமாகும். இந் நிலைபேருறக்கமாகிய துரிய நிலையாகும். பேருறக்கமாவது உலகினை மறந்து உடலினைத் துறந்து அடலேற்று வெல்கொடிச் சிவனை நினைந்து திருவருளில் அமுந்தும்நிலை.

(1)

அண்டாதி பேதம்

2258. பெறுபகி ரண்டம் பேதித்த அண்டம்

எறிகடல் ஏழின் மணல்அள வாகப்

பொறியொளி பொன்னணி யென்ன விளங்கிச்

செறியும்அண் டாசனத் தேவர் பிரானே.

(ப. இ.) புறத்தே காணப்படும் அண்டங்களும், நிலவண்டம், நூண்டம், நெருப்பண்டம், காற்றண்டம், வான் அண்டம் என்று சொல்லப்படும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட பல அண்டங்களும் அளவில்லன். பேதித்தல் - மாறுபடுதல். அளவில்லன் என்பதை ஓர் ஒப்பில் வைத்துக் கூறின் அலை வசுகின்ற கடல்கள் ஏழென்ப. அவ் வேழின்கரையிற் காணப்படும் மணலை எண்ணுவது முடியாதவாறுபோல அளவில்லன் என்பதாகும். தேவர் மூவர் யாவார்க்கும் முழுமுதல்வனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் இவ் அண்டங்களனைத்தையும் இருக்கையாகக் கொண்டு பிரிவின்றி விளங்குகின்றான். கண்ணும் ஒளியும் பொன்னும் அணியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தனித்து விளங்காமைபோன்று சிவனும் அண்டத்துடன் தனித்துப் பிரித்தறியவாரான்.

1. நிர்த்துணாய். சிவஞானபோதம், 9. 2 - 1.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மையால் நன்றான திருவடி உணர்வு வெளிப்படும். நாதங்கடந்து அந் நாதத்தையும் இயக்கும் முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமான் நாதப்பிரான் எனப்படுவன். அவன் அருளும் பரமும் ஆருயிர் செய்யும் அன்புமாய் நின்றருள்கின்றான். ஆருயிருடன் பிரிவின்றி விரவி ஒன்றாய் மருவியிருக்கும் பருவடல் நுண்ணுடல் முதலுடன் ஆகியவைகள் ஆருயிர்களைவிட்டு அகலும்படி செவ்விநோக்கிச் சிவகுருவாய்ச் சென்றருளினன். அடியேனைவிட்டுத் தான் யாண்டும் செல்லாமையும் பூண்டருளினன். உபாதி: முதலுடம்பு; காரணவுடம்பு.

(அ. சி.) நேயம் - அன்பு. உருவு - தூல, சூக்கும தேகங்கள். உபாதி - காரண தேகம்.

(27)

முக்குண நிர்த்துணாய்

2257. சாத்திக மெய்து நனவெனச் சாற்றுங்கால்

வாய்த்த இராசத மன்னுங் கனவென்ப

ஓய்த்திடுந் தாமதம் உற்ற சுமுத்தியாம்

மாய்த்திடு நிர்த்துண மாகில் துரியமே.¹

(ப. இ.) மூலப் பகுதியில் வெளிப்படும் முக்குண இயல்பினைச் சொல்லுமிடத்து அமைதிக்குணமாகிய சாத்துவிகம் நனவாகும். ஆட்சிக் குணமாகிய இராசதநிலை கனவாகும். ஈட்டுதல்தொழிலினின்றும் ஓய்ந்து ஊட்டுதற்றொழிலில் தோய்ந்துநிற்கும் அமுந்தற் குணமாகிய தாமதம் உறக்கமாகும். இம் மூன்று குணங்களையும் மாயுமாறு செய்து அருட்குணம் மேலோங்கி நிற்கும்நிலை

நிர்க்குணமாகும். இந் நிலைபேருறக்கமாகிய துரிய நிலையாகும். பேருறக்கமாவது உலகினை மறந்து உலகினைத் துறந்து அடலேற்று வெல்கொடிச் சிவனை நினைந்து திருவருளில் அழுந்தும்நிலை.

(1)

அண்டாதி பேதம்

2258. பெறுபகி ரண்டம் பேதித்த அண்டம்

எறிகடல் ஏழின் மணல்அள வாகப்

பொறியொளி பொன்னணி யென்ன விளங்கிச்

செறியும்அண் டாசனத் தேவர் பிரானே.

(ப. இ.) புறத்தே காணப்படும் அண்டங்களும், நிலவண்டம், நூரண்டம், நெருப்பண்டம், காற்றண்டம், வான் அண்டம் என்று சொல்லப்படும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட பல அண்டங்களும் அளவில்லன். பேதித்தல் - மாறுபடுதல். அளவில்லன் என்பதை ஓர் ஒப்பில் வைத்துக் கூறின் அலை வசுகின்ற கடல்கள் ஏழென்ப. அவ் வேழின்கரையிற் காணப்படும் மணலை எண்ணுவது முடியாதவாறுபோல அளவில்லன் என்பதாகும். தேவர் மூவர் யாவார்க்கும் முழுமுதல்வனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் இவ் அண்டங்களனைத்தையும் இருக்கையாகக் கொண்டு பிரிவின்றி விளங்குகின்றான். கண்ணும் ஒளியும் பொன்னும் அணியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தனித்து விளங்காமைபோன்று சிவனும் அண்டத்துடன் தனித்துப் பிரித்தறியவாரான்.

1. நிர்க்குணனாய். சிவஞானபோதம், 9. 2 - 1.

(அ. சி.) பகிர் - புற. பேதித்த - மாறுபட்ட பூமி. பொறி ஒளி - கண்ணொளி.

(1)

2259. ஆனந்த தத்துவம் அண்டா சனத்தின்மேல்

மேனிஐந் தாக வியாத்தமுப் பத்தாறாய்த்

தானந்த மில்லாத தத்துவ மானவை

ஈனமி வாஅண்டத் தென்மடங் காருமே.

(ப. இ.) இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவினனாகிய சிவபெருமான் அண்டத் திருக்கைமேல் அமர்ந்துள்ளான். அவன், அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்னும் ஐவேறு பொதுவடிவங்கொண்டு ஆருயிர்கட்கு வேண்டுவ புரிந்தருள்கின்றான். முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு

அழிவில்லாத நிற்பவனும் அவனே. இத் தத்துவங்கள் அளவில்லாத அண்டங்களின் எண்ணிக்கையினும் எட்டுமடங்கிலுங் கூடுதலாகும். திருமேனி ஐந்துகொண்டு தோற்றம் அளிப்பினும் அவன் எங்கனும் நூக்கமற நிறைந்துநிற்கும் நிலையிலும் பிரிவின்றி நிற்பன். வியாத்தம் - பரப்பு, செறிவு, வியாபகம்.

(அ. சி) அண்டாசனம் - அண்டக் கூட்டங்களாகிற ஆசனம்.

(2)

பதினொராந்தானமும் அவத்தையெனக்காணல்

2260. அஞ்சில் அமுதுமோ ரேழின்கண் ஆனந்த

முஞ்சிலோங் காரமோ ரொன்பான் பதினொன்றில்

வஞ்சக மேநின்று வைத்திடிற் காயமாங்

கிஞ்சகச் செவ்வாய்க் கினிமொழி கேளே.

(ப. இ.) உயிர்க்கு ஒருநாளும் அழிவின்றி நிலைத்திருக்கும்படி செய்யும் இயல்பு வாய்ந்தது எது? அஃது அமிழ்து.

விண்ணவர் உண்ட அமிழ்தம் மண்ணவரைவிடச் சிலநாட்கள் நூத்திருக்கும்படி செய்யும் நூர்மைத்து ஆனால் தூமாயையின்கண் பெறப்படும் சிவமெய், என்றும் அழியா இன்ப நிலைப்பினைத் தருவது. அதனால் அச் சிவனே சாவாமருந்தாவன். சாவாமருந்து - அமிழ்து. சிவமெய் - சிவதத்துவம். இஃது தூமாயையின் ஐந்து நிலைகளில் ஒடுக்கமுறை ஈற்றில் காணப்படுவது. இதுவே தோற்றமுறையில் முதலாவதாகும். இம் மெய் ஐந்தும் உணர்த்துமெய் என்று கூறப்படும். உணர்வுமெய் ஏழில் இறுதியாகக் காணப்படும் தூவாமாயை - மருள் இன்ப நிலையாகும். முஞ்சகலாகிய அழிவில்லாத ஓங்காரம் மூன்று எழுத்துக்களைக்கொண்டதாகும். மூன்றாவன, அ + 2 + ம் என்பன. இவற்றுடன் உடல்மெய் என்றதன்கண் காணப்படும் இருபது மெய்களுடன் ஓங்காரம் மூன்றும் சேர்ந்து இருபத்து மூன்று. இஃது ஆங்காரமெய்யாகும். பிறக்கும் பெற்றிவாய்ந்த ஆருயிர்க்கு உடல்மெய் அவ்வாங்காரி (1049) பெற்ற பெண்பிள்ளையாகும். முள்முருக்கின் பூவிதழ் போன்ற செவ்விய இதழை உடைய பெண் பிள்ளையே கேட்பாயாக. சிஞ்சகம் - முண்முருக்கு.

(அ. சி.) அஞ்சில் அமுது - சிவ தத்துவங்களின் ஈறாய சிவம். ஏழின்கண் ஆனந்தம் - வித்தியா

தத்துவங்களின் ஈறாய மாயை. முஞ்சில் - அழிவில்லாத. ஓங்காரம், ஓரொன்பான், பதினொன்றில் - ஓங்காரம் மூன்று ஆக 23-வது தத்துவமாகிய அகங்காரம்.

(1)

2261. புருட னுடனே பொருந்திய சித்தம்

அருவமொ டாறும் அதீதத் துரியம்

விரியுஞ் சுழுத்தியின் மிக்குள்ள எட்டும்

அரிய பதினொன்று மாமல் வவத்தையே.

(ப. இ.) ஆளாகிய புருடனுடன் சித்த முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் தூமாயை மெய்கள் ஐந்துங்கூடி

ஆறாகும். இவ்வாறும் அப்பால் நிலையென்று சொல்லப்படும் தூரியாதூத்தின்கண் தொழிற்படும். இவை மிக நுண்மையவாதலின் அருவமெனப்பட்டன. தூவாமாயை ஏழும் தூமாயைக் கண் உள்ள ஆசான்மெய் ஒன்றும் ஆக எட்டும் மேல் உறக்கத்தின்கண் தொழிற்படும். தூமாயை மெய்கள் ஐந்தும் தூவாமாயை மெய்கள் ஆறும் ஆகிய பதினொன்றும் மேல்நிலைப்பாட்டிற்கு உள்ளன. மேல்நிலைப்பாடு - பராவத்தை.

(2)

2262. காட்டும் பதினொன்றுங் கைகலந் தாலுடல்

நாட்டி யழுத்திடின நந்தியல் லாலில்லை

ஆட்டஞ்செய் யாத வதுவிதி யேநினை

எட்டு மதுதிடம் எண்ணலு மாகுமே.

(ப. இ.) மேலோதிய பதினொன்றும் ஆருயிர்க்கு வந்துகூடினால் நுண்உடல் பருவுடல்கள் உண்டாம். திருவருளால்

நன்றாக நாடி அறியின் நந்தியாகிய சிவபெருமானை அல்லது நிலைத்த சார்பு பிறிது இல்லை. அந்நிலை எய்தினார்க்குக் கருவிகள் ஆட்டஞ் செய்தலாகிய தொழிற்பாடுகள் புரியா. அது முறைமையாகும். உறுதியாக நந்தியெங்கடவுள் உண்ணைத் திருவடிக்கண் அணைத்துக் கொள்வன். இதனை நினைப்பது ஆருயிர்க்குப் பேரின்பம் ஆகும்.

(அ. சி.) அழுத்திடின - நிலைபெற்று நின்றால். ஆட்டம் செய்யாத - ஆடாத.

(3)

கலவு செலவு

2263. கேவலந் தன்னிற் கலவச் சகலத்தின்

மேவுஞ் செலவு விடவரு நூக்கத்துப்

பாவந் தனைக்காண்டன் மூன்றும் படர்வற்ற

தூற்று சாக்கிரா தூத்திற்¹ சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடாத நிலையில் புலம்பாகிய கேவலமாகும். காவலனாகிய சிவபெருமான்

மாயாகாரியக் கருவிகளைப் படைத்தளித்தருளியபோது ஆருயிர் அதன்கட் செல்லும். அச் செலவினால் அவ்வுயிர் புணர்வாகிய சகல நிலையினை எய்தும். திருவருளால் இப் புணர்வு நிலையினைக் கருத்தால் துறந்துவிட்ட இடத்துப் புரிவாகிய சுத்தநிலையுண்டாம். இந் நிலையே நனவினெய்தும் அப்பால் நிலையாகும். இவற்றுடன் விரவிநிற்கும் தன்னை

ஆருயிர் அருளால் இவற்றிற்கு வேறு எனக் காண்பது உயிர்க் காட்சியாகும். ஏழிற்பரை சிவபெருமானுக்கு வடிவமாம் எனக் காண்டல் அருட்காட்சியாகும்.

1. சாக்கிரத்தே. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 25.

யான் எனது என்னும் செருக்கற்று எங்கும் நிறைந்த பொங்குபேரருட்பங்கனாகிய சிவபெருமான் பெருநிறைவில் அழுந்தல் சிவக் காட்சியாகும். காட்சி - தரிசனம். படர்வற்ற - செயலற்ற; ஓட்டற்ற - நினைவற்ற.

(அ. சி.) கேவலம் - தத்துவங்களோடு சேராதநிலை. கலவ - பொருந்த. சகலம் - தத்துவங்களோடு கூடிய நிலை. தனைக்காண்டல் - ஆன்ம தரிசனம். மூன்றும் - ஆன்ம தரிசனம், பரை தரிசனம், சிவ தரிசனம்.

(1)

2264. வெல்லும் அளவில் விடுமின் வெகுளியைச்

செல்லும் அளவுஞ் செலுத்துமின் சிந்தையை

அல்லும் பகலும் அருளுடன் தூங்கினாற்

கல்லும் பிளந்து கடுவெளி யாமே.¹

(ப. இ.) எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உடைய உரனுடையாளராக இருந்துகொண்டு செல்லிடத்தும் சினங்கொள்ளாது விடுங்கள். உங்களுடைய முழுநாட்டத்தையும் விழுமிய முழுமுதற் பெரும்பொருளாம் சிவபெருமானிடத்து இடையறாது செலுத்துங்கள் 'எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கு' என்பதுபோல் அல்லும் பகலும் திருவருளுடனே தங்கிச் சிவபெருமானை இருநோக்காலும் நோக்குங்கள். அங்ஙனம் திருத்தொண்டு புரிந்தால் செருக்கென்னும் அகங்கார்க்கல் அருளால் பிளக்கும். திருவருளின் அறிவுப்பெருவெளி திறக்கும் இந் நிலையினை இம்மையே எய்திய செம்மை அம்மையாளர் திருக்கண்ணப்பநாயனாராவார். இவ் வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் திருவருளானுணர்சக:

"இப்பரிசு திருவமுத செய்வித்துத் தம்முடைய

ஒப்பரிய பூசனைசெய் தந்நெறியில் ஒழுகுவார்

எப்பொழுதும் மேன்மேல்வந் தெழுமன்பால் காளத்தி

அப்பரெதிர் அல்லறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார்."

(12. கண்ணப்பர். 151.)

அம்மையாளர்: திருவடிப்பேற்றுக்குரியர்.

(அ. சி.) கல்லும் - அகங்காரம் என்னும் கல்லும். கடுவெளி - பரம ஆகாயம்.

நின்மலாவத்தை

2264. ஊமைக் கிணற்றகத் துள்ளே யுறைவதோர்

ஆமைபின் உள்ளே யழுவைகள் ஐந்துள

வாய்மையி னுள்ளே வழுவா தொடுங்குமேல்

ஆமைபின் மேலுமோ ராயிரத் தாண்டே

(ப. இ.) எண்ணம் சொல் செயல்கள் ஏதும் நண்ணாத் தூயநிலை நின்மலாவத்தை என்பர். அந் நிலையினை ஊமைக்கிணறு என்று உருவகித்து ஓதியருளினர். ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடிக் கருத்தைச் சிவன்பால் இருத்தி ஏனை அகப்புறச் செயலற்று இருக்கும் நல்லோர்

1. காராரும். தாயுமானவர், 8. ஆனந்தமான பரம் - 6.

ஊமை எனப்பெறுவர். ஈது அதற்கு ஒப்பாகும். புக்கவர் மூளாப் பெருநிலை - திருவடிநிலை ஊமைக்கிணறு எனப்பட்டது. புறம்செல்லும் வாயில்லாத் தசம்பு ஊமைத் தசம்பு. தசம்பு - பெருங்கலம். எனவே மெய்யடியார் மூளா ஆளாய்க் குறுகும் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணைகள் ஈண்டு ஊமைக்கிணறு என உருவகிக்கப்பெற்றன. அந் நிலை ஐந்துறுப்பும் அடக்கும் ஆமை ஐந்தென்னும் எண்ணைக் குறிப்பானுணர்த்தும் நெறிப்பாடுடையதாயிற்று. எனவே தூயநிலைக்கண்ணும் ஐவகை நிலைகள் உள. அவை: தூய நனா, தூய கனா, தூய வறக்கம், தூய பேருறக்கம், தூய உயிர்ப்படங்கல் என்பன. இவ் வைந்து நிலைகளிலும் நிகழும் உணர்வுகளும் ஐந்தென்ப. இவ் வுணர்வை 'அழுவைகள் ஐந்துள' என ஓதினர். இந் நெறியின்கண் நிற்கும் ஆருயிர் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபெருமான் திருவடியில் ஓடுங்கும். அங்ஙனம் ஓடுங்கினால் நெடுநாள் உயிர்வாழும் ஆமைபினும் மேலாக அவ்வுயிர் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் அருளால் வாழும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டு நம் திருமுலநாயனாராவர். அவ் வுண்மை வருமாறு:

"முன்னியஅப் பொருண்மாலைத் தமிழ்முவா யிரஞ்சாத்தி

மன்னியமூ வாயிரத்தாண் டிப்புவிமேல் மகிழ்ந்திருந்து

சென்னிமதி அணிந்தாந்தந் திருவருளால் திருக்கபிலை

தன்னிலணைந் தொருகாலும் பிரியாமைத் தாளடைந்தார்."

(12. திருமுல், 27.)

(அ. சி.) ஊமைக் கிணறு - நின்மல அவத்தை. ஆமை - நின்மல அவத்தையின் பேதமான நனவு முதலிய ஐந்து. அமுவை - அவ்வவத்தைகளில் நிகழும் அனுபவங்கள். ஆமையின் மேலும்-ஆமை வயதுக்கு மேற்பட்ட (ஆமை நெடுநாள் உயிருடன் இருக்கும்.)

(1)

2266. காலங்கி நூழ்க் கலந்த ஆ காயம்

மாலங்கி யூசன் பிரமன் சதாசிவன்

மேலஞ்சம் ஓடி விரவவல் லார்க்குக்

காலனும் இல்லை கருத்தில்லை தானே.

(ப. இ.) பெரும்பூதங்கள் ஐந்தென்ப. அவை முறையே நிலம், நீர், நெருப்பு, உயிர் (காற்று). நூள்விசும்பு என்ப. இவற்றை இயைந்தியக்கும் கடவுளரும் ஐவராவார். அவர் முறையே அயன், அரி, அரன், ஆன்டான், அருளோன் என்ப. அங்கி - அரன்; தூ. இவ் வைம்பூதங்களுள் விசும்பாகிய ஆகாயம் ஏனைய நான்கு பூதங்களும் இயங்குமாறு இடமளித்து அவற்றின்மேல் விரிந்தும் நிற்கின்றது. இக் கடவுளார் உயிரினத்தவரேயாவார். இவர்களை இயக்கும் காரணக்கடவுளரும் ஐவகையராவார். அவர்களையே மேலஞ்சம் என ஓதினர். அக் காரணக் கடவுளார்மாட்டுச் சென்று கலக்கவல்லார்களுக்கு உயிரைக் கூறுபடுத்திக் கொண்டு செல்லும் காலனும் வரமாட்டான். அவர்களுக்குச் சிவன்பாற் செல்லும் கருத்தன்றிப் பிறிது எக் கருத்தும் இன்றென்ப. முற்கூறும் ஐவரும் மூலம்புதலாகச் சொல்லப்படும் இடங்களில் வைத்து வழிபடப் பெறும் சார்புக்கடவுளராவார். சார்பு - ஆதாரம் மேலஞ்சகடவுளார் சார்பிலராகிய கடவுளராவார். சார்பின்மை - நிராதாரம்.

1. குறிகள். சிவஞானசித்தியார். 2. 3 - 18.

(அ. சி.) அங்கி - உருத்திரன். மேலஞ்ச - நிராதாரத்தில் உள்ள ஐந்து மூர்த்திகள் - அஃதாவது ஆதார ஐந்து மூர்த்திகளை இயக்கும் மூர்த்திகள்.

(2)

2267. ஆன்மாவே தான்மைந்த னாபினன் என்பது

தான்மா மறையறை தன்மை யறிகிவர்

ஆன்மாவே மைந்தன் அரனுக் கிவனென்றல்

ஆன்மாவும் இல்லையால் ஐயைந்தும்¹ இல்லைபே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு அனைத்தையும் தனதாகக்கொண்டு நுகரும் உரிமை ஆருயிர்களுக்கே உள்ளது. அம் முறையால் ஆருயிர் மைந்தன் என ஓதப்பெற்றது. இவ்வண்மையினைச் செந்தமிழ்த் திருமறை, திருமுறைகள் கிளந்தெடுத்து ஓதுகின்றன. மறை - வேதம். முறை - ஆகமம். இதனைப் பலர் அறிகிவர்.

ஆருயிரே பேருயிராகிய அரணுக்க மைந்தனாவன். உன்மெய் இருபத்து நான்கும் ஆள் ஒன்றும் ஆக இருபத்தைந்தும் சார்ந்த இடத்து ஆருயிர் என்னும் பெயருண்டு. கடவுளைச் சார்ந்த இடத்து ஆருயிர். பேருயிர் என்னும் பெயர்களின்றி 'அடிமை' என்னும் பெயருண்டாகும். இம் முறையில் உடல் நூங்கினவிடத்து ஆன்மா என்னும் பெயரில்லை என்னும் பொருளில் ஆன்மாவும் இல்லை என்று ஓதினர். இது தொழில் நூங்கினால் தொழில்பெயர் நூங்குவதன்றித் தொழில் புரிந்தவனும் நூங்குவதில்லை. இவ் வண்மை 'தன்நாமம் கெட்டாள்' என்னும் திருமறையான் உணரலாம். நாமம் கெடுதலன்றி நாமிகெடுவதில்லை. ஆன்மா என்பது ஆகுபெயராகப் பெயரைக் குறித்தது. நாமி: நாமத்தையுடைய ஆவி.

(அ. சி.) மைந்தன் - சில ஆனந்தத்தை அடைய உரிமையுடையவன்.

(3)

2268. உதய மழுங்கல் ஒடுங்கலும் மூன்றின்

கதிராகக் கிரங்கன வாதி சுழுத்தி

பதிதரு சேதனன் பற்றாந் துரியத்து

அதிசுப னாவனந் தானந்தி ²யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உடலுடன் கூடித் தொழிற்படுவது தோற்றமாகிய உதயமாகும். இது நனவு. மழுங்கலாகிய குறைவு தொழிற் குறைபாடாகும். இது கனவு. ஒடுங்குதல் கருவிகள் ஒடுங்கித் தொழிலின்மையாகும். இஃது உறக்கம். சிவபெருமான் திருவடி நினைவு அகலாதிருத்தலே சிவனடியில் சேர்தல் என்ப. அதுவே ஈண்டுப் பதிதருதல் என ஓதப்பட்டது. சேதனன்: அறிவுடையவன்; ஆருயிர். சிவன் நினைவுடைய ஆருயிர் துரியமாகிய மேல்நிலையைப் பற்றும். அந்நிலையில் திருவருளால் மேல்நிலைக்கு உரிய முதல்வன் ஆவன். ஆண்டுள்ள மாறிலா மாறாத் திருவடியின்பத்துள் மூழ்கி இன்பவடிவாகவே ஆருயிர் என்றும் இருக்கும். நந்தான் - கெடான்.

(அ. சி.) சேதனன் - ஆன்மா.

(4)

1. மன்னவன்றன், சிவஞானசித்தியார், 8.

2. பொன்வாள். சிவஞானபோதம், 11. 2 - 4.

2269. எல்லாந்தன் னுட்புக யாவுளுந் தானாகி

நல்லாந் துரியம் புரிந்தக்கால் ¹நல்லுயிர்

பொல்லாத வாராறுட் போகாது போதமாய்ச்

செல்லாச் சிவகதி சென்றெய்து மன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் மேல்நிலையில் நிற்கும் ஆருயிர் சிவன் திருவடிக்கண் உறைத்துநிற்கும். அதனால் சிவனிறைவு எங்கணும் தான் நிறைந்துநிற்கும். பாலிற் கலந்த மோர் பால் முழுவதும் தயிராதற்கு அப்பால் முழுவதினும் கலப்பது இதற்கொப்பாகும். அதுபோல் ஆருயிர் சிவனுடன் வேறாகக் கலந்துநிற்கும். அந் நிலையில் எல்லாப் பொருள்களும் ஆருயிரின் அகத்துள் ஒடுங்கும். சிவனுடன் ஒற்றித்து நுகரும் ஆருயிர் சிவன்கண் உறைதலால் சிவன் எழுந்தருளியிருப்பதாகிய மெய்யருக்குள் சிவன் இருப்பதால் அத் தொடர்பினால் எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் ஆருயிரும் விரவிநிற்கும். அப்பொழுது முப்பத்தாறு மெய்களும் திருவருள்காட்சியான் அகலும். அகலவே எல்லாப் பொருள்களினுள்ளும் ஆருயிர்கள் நிற்கும்.

(5)

2270. காய்ந்த இரும்பு கனலை யகன்றாலும்

வாய்ந்த கனலென வாதனை நின்றாற்போல்

ஏய்ந்த கரணம் இறந்த துரியத்துத்

தோய்ந்த கருமத் துரிசக²வாதன்றே.

(ப. இ.) கரும்பொன்செய் கொல்லன் உலையில் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பு துவண்ணமாக விளங்கும். 'அவ் விரும்பு உலையைவிட்டு மாறியும் துவண்ணத்தோற்ற நிலையைவிட்டு மாறியும் பண்டைய இரும்புபோல் காணப்படும். அங்ஙனம் காணப்பட்டாலும் கைவைத்தால் சுடும். காரணம் வெப்பம் ஆறாமையே என்க. அதனைத்தான் வாதனை என்பார். இரும்பின்கண் கனல்தோற்றம் இல்லை. கனலென வாதனை நிற்கின்றது. வாதனை - பசை. அதுபோல் ஆருயிர்க்கு அகக்கலன், அகப்புறக் கலன், புறக்கலன்களாகிய முத்திறக்கலன்களும் சிவகுருவின் திருவருளால் முற்றும் அற்ற பேறறக்கமாகிய துரியநிலையில் தோய்ந்த கருமத்துரிசு என்னும் பசையறாதென்க. அகக்கலன் ஊழிமுதல் ஐந்து, அகப்புறக்கலன் எண்ணமுதல் நான்கு, புறக்கலன் அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற் கருவி ஐந்து என்பன. துரிசு - வாதனை.

(அ. சி.) கருமத்துரிசு - கன்ம வாசனை.

(6)

2271. ஆன மறையாதி யாமுரு நந்திவந்து

தேனை யருள்செய் தெரிநனா வத்தையில்

ஆன வகையை விடுமடைத் தாய்விட

ஆன மலாதீதம் அப்பரந் தானே.

(ப. இ.) எல்லாமான மறை செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தேயாம் அவை இருவகைப்படும். ஒன்று 'நமசிவய,' மற்றொன்று 'சிவநம'

1. சூரியகாந்த். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 18.

2. இங்குளி. சிவஞானபோதம், 10. 2 - 3.

என்பன இவ் வெழுத்துக்களால் தோன்றும் சிவபெருமானின் திருத்தோற்றம் முதல் திருவுருவத் தோற்றமாகும். அதுவே ஆதியாம் திருவுரு அதுவே ஐந்தொழில் திருவுரு. அது தூக்கால் மணிவயிறு தோள்முகம் முடி ஐந்தும் முறையே 'நமசிவய' என்ப. துடிவலக்கை, வச்சிடக்கை, மகிழ்வலக்கை, மழுவிடக்கை, துதைவலக்கால் ஐந்தும் முறையே 'சிவயநம்' என்ப. இத் திருக்கோலத்துடன் சிவபெருமான் எழுந்தருளிவந்து தன் திருவடித்தேனை அருள்செய்வன். இந் நிலை அப்பால்நனவு எனக் கூறப்படும். இந் நிலையில் ஆருயிர்கள் உடல் கலன் முதலிய கருவிகளை முறையாகவிட்டகலும். அகலவே ஆங்கு அருளால் தோன்றுவது 'ஆன அமலாதூதம்' என்னும் பிணிப்பிலா அப்பால் மணிநிலையானது கைகூடும். அதுவே அம் முழுமுதற் சிவபெருமானார் தன்மையை அளித்தருள்வதாகும். சிவபெருமான் தேனாகவும் சிவப்பெருமாட்டி பாலமிழ்தாகவும் நம்பால் உறைவர். தேன் அறிவாகவும், பால் ஆற்றலாகவும், உறைவு அன்பாகவும் கொள்க. 'நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம எனப் பெற்றேன், தேனாயின்னமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்' என்னும் செந்தமிழ் மறை முடிபின்கண் 'தேன் அமிழ்து தித்தித்தல்' மூன்றும் ஓதப்பெற்றுள்ளன. இம் மூன்றும் முறையே அறிவு ஆற்றல் அன்பு என்னும் மூன்றுமாகும். தித்தித்தல் - தித்திப்பை ஊட்டுதல். இதுவே 'மேல் உறைவர்' எனக் கூறப்பட்டது. திருவைந்தெழுத்தே சிவபெருமானுக்குரிய சிறந்த முதல் திருவுரு என்பதை வரும் தமிழாகம உண்மை விளக்கத் திருவெண்பாவால் உணர்க:

"ஆடும் படிசேர்நல் அம்பலத்தான் ஐயனே

நாடும் திருவடி லேநகரம்-கூடும்

மகரம் உதரம் வளர்தோள் சிகரம்

பகரும்முகம் வாழுடியப் பார்."

- 32

"சேர்க்கும் துடிசிகரம் சிக்கெனவா வச்சுகரம்

ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம்-பார்க்கிலிறைக்கு

அங்கி நகரம் அடிக்கூழ் முயலகனார்

தங்கு மகரமது தான்."

- 33

இத் திருவைந்தெழுத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பது செந்தமிழ் ஓங்காரம். இஃது இலை பூவினைத் தாங்குவதுபோன்றாகும். பூப் பூப்பதற்கு முதற்காரணமாக இருப்பதும் அவ் விலையே. பூத்தபின் தாங்கும் துணைக்காரணமாக நிற்பதும் அவ் விலையேயாம். அம் முறையில் வருவன ஓங்காரமுமாம். இவ் ஓங்காரம் திருவைந்தெழுத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு வேறற நிற்பதால் திருவைந்தெழுத்துக் கணிப்பார்க்கு ஓங்காரம் வேண்டுவதின்றென்ப. அவ் வுண்மை வருமாறு:

"ஓங்கார மேநந் திருவாசி உற்றதனில்

நூங்கா எழுத்தே நிறைசுடராம்-ஆங்காரம்

அற்றார் அறிவரணி அம்பலத்தான் ஆடலிது

பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்."

- 34

(அ. சி.) உருநந்தி - வடிவுடை சிவன். நனாவத்தை - நனவு. அடைத்தாய் - முறையாய் அமலா அதீதம் - சத்த துரிய அதீதம்.

(7)

2272. சத்த அதீதஞ் சகலத்தில் தோய்வுறில்

அத்தன் அருள்நூங்கா வாங்கணிற் றானாகச்

சித்த சுகத்தைத் துண்டாச் சமாதியெய்து

அத்தனோ டொன்றற் கருள்முத லாகுமே.

(ப. இ.) தூய அப்பால்நிலை நனவில் ஆருயிர் தோய்வுற்றால் அத்தனாகிய சிவபெருமானின் திருவருள் வெளிப்பட்டுநின்று என்றும் நூங்கா என்க. அவ்விடத்து எண்ணமாகிய சித்தத்தினால் உணரப்படும் மாயா காரியம் பொருள்களிடமாக வரும் இன்பத்தை எண்ணாது உணர்வுக்கு உணர்வாய்த்திகழும் சிவபெருமான் திருவடியுணர்வில் ஓடுங்கி உணர்வதாகிய சமாதி செய்தல் வேண்டும். அச் சமாதியினால் அத்தனாகிய சிவபெருமான் திருவடியில் வேறற நின்றின்புறுதல் உண்டாகும். சிவபெருமானுடன் சேர்த்துவைப்பதற்குத் திருவருளே முதற் காரணமாம் என்க.

(அ. சி.) ஆங்கணில் - அவ்விடத்தில். சித்த சுகம் - சிந்தனையால் அடையும் சுகம். அருண்முதலாமே - அருளே காரணமாகும்.

(8)

2273. வேறுசெய் தானிரு பாதியின் மெய்த் ¹தொகை

வேறுசெய் தானென்னை எங்கணும் விட்டுய்த்தான்

வேறுசெய் யாவருட் கேவலத் தேவிட்டு

வேறுசெய் யாவத்தன் மேவிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் ஒருவரோடொருவர் தணையாக மருவி வாழ்ந்து தன் திருவடியை அடையவேண்டுமெனத் திருவுள்ளங் கொண்டருளினன். அதன்பொருட்டுக் காவல் பூணுதலை மேற்கொள்ளும் ஆடவரையும், காதல் பேணுதலை மேற்கொள்ளும் மகளிரையும் காணுதல் கருதினன். கருதித் தான் ஆண் பெண்ணாம் இருவேறுருவில் ஒருபெரு வடிவங்கொண்டனன். அவ் வடிவமே அன்னை அத்தன் எனச் சொல்லப்படும் சத்தி சிவமாகும். அதனால் ஆருயிர்களும் ஆண் பெண் என இருவேறுருவட்புகுந்தன. என்னையும் அங்ஙனமே செலுத்தி விடுத்தனன். தன்னினின்றும் என்னை வேறுபடுக்காது ஒன்று படச் செய்து ஒடுக்கிக்கொண்டனன். அதுவே அருட்கேவலம் எனப்படும். கேவலம் - புலம்பு; தனிமை; ஒடுக்கம்.

(அ. சி.) இருபாதி - ஆண் பெண் இரு பகுதியான உருவம், மங்கை பங்க உருவம். எங்கணும் விட்டுய்த்தான் - வியாபகம் உறச் செய்தான். அருட் கேவலம் - நின்மல கேவலம். வேறு செய்யா - வேற்றுமை செய்யாமல்.

(9)

1. சத்தியும். சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 41.

"தோலுந். 8. திருவாசகம், திருக்கோத்தும்பி - 18.

"ஓராக. 8. திருக்கோவையார். 194.

"மின்றொத். 8 - 246.

"அருவருக்கும். குமரகுருபார், சிதம்பரச் - 54.

2274. கறங்கோலை கொள்ளிவட் டங்கட வில்திரை

நிறஞ்சேர் ததிமத்தின் மலத்தினில் நின்றங்கு

அறங்காண் சுவர்க்க நரகம் புவிசேர்ந்து

இறங்கா வுபிரரு ளாலிவை நுங்குமே.

(ப. இ.) ஆருயிரானது மலப்பிணிப்பினால் நன்மை துமைகளைப் புகிகின்றது. அவ் விரண்டும் அறம்பாவம் ஆக வளர்ந்து முதிர்ந்து விளைகின்றது. விளைந்து இன்ப துன்பப்பயன்களை முறையே தனித்தனி நுகரும் ஒளியுலகு இருளுலகங்களிலும் ஒருங்கு நுகரும் நிலவுலகங்களிலும் புகுமாறு செய்து பயன் அருத்துகின்றன. இங்ஙனம் இரு வினைப்பயன் நுகர்வான் அவ் வுயிர்கள் மாறிமாறிப் பிறந்தும் இறந்தும் வரும் இடையறாநிலைக்குக் கறங்கோலையாகிய காற்றாடி, கொள்ளி சுற்றுவதாலேற்படும் வட்டம், கடலில் எழும் அலை, மத்தால் கடையப்படும் தயிர் முதலியன ஒப்பாகும்.

இங்ஙனம் மாறிமாறி வருந்தும் உயிர்களின் வருத்தங்கண்டு அவற்றைச் சிவபெருமான் திருவருளால் நூக்கற் பொருட்டுச் செவ்விருவதித்து நூக்கி அருள்கின்றனன்.

(அ. சி.) கறங்கு ஓலை - காற்றாடி கொள்ளிவட்டம் சூழ்ந்து - (கார்த்திகை மதியில் பிள்ளைகள்) எரிகொள்வது சூழ்ந்து. நிறம் சேர் - அழகிய. இரங்கா உயிர் - வருந்தும் உயிர்.

(10)

2275. தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட

ஆன மலமும் பாச பேதங்களும்

ஆன குணமும் பரான்மா வபாதியும்

பானுவின் முன்மதி போற்பட¹ராவே.

(ப. இ.) திருவருட்பேற்றால் ஆருயிர் தானே சிவமாம்தன்மை எய்தும். எய்தத் தொன்மையான மலமும் அம் மலத்தைப்போக்க அருளார் சேர்க்கப்பட்ட பாச வேறுபாடுகளுமாகிய ஐம்மலங்களும் நூங்கும். அதனால் ஏற்படும் குணங்களாகிய துமைகளும் அகலும். உயிர்த்தன்மைத் தடையாகிய பரான்மாவபாதியும் நூங்கும். இவை முற்றும் உடன் ஒருங்கு அகல்வதற்கு ஒப்பு ஞாயிற்றின்முன் திங்கள் நூங்குவதாகும். நூங்குதல் என்பது அடங்குதல். அஃதாவது செயலறுதல்.

(அ. சி.) பாசபேதம் - ஐவகை மலம். பரான்மா - பசுத்தன்மை நூங்கிய ஆன்மா.

(11)

2276. நெருப்புண்டு நூருண்டு வாயுவும் உண்டங்கு

அருக்கனுஞ் சோமனும் அங்கே அமருந்

திருத்தக்க மாலுந் திசைமுகன் தானும்

உருத்திர சோதியும் உள்ளத்து²ளாரே.

(ப. இ.) உலகமும் உடலும் ஒப்பெனக் கூறும் உண்மையான் உலகத்தும் நிலமுண்டு; நூருண்டு; நெருப்புண்டு; காற்றுண்டு; வெளி

1. வெய்யோன். சிவஞானபோதம், 5. 2 - 2.

2. பாராதி. உண்மை விளக்கம், 7.

யுண்டு; ஞாயிறுண்டு; அவற்றை இயக்குந் தெய்வங்களாகிய அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் என்பவரும் உளர். ஐம்பூத நிலையை முறையே மூலம், மேல்வயிறு, நெஞ்சம், கழுத்து, உச்சித்துளை என்ப. ஞாயிற்று மண்டலத்தை அடிபுகுதியிலும், திங்கள்மண்டலத்தைப் புருவநடுவிலும் கூறுப.

(அ. சி.) இத் திருமந்திரம் அண்டத்தில் உள்ளவை பிண்டத்தில் உண்டு என்று கூறுகிறது.

(12)

2277. ஆனைகள் ஐந்தும் அடக்கி அறிவென்னும்

ஞானத் திரியைக் கொளுவி அதனுட்புக்கு

ஊனை யிருளற நோக்கும் ஒருவற்கு

வானக மேற வழியெளி 1 தாகுமே.

(ப. இ.) மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவியென்னும் ஐம்புலன்களாகிய யானைகளைத் திருவருள் நினைவால் அடக்கி உயிரெனும் திரியைத் திருவடியுணர்வெனும் தூயாற் கொளுத்தி உன்னற்குரிய ஊனாகிய சிவபெருமானை அவனருளால் இருளற இடையறாது நோக்கும் பெரும்பேறெய்தினார் ஒருவர்க்குச் சிவவலகம் ஏறி இன்புறும் வழி எளிதாகும். உன்னுதல் என்னும் தொழிற்பெயர். உன்னப்படும் பொருளாகிய சிவபெருமானைக் குறித்தது - ஆகுபெயர். உன்னுதல் என்னும் தொழிற்பெயர் முதலிலைத் தொழிற்பெயராகுங்கால் உன் என்று ஆகும். அது முதல் நூண்டுகொள்ளுதல் கோள் என்றாவதுபோல் ஊன் என்று ஆயிற்று.

(அ. சி.) ஆனைகள் ஐந்து - பொறிகள் ஐந்து. ஊனை - சிவனை. வானகம் - ஆஞ்சுருத்தானம்.

(13)

2278. ஆடிய காவில் அசைக்கின்ற வாயுவந்

தாடித் தெழுந்த தமருக ஓசையும்

பாடி யெழுகின்ற வேதா கமங்களும்

நாடியி னுள்ளாக நான்கண்ட வாறே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் நெஞ்சகத்து நின்று அம்பலவாணன் செம்மைபெறத் திருக்கூத்து இடையறாது புரிந்தருளுகின்றான். அவன் திருவடி ஆடியகால் என்று சொல்லப்படும். அதனால் அசைக்கப் பெறுகின்றது உயிர்ப்பு. அவ் வுயிர்ப்பினை நடுநாடிவழியாகச் செலுத்தி நிற்பார்க்குத் திருமறைத் திருமுறைகள் தோன்றுதற்கு வாயிலாம் வலக்கை உடுக்கைஓலி நலமுறக் கேட்கும். அவ் வொலி பருத்து எழும். 'தாடித்தெழுந்த தமருக ஆசை' என ஓதினார். தடித்தல்: தாடித்தென்று முதனூண்டது. புகழ் நூலும் பொருள் நூல்களுமாகத் தோன்றும் வேதாகமங்களும் உண்டாம். நடுநாடியின் முடிவிடமாம் உச்சித்துளை வழியாக இவையனைத்தும் என்னகத்தே கண்டுள்ளேன்.

(அ. சி.) அசைக்கின்ற வாயு - சிலம்பொலி. தாடித்து - மிகுத்து (தடித்து). நாடி - சுழுமுனை.

(14)

1. உடம்பெனும். அப்பர், 4. 75 - 4.

2279. ¹முன்னைப் பிறவிபிற் செய்த முதுதவம்

²பின்னைப் பிறவிபிற் பெற்றால் அறியலாந்

தன்னை யறிவ தறிவாமஃ தன்றிப்

பின்னை யறிவது பேயறி ³வாகுமே.

(ப. இ.) ஒருவர் முற்பிறவியிற் செய்த நற்றவப்பேறு பின்னைப் பிறவியில் பெண்ணொரு கூறனைப் பேணும்

பெருந்தொண்டால் உணரலாம். திருவருளால் தன்னைத் தலைவனை உணரும் முறையில் உணர்தல் வேண்டும்.

தலைவனை உணரும் முறையில் உணர்தல் என்பது அடிமை என்று உணர்தல். அஃது 'ஆள்வாரிலி மாடுஆவேனோ'

என்றருளிய திருமறை முடிவாலுணர்க. சார்பான் சாரப்படும் பொருளையுணர்தலே மக்கட்பிறப்பின் பெரும்பேறு. அவ்

வுண்மை முறைப்பெயரானும், முதன்மைப்பெயரானும் உணர்க. இவ்வுண்மை ஏனையுயிரினங்களுக்கு இன்று. அதுபோல்

ஆருயிர்க்கு எஞ்ஞான்றும் சார்பென நின்று இன்பங் கொடுத்தருளும் சிவபெருமான் சார்பினை எய்திய அடிமை

என்றுணரப்படுதலே சிறப்பாம் என்க. அடிமை என உணர்தலே மெய்யுணர்வாகும். அதுவே வேண்டத்தக்க அறிவாம் என்க.

இவ் விழுமிய அறிவல்லாத ஏனைய அறிவுகளெல்லாம் பழுதறிவாகும் அதுவே பேயறிவாகும். 'முன்னையறிவினில்' என்ற

பாடத்திற்கு முன்னை அறிவின் தொடர்ச்சியால் எனவும் 'பின்னையறிவினை' என்ற பாடத்திற்குப் பின்னைத் தோன்றும்

சிவனையறியும் அறிவெனவும் பொருள் கொள்க.

(15)

2280. செயலற் றிருக்கச் சிவானந்த மாகுஞ்

செயலற் றிருப்பார் சிவபோகந் தேடார்

செயலற் றிருப்பார் செகத்தொடுங் கூடார்

செயலற் றிருப்பார்க்கே செய்தியுண் ⁴டாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் செயலற்றிருப்பதைச் சமாதரி அல்லது நிடை என்பர். 'தூங்கிக்கண்டார்' (173) என்பதும்

இப்பொருட்டு செயலற்றிருக்கச் சிவஇன்பம் ஆகும். செயலற்றிருப்பார் சிவபோகந் தேடார். அவர்கள் உலகநிலையிலா

வாழ்வுடனும் கூடார். செயலற்றிருக்கும் திருவினர்க்கே சிவபெருமானின் பேரின்பச் செய்தியுண்டாகும். செயலறல்

அகப்புறச் செயலறலாகும் ஆனால் ஆண்டான் அடியின்ப நுகர்வுச் செயலுண்டு. அது ஒருவாறு நிற்கும் நிடை.

- (பாடம்) 1. முன்னை யறிவினிற்.
 2. பின்னை யறிவினைப்
 3. என்னை. அப்பர், 5. 91 - 8.
 " தன்னிற். " 5. 97 - 29.
 " என்ன புண்ணியம். சம்பந்தர், 2. 106 - 1.
 " அறிவுடையார். திருக்குறள், 427.
 " நஞ்செய. திருவந்தியார், 6.
 " தன்னை. தாயுமானவர், 34. தன்னை - 1.
 4. நாமல்ல. சிவஞானபோதம். 10. 2 - 1.
 " செய்தற். திருக்களிற்றுப்படியார், 61.

2281. தானவ னாகுஞ் சமாதிகை ¹கூடினால்

ஆன மலமறும் அப்பகத் தன்மைபோம்

எனமில் காயம் இருக்கும் இருநிலத்து

ஊனங்கள் எட்டு மொழித்தொன்று வோர்கட்கே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருயிர்க்குத் தான் அவனாம் சமாதிகை கூடினால் ஐவகையான மலமறும். சிற்றுணர்வி என்னும் பசுத்தன்மை அகலும். புலால் நுகர்தல், கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்கூறல், சிவனை மறத்தல், சிவனடியாரை மறத்தல் என்னும் எண்பெருங் குற்றமும் ஒழிந்து சிவபெருமான் திருவடியை ஒன்றுவோர்க்குக் குற்றமற்ற அவர்தம் நல்லுடல் சிவவுலகத்திலிருக்கும். இருநிலம் - பெருமைமிக்க வுலகம்; சிவவுலகம். இருநிலம் - நிலவுலகம் என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) ஊனங்கள் எட்டு - (1) பொய், (2) கொலை, (3) களவு, (4) கள், (5) காமம், (6) கடன் கோடல், (7) இரத்தல், (8) வெகுளல்.

2282. தொலையா அரனடி ²தோன்றுமஞ் சத்தி

தொலையா இருளொளி தோற்ற அணுவந்

தொலையாத் தொழின்ஞானந் தொன்மைமில் நண்ணித்

தொலையாத பெத்தமுத் திக்கிடை தோயுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்குச் செவ்வியாய்த்ததும் திருவருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநிபாதம் எய்தும். எய்தவே, என்றும் பொன்றாச் சிவபெருமானின் திருவடி தோன்றும் ஒடுங்குவதல்லாது கெடுதலெய்தாத மலமாகிய இருளும், சிற்றுணர்வாகிய உயிர்த்தன்மையும் தோன்றும் அணுவாகிய ஆருயிர்க்குக் கேட்கலாத தொன்மையிலேயே உள்ள நன்னெறி நான்மையின் தொழிலும் அறிவும் உண்டு. அதனால் கட்டு வூடென்று சொல்லப்படும் இருநிலையும் தோன்றும். அதற்கிடையில் ஆருயிர் அருளில் தோயும்.

(அ. சி.) அம் சத்தி - அருட்சத்தி. இருள் ஒளி - ஆணவத்தின் தன்மை. அணுவும் - ஆன்மாவின் தன்மை பெத்தம் - பந்த பாசங்களில் நிற்கும் நிலை.

(18)

2283. தோன்றிய பெத்தமும் முத்தியுஞ் சூழ்சத்தி

மான்றுந் தெருண்டு முயிர்பெறு மற்றவை

தான்தரு ஞானந்தன் சத்திக்குச் சாதனாம்

ஊன்றலில் லாவுள் ளொளிக்கொளி யாகுமே.

(ப. இ.) திருவருட்சத்தியால் ஆருயிர்க்குத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கட்டும் வூடும் தோன்றும். அவற்றை அவ் வயிர் மருண்டும் தெருண்டும் உணரும். பின் சிவபெருமான் அருள்கின்ற திருவடியுணர்வால் அவ்வயிர் சத்திக்குச் சாதனம் ஆகும். அஃதாவது அவ் வயிர் அருள்வழி

1. நானவனென், சிவஞானபோதம், 10. 1 - 1.

(பாடம்) 2. தோன்றுமைஞ் சத்தி.

ஒழுகுவது. ஊன்றி நின்று நிலைப்பதல்லாத உள்ளொளிக்குள் ஒளியாய் சிவஒளி தோன்றும்.

(அ. சி.) மான்றும் - மயங்கியும்.

(19)

2284. அறிகின்றி லாதன ஐயேழும் ஒன்றும்

அறிகின்ற என்னை யறியா திருந்தேன்

அறிகின்றாய் நூயென் றருள்செய்தான் நந்தி

அறிகின்ற நானென் றறிந்துகொண் டேனே.

(ப. இ.) தாமே அறியுந் தன்மையில்லாத முப்பத்தாறு மெய்களும் ஆருயிரால் அறிகின்றன. அவ் வுண்மையினையும் அறிகின்ற என்னையும் அறியாதிருந்தேன். சிவபெருமான் அறியும் தன்மை உனக்குள்ளதென்று அருளால் அறிவித்தான். அதனால் நான் அறிகின்றேன் என்று அறிந்து கொண்டேன். இதன்கண் நம்மூலர் தம் முன்னிலையினை ஓதி யருள்கின்றனர்.

(அ. சி.) ஐ ஏழும் ஒன்றும் - 36 தத்துவங்களும்.

(20)

2285. தானவ னாகிய ஞானத் தலைவனை

வானவ ராதியை மாமணிச் சோதியை

ஈனமின் ஞானத்தி னின்னருட் சத்தியை

ஊனமி லாள்தன்னை யூனிடைக் கண்டதே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு விளக்க விளங்கும் அறிவுள்ளது உயிரென உணர்ந்தோன் இரும்பைப் பொன்னாக்கும் இயையுபோல் தன்னை அவனாக்கும் ஞானத்தலைவன் சிவன் என்பன். சிவவுலக வாழ்வினர்க்கு முதல்வனும் அவனே. அளவிடப்படாத மாமணியாகிய செம்மணிச் சோதியை, மாசிவா மெய்யுணர்வை நல்கும் இனிய வனப்புமிகும் நல்லருளாற்றனும் அவனே. ஒருஞானமும் முழுமுதற்றன்மையில் ஏதும் குறைபாடில்லாத சிவபெருமானை இவ் வுடம்பகத்தே அவன் காட்டக் கண்டுக்கொண்டேன் என்க.

(21)

2286. ஒளியும் இருளும் பரையும் பரையுள்

அளிய தெனலாகும் ஆன்மாவை யன்றி

அளியும் அருளுந் தெருளுங் கடந்து

தெளிய அருளே சிவானந்த மாமே.

(ப. இ.) சிற்றறிவாகிய ஒளியும், ஆணவமாகிய இருளும், இவற்றை விளக்கும் நடப்பாற்றலாகிய பரையும், அத் திருவருளால் தலையளிக்கத்தக்க ஆருயிரும் அருளால் உணரலாகும். அதன்மேலும் தலையளிப்பையும், அதனைப் புரியும் அருளையும், அவ் வருளால் எய்தும் தெருளையும் கடந்து திருவடிபைத் தெளியத் துணைபுரியும் வனப்பாற்றலாகிய திருவருளே சிவப்பிரின்பம் ஆகும்.

(22)

" அறியாமை. " உடல் பொய்யுறவு. 22.

2287. ஆனந்த மாகும் அரனருட் சத்தியில்

தானந்த மாமுயிர் தானே சமாதியெய்து

ஊனந்த மாபுணர் வாயுள் ஞானர்வறிற்

கோனந்தம் வாய்க்க மகாவாக் ¹கியமாமே.

(ப. இ.) பேரின்பப் பெருவாழ்வாம் ஆனந்தமாவது அரனருள் ஆற்றல் என்ப. அவ் விற்பம் எய்திய ஆருயிர் தானே செயலற்றிருக்கும் சமாதியெய்தும். ஊன் எனப்படும் உடலின் முடிவு தோன்றி யொடுங்கும் ஆக்கப் பொருள் அறிவில்லது, அதன் முதல் அழிவில்லது என வுணர்த்தும் அருள்வழி உயிர் உணரும். உணர்ந்து உணர்த்துகின்ற அறிவையும் உணரும். உணர்ந்தால் கோனாகிய சிவபெருமானின் திருவடிப்பேரின்பம் வாய்க்கும். இவ் வுண்மையனைத்தும் பெரும் பொருட்கிளவியாகிய திருவைந்தெழுத்தால் உண்டாம். பெரும்பொருட்கிளவி - மகாவாக்கியம்.

(அ. சி.) கோனந்தம் - சிவத்தின் தன்மை. மகாவாக்கியம் - பெரும் பெயர்.

(23)

2288. அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவற் றயர்வோர்க்கும்

அறிவிக்க வேண்டாம் அறிவற் செறிவோர்க்கும்

அறிவற் றறியாமை யெய்திநிற் போர்க்கே

அறிவிக்கத் தம்மறி வாரறி ²வோரே.

(ப. இ.) அறிவு ஒருசிறிதும் இன்றிக் கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமாய் வந்த வரவையும், தந்த உறவையும், முந்தப்போம் நெறியையும் முற்றாக மறந்து மாவெனத் திரியும் கயவர்க்கும், சிறந்த திருமுறை நூற்களால் உண்மை உணர்த்தல் வேண்டுவதன்று. பேரறிவுப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமானுடன் ஓரறிவாய்த் திகழும் நிறைவினையுடைய ஒண்மை யோர்க்கும் மெய்யுணர்வு நூல்கள் வேண்டுவதில்லை. அறிவினைப் பொருந்தி அறியாமை வயப்பட்டிருக்கின்றோமே என்று பெருங்கவலை கொண்டு ஒருங்கிய மனத்தராய் உயர்வழி நூல்கள்க்கே மெய்யுணர்வு நூல்கள் வேண்டும் என்க. உயர்வழியாவது யாண்டும் எத்தகைய உருவுடனும் கூடும் பிறப்பு எஞ்ஞான்றும் துன்பம் என்பதும், நத்தும் சிவபெருமான் திருவுடன் கூடும் சிறப்பு எஞ்ஞான்றும் பொன்றா இன்பம் என்பதும் அருளால் அறிதல். அறிந்து அதனை எய்துதற்கு நன்னெறி நான்மை நற்றவம்புரிதல். இத்தகைய வேட்கையுடையோர்க்கு மெய்கண்ட நூல்களை அறிவித்தல்வேண்டும். அவர்கள் தம்மறிவால் அறியும் அறிவுடையோராவர். இவ் வுண்மை சிவஞானசித்தியார் பரபக்கத்தின்கண் காணப்படும் "போதமிகுத் தோர்" என்னும் திருப்பாட்டானும் உணரலாம். மேலும், "எமக்கென் எவனுக் கெவை தெரியும் அவ்வத் தமக்கவனை வேண்டத் தவிர்" (46) என்னும் திருவருட் பயனாலும் இவ்வுண்மை உணரலாம்.

1. கரும்பினு. அப்பர், 4. 74 - 3.

2. சிவம் என்னும். சிவஞானபோதம், 12. 4 - 4.

" போதமிசுத். சிவஞானசித்தியார், நூல்.

" பண்டைநற். " நுதலிய.

2289. சத்தும் அசத்துஞ் சதசத்துந் தான்கூடிச்

சித்தும் அசித்துஞ் சிவசித்த தாய்நிற்குஞ்

சுத்தம் அசுத்தந் தொடங்காத் துரியத்துச்

சுத்தரா மூன்றுடன் சொல்லற்¹றவர்களே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு நிலைப்பு நிலையாமை என்னும் இருபெயர் உண்டு. இதனைச் சதசத்து என்ப. இதனைச் சார்பி எனலும் ஒன்று. சத்தாகிய திரிபில் மெய்ப்பொருளாம் சிவத்துடன் கூடுதற்கு உரிமையுடையதாதலால் சத்தென்னும் பெயர் உயிர்க்கு உண்டு. அதுபோல் திரிபினை எய்தும் மெய்ப்பொருளாம் மாயையுடன் கூடுதலால் அசத்தென்னும் பெயரும் உயிர்க்கு உண்டு. அசத்து: சத்தின் - உண்மையின் எதிர்மறையன்று. சத்துப்போன்று என்றும் திரிபின்றி ஒன்றுபோலிருக்கும் தன்மை அல்லாதது என்பது பொருள். கூட்டுப் பெயரியாகிய தான் சத்துடன் கூடிச் சத்தாகநிற்கும் அசத்துடன் கூடி அசத்தாக நிற்கும். அதுபோல் அவ் ஆருயிர் முற்றுணர்வாகிய சிவத்துடனும் நிற்கும். சற்றும் உணர்வில்லாத மாயை ஆக்கத்துடனும் மாயையுடனும் வினைமலங்களுடனும் நலம்பெற முயலக் கூடிநிற்கும். அதனால் சிவசித்தென்னும் பெயரும் உண்டாயிற்று. அறிவு அறியாமையாகிய இரண்டும் தொடங்காத பேருறக்கத்தும், ஆருயிர் தூயதாய் இருக்கும். அதுபோல் உறக்கம் கனவு நனவு என்ன மூன்றிலும் தூயதாகவே இருக்கும்.

2290. தானே யறியான் அறிவிலோன் தானல்லன்

தானே யறிவான் அறிவு சதசத்தென்று

ஆனால் இரண்டும் அரனரு ளாய்நிற்கத்

தானே யறிந்து சிவத்துடன் தங்குமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் தாமாக அறியமாட்டா. அறிவில்லாத தன்மையுடையனவல்ல. அறிவித்தால் அறியும் தன்மையுடையன. அதனால் தானே யறியான் அறிவில்லானும் தானல்லன் என்றருளினார். அவ் வுயிரின் அறிவு சதசத்தென்னும் உண்மையை அருளால் அறிந்தால் அவ் வுயிரி தானே அறிவான். இவ் விருநிலையும் சிவபெருமான்

திருவருளால் எய்தும். அதனால் அவ் வருளில் கலந்து அருளாய் நிற்பன். நிற்கவே தானே யறிந்து சிவத்துடன் புணர்ந்த அவன் திருவடியில் ஒருவாதுறைந்து பெருவாழ்வற்றுப் பேரின்பம் துய்ப்பன். உயிரி - உயிர்க்கிழவன்; ஆன்மா.

(26)

2291. தத்துவ ஞானந் தலைப்பட் டவர்க்கே

தத்துவ ஞானந் தலைப்பட லாய்நிற்குந்

தத்துவ ஞானத்துத் தானவ னாகவே

தத்துவ ஞானானந் தந்தான் ²தொடங்குமே.

1. சத்தசத். சிவஞானசித்தியார், 7. 3 - 1.

" அறியாமை. தாயுமானார், உடல் பொய்யுற - 22.

2. கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

" தத்துவந்தலை. அப்பர், 5. 46 - 7.

(ப. இ.) முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மை உணரும் உணர்வுதலைப் பட்டவர்க்கே திருவடியுணர்வாகிய அழியாத் தத்துவஞானம் கைகூடும். அத் திருவடியுணர்வு கைவந்தால் சிவனருளால் உயிரி சிவனாவன். சிவனாகவே திருவடிக்கீழ் அமர்ந்து திருவடியின்பந் துய்ப்பன்.

(27)

2292. தன்னை யறிந்து சிவனுடன் தானாக

மன்ன மலங்குணம் மாளும் பிறப்பறும்

பின்னது சன்முத்தி சன்மார்க்கப் பேரொளி

நன்னது ஞானத்து முத்திரை நண்ணுமே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஒருவன் தன் உண்மை நிலையினை அறிந்து அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ்த் தங்கி நிலைப்பன். தங்கவே மலம் முதலியவற்றின் பிணிப்பு மறைப்பு துய்ப்பு முதலிய பண்புகள் அறும். அறவே பிறப்பும் அறும். அற்றபின் கைகூடுவது உண்மைத் திருவடிப் பேறாகும். அப் பேற்றால் நன்னெறிப்பேரொளி நண்ணும். நண்ணவே என்றும் நன்மை பயப்பதாகிய திருவடியுணர்வுப்பொறி பெற்ற திருவினராவர். அத் திருவினையே 'வாராத செல்வ' மெனவும், 'செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே' எனவும் செந்தமிழ்த் திருமறை அருள்வதாகும். பொறி - முத்திரை.

(28)

2293. ஞானந்தன் மேனி கிரியை நடுவங்கந்

தானுறும் இச்சை உயிராகத் தற்பரன்

மேனிகொண் டைங்கரு மத்துவித் தாதலான்

மோனிகள் ஞானத்து முத்திரைபெற்¹றார்களே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்களை ஆட்கொள்ளவேண்டித் திருவருளாகிய பேரறிவே திருமேனியாகக் கொண்டருள்வன். இவ் வண்மை 'சத்திதன் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்' என்பதனால் பெறப்படும். திருமேனியிற் காணும் திருவறுப்புக்கள் திருவருளாற்றலாகும். உயிர்ப்புத் திருவருள் விழைவாகும். இவற்றால் தானே முழுமுதலாம் சிவபெருமான் திருவருக்கொண்டருளினன். அதனால் படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் திருத்தொழில் ஐந்தும் புரிவானாயினன். அவனே ஐந்தொழிலுக்கும் முழுமுதல்வனாவான் மோனமாகிய முதன்மை நிலையிலுள்ள நல்லார் திருவடிப்பொறியாம் சிறப்புப் பெற்றுய்ந்தார்.

(அ. சி.) ஐங்கருமம் - பூத சுத்தி முதலிய ஐந்து சுத்தி, இது விசேட துக்கை பெற்றுச் சிவபூசை கைக்கொண்டவர் செய்யும் சுத்திகள். ஞானத்து முத்திரை - சின் முத்திரை.

(29)

2294. உயிர்க்கறி வண்மை யுயிரிச்சை மானம்

உயிர்க்குக் கிரியை யுயிர்மாயை சூக்கம்

உயிர்க்கிவை யூட்டுவோன் ஊட்டு மவனே

உயிர்ச்செய வன்றியவ் வள்ளத்து²ளானே.

1. கந்தமலர். சிவப்பிரகாசம், 17.

" உருவருள். சிவஞானசித்தியார், 1, 2 - 19.

ஈன்றானு. அப்பர், 4, 95 - 1.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அன்பு அறிவு ஆற்றல் மூன்றும் என்றுமுள்ள உண்மையாகும். சிவபெருமான் ஆருயிர்க்கு இவற்றை விளக்குவித்தற் பொருட்டு மாயையினின்று நுண்ணுடல் பருவுடல்களைப் படைத்தளித் தருளினன். இவற்றால் வரும் பயனை அவ் வுயிர்க்குச் சிவபெருமான் ஊட்டியருள்கின்றனன். அங்ஙனம் ஊட்டியருளங்கால் அச் சிவபெருமான் தோன்றாத் துணையாக நின்றருள்கின்றனன். இவ்வுடல் கலன்களில் பற்றுவரச் செய்கின்றனன். பற்று - அபமானம். இவை யனைத்தும் உயிரை நன்னெறிப்படுத்த உயிர்க்குயிராகிய சிவபெருமான் செய்விக்கும் செயலென்க. எனவே ஆருயிரின் முன்மைச்செயலாகா. எனவே அடிமைச்செயலாகும் என்பது குறிப்பெச்சம். நுண்ணுடல்: கருவுருப் பிறப்புடல். பருவுடல்: கருவுறும் சிறப்புடல்.

2295. தொழிலிச்சை ஞானங்கள் தொல்சிவ சுவர்

கழிவற்ற மாமாயை மாயையி னாகும்

பழியற்ற காரண காரியம் பாழ்விட்டு

அழிவற்ற சாந்தாத் தன்சிவ¹ னாமே.

(ப. இ.) தொழில் விழைவு அறிவாகிய மூன்றும் தொன்மையாகவுள்ள பேருயிராகிய சிவபெருமானுக்கும் ஆருயிராகிய சுவர்களுக்கும் உள்ளன. சிவபெருமானுக்கு அவை மூன்றும் தாமே விளங்குவன. ஆருயிர்க்குச் சிவபெருமான் விளக்க விளங்குந்தகையன. சிவபெருமானுக்குத் தாமே விளங்குங்கால் தன்னின் வேறல்லாத் திருவருள் துணையால் விளங்கும் ஆருயிர்க்கு அவை மூன்றும் பிறப்பாகிய கட்டின்கண் திருவருள் இயைந்தியக்க மாயாகாரியக் கருவியும் ஒளியும் உறுதுணையாக கொண்டு விளங்குகின்றன. சிறப்பாகிய ஒட்டின்கண் திருவருளைக் கருவித் துணையாக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அழிதல் இல்லாத மாமாயை மாயைகள் கருவியாக அன்பறிவு ஆற்றல்கள் நிகழ்வன. குற்றமற்ற காரணகாரியம் ஆகிய அருவநிலைப் பாழினையும் விட்டு மேலாகிய அழிதலில்லாத அப்பால் அமைதியானவன் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) மாமாயை - சுத்த மாயை. மாயை - அசுத்த மாயை. சாந்தாத் தன் - ஆனந்த அத் தன்.

2296. இல்லதும் உள்ளதும் யாவையுந் தானாகி

இல்லதும் உள்ளது மாயன்றாம் அண்ணலைச்

சொல்லது சொல்லிடில் தூராதி தூரமென்று

ஒல்லை யுணர்ந்தால் உயிர்க்குயி² ராகுமே.

(ப. இ.) நிலைபேறில்லாத காரியத்தினும், நிலைபேறுள்ள காரணத்தினும் கலப்பால் சிவன் ஒன்றாய் நின்றருள்கின்றனன். இந் நிலை அவனுக்கும் நமக்கும் தொன்றுதொட்டே உள்ளது. அம் முறையால் சிவன் யாவையும் தானாகி நிற்கின்றனன். பொருள் தன்மையில் அவன் வேறாக நின்றருள்கின்றனன். அம் முறையால் அவன் யாவையும் அல்ல

1. சுவனும். சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 5.

2. ஒருபொரு. " 1. 1 - 7.

னாகின்றன. அத்தகைய விழுமிய முழுமுதல் அண்ணலைச் சொல்லால் சொல்லத் தொடங்கினால் 'சொற்கழிவு பாதமல' ராதலின் மிகவும் எட்டாத் தொலைவினனாவன் திருவருளால் அவனை உள்ளவாறுணர்ந்தால் அவன் உயிர்க்கு உயிராய் உடனாக நின்றருள்கின்றன. இல்லது - அசத்து. உள்ளதன் மறுதலையன்று அசத்து; தோன்றி யொடுங்கும் திரிபுடையது அசத்து. ஒல்லை - ஒல்லும் வகை; உள்ளவாறு.

(அ. சி.) இல்லதும் உள்ளதும் - அசத்தும், சத்தும், சொல்லது - சொல்லினால்.

(32)

2297. உயிரிச்சை யூட்டி யுழிதருஞ் சத்தி

உயிரிச்சை வாட்டி யொழித்திடு ஞானம்

உயிரிச்சை யூட்டி யுடனூற லாலே

உயிரிச்சை வாட்டி யுயர்ப்தஞ் சேருமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அளவிறந்த பற்றினை உலகிடைபூட்டி அலைதருமாறு செய்யும்அருள் நடப்பாற்றல். அவ் வுயிர்க்குச் செவ்வி வாய்ந்ததும் அப் பற்றினை வாட்டி ஒழித்திடுமாறு செய்யும்அருள் வனப்பாற்றல். நடப்பாற்றல் - ஆதிசத்தி; கிரியாசத்தி. வனப்பாற்றல் - பராசத்தி; ஞானசத்தி. அவ் வுயிர்க்கு வனப்பாற்றல் மெய்யுணர்வுப் பொருளாம் சிவபெருமான்பால் அன்பிணையூட்டும். அச் சிவபெருமானும் ஆங்கு உடனாயுறைகின்றன. ஆதலால் அவ் வுயிர்கள் உலகப்பற்றினை வாட்டி உயர்வற உயர்ந்த ஒரு பெரும் நிலையாம் சிவபெருமான் திருவடி நிலையினை அப்பொழுதே எய்தும்.

(அ. சி.) உயிரிச்சை - உயிருக்கு இச்சை. உழிதரும் - அவையச் செய்யும். உடனூறலால் - சிவன் உயிருடன் இருத்தலால்.

(33)

2298. சேருஞ் சிவமானார் ஐம்மலந் தூர்ந்தவர்

ஓரொன்றி லாரைம் மலவிருள் உற்றவர்

பாரின்கண் விண்ண ரகம்புகும் பான்மையர்

ஆருங்கண் டோரார் அவையருள் என்றன்றே.

(ப. இ.) அருளால் ஐம்மலம் தூர்ந்து தெருளுற்றவர் திருவடி சேர்ந்து சிவமானார். மெய்யுணர்வு ஒருசிறிதும் இல்லாதவர் ஐம்மல இருளுற்று மம்மர் கொண்டனர். அத்தகையோர் இருள்சேர் இருவினைப் பயனும் ஒருங்கு நுகர்த்தற்கு இடனாம் நிலவுலகிடைப் பிறப்பார். இருள்சேர் இருவினையுள் நல்வினைப்பயனைத் துய்த்தற்கு விண்ணிடைச் சேர்வர். துவினைப்பயனைத் துய்த்தற்கு நுகரிடைச் சேர்வர். இவையே அவர்தம் பான்மை ஆகும். இவற்றைக் கண்டும் கேட்டும் இவையனைத்தும் திருவருளியக்க இயங்குகின்றன என்னும் மெய்யம்மையை ஒருசிறிதும் உணரார் உண்மையறிவில்லார்.

(அ. சி.) ஓர் ஒன்றிலார் - தத்துவ ஞானம் இல்லாதவர்.

(34)

1. மருத்துவ. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 31.

" ஏகமாய். சிவஞானபோதம், 11. 1 - 2.

2299. எய்தினர் செய்யும் இருமாயா சத்தியின்

எய்தினர் செய்யும் இருஞான சத்தியின்

எய்தினர் செய்யும் இருஞால சத்தியின்

எய்தினர் செய்யும் இறையருள் தானே.

(ப. இ.) ஆருபிர்கள் தூமாயை தூவாமாயை என்னும் இருமாயைகளிலும் அருளால் பொருந்திச் செய்வன செய்யும் அதுபோல் பெரிய ஞானசத்தியினைப் பொருந்தி அறிவிளங்கப் பெரும். பெரிய நிலவுலகமுதலாம் மூலப்பகுதியினைப் பொருந்திக் துய்ப்பன துய்க்கும். இவையனைத்தும் திருவருளால் நிகழ்வனவாகும். எய்தினர்: முற்றெச்சம்.

(அ. சி.) இரு மாயா சத்தி - சுத்த மாயை. அசுத்த மாயை. ஞால சத்தி - பிரகிருதி மாயை.

(35)

2300. திருந்தனர் விட்டார் திருவி னைகந்

திருந்தனர் விட்டார் திருவார் சுவர்க்கந்

திருந்தனர் விட்டார் செறிமலக் கூட்டந்

திருந்தனர் விட்டார் சிவமா¹யவமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வால் திருத்தமுற்றவர் இன்பமில்லாத துன்ப நிறைந்த இருஞாலகம் புகார். திருவடியுணர்வு - மெய்யுணர்வு; சிவஞானம். அத்தகைய உணர்வுடையார் நிலையிலா இன்பம் எய்தும் துறக்க வலகத்தையும் கான்றசோறென ஒதுக்கித் தள்ளினார். அவர்கள் ஐம்மலக் கூட்டத்தையும் அறவேவிட்டனர். மேலும் சிவமாய்த் திகழ்ந்தனர். அதனால் அவமாய பிறப்பினை விட்டனர். இவர்களே தங்கருமம் செய்யும் தவத் தோராவர். ஏனையார் சிறப்பில்லாத பிறப்புவினை செய்யும் அவத்தராவர்.

(அ. சி.) திருந்தனர் - தத்துவ ஞானம் கை வந்தவர்.

(36)

2301. அவமுஞ் சிவம் அறியார் அறியார்

அவமுஞ் சிவமும் அறிவார் அறிவார்

அவமுஞ் சிவமும் அருளால் அறிந்தால்

அவமுஞ் சிவமும் அவனரு²ளாமே.

(ப. இ.) அவமாகிய பிறப்பினுக்கு ஏதுவாம் யான் எனது என்னும் செருக்குடன் செய்யும் பணிச்செயலையும், சிவமாகிய சிறப்பினுக்கு ஏதுவாம் உருக்கமுடன் செய்யும் பணிச்செயலையும் அருளால் அறியாரே அறியாதவராவார். அவம் - பிறப்பு. சிவம் - சிறப்பு. இவ் வுண்மை வரும் திருவள்ளுவ நாயனார் திருமாமறையா னுணரலாம்:

"அறிவுடையார் ஆவ தறிவார் அறிவிவார்

அஃதறி கல்லா தவர். "

(திருக்குறள், 427.)

1. அண்டர். அப்பர், 5. 39 - 3.

" கொள்ளேன். 8. திருச்சதகம், 2.

2. தவஞ்செய்வார். திருக்குறள், 266.

பிறப்புச் சிறப்பாகிய அவம் சிவம் என்னும் இரண்டினையும் அருளால் அறிவாரே அறிவுடையராவார். அவ் விரண்டினையும் அருளால் அறிந்தால் அவ் விரண்டினையும் சிவபெருமான் நமக்குக் கூட்டுவிப்பதும் நாம் புரியும் பணிச்செயல் பணிச்செயல்களின் பயனால் ஆகும் அவையும் அவன் திருவருளேயாம். அருளாலறிவதென்பது அருளை அறிவிக்கவேண்டி விண்ணப்பிக்கும் அடிமை அன்பால் அறிவதென்பதாம். கூட்டுவிப்பதும் அருளை என்பது உடனுக்குடன் இருவினைப் பயன்களைக் கூட்டு வியாதொழிந்தால் அவை மிகவும் முதிர்ந்து பின்னர்ப் பதமாக்கும் புதுச் செயலையும் கொண்டுவந்து தரும். இதற்கு ஒப்பு உலர்ந்த விறகை நிலத்தில் தொகுத்துவைத்துப் பின் எடுத்து அடுப்பில் வைத்து எரிய்பது எனிது. அதனை நூரில் தொகுத்துவைத்தோ மழையில் நனையவிட்டோ எடுத்து அடுப்பில் வைத்தால் எரியுமோ? எரியாதல்லவா? பின் என்ன செய்தல்வேண்டும். அவற்றை வெயிலில் சுமந்து உலரவைப்பதாகிய புதுச் செயலையும் செய்தல்வேண்டும். அந்நன்மை செய்ய இடந்தராமல் ஆருயிர் மனம்போல் விடாமல் ஆண்டவன் வினைப்பயனை முனிவுடன் அவ்வப்போது தந்துவிடுகின்றான். அந்நன்மை செய்வது எத்துணைப் பேரருள் என்று எண்ணுமின். இதனைத் திருவள்ளுவநாயனார் 'இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர், கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து' (879) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையால் குறித்தருளுதல் காண்க. பணிச்செயல் - தொழில். பணிச்செயல் - தொண்டு. தொழிலுக்குப் பயன் பிறப்பு. தொண்டுக்குப் பயன் சிறப்பு. கூலியால் செய்வது தொழில். குணத்தால் செய்வது தொண்டு.

(அ. சி.) அவம் - பிறப்புக்கு ஏதுவாய் செயல்.

(37)

2302. அருளான சத்தி யனல்வெம்மை போலப்

பொருளவ னாகத்தான் போதம் புணரும்

இருளொளி யாய்மூண்டு மும்மல மாகுந்

திருவரு ளானந்தி செம்பொரு ¹ளாமே.

(ப. இ.) அனலும் அதன் வெம்மையும் பொருளால் ஒன்றாய்ப் பண்பால் இரண்டாய் விளங்கும். அப் பண்பிரண்டும்

ஒளியும் சூடும் என்ப. அதுபோல் திருவருளும் சிவபெருமானும் ஒருவனேயாம். அத் திருவருளே ஆற்றலாகிய சத்தியாகும். அவ் வருள் மெய்ப்பொருளோ டொன்றாகும். அவ்வருளின் வடிவு தடையிலா ஞானமாகும், ஆணவம் 'இருளொளிர இருண்ட' இருளாகும். அவ் வானவத்தோடு மூண்டும் மாயை, கன்மம், மாயையின் விரிவாகிய மாயேயம் என்னும் மும்மலமும் கூடும். அந்நானம் கூடியவற்றை அகற்றுவதன் பொருட்டுத் திருவருள் வண்பேருளினிப் நடப்பாற்றலாகக் கூடும். கூடி ஐம்மலமாகும். அந் நடப்பாற்றல் உடனாக இருந்து இம் மலங்களை அகற்றுவிக்கும். 'மும்மலம் ஆகும்' என்பதனை மாறுதல் ஆகும் என ஒருசொல் வருவித்துப் பொருள் கொள்க. அத் திருவருள் நந்தாச் செம்பொருளாம் சிவபெருமானைக் காட்டியருளும். காட்டவே ஆருயிர்கள் சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வினைப் பெறும். பெறவே பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்தும்.

(அ. சி.) அருளான சத்தி - அருள் சத்தி. போதம் புணரும் - ஞானம் ஆகும்.

(38)

1. அருளது. சிவஞானசித்தியார், 5. 2 - 8.

2303. ஆதித்தன் தோன்ற வரும்பது மாதிகள்

பேதித்த தவ்வினை யாற்செயல் சேதிப்ப

ஆதித்தன் றன்கதி ராலவை சேட்டிப்பப்

பேதித்துப் பேதியா வாறருட் ¹பேதமே.

(ப. இ.) ஞாயிறு கழிப்பால் தோன்றத் தாமரை முதலிய நூல் பூக்கள் ஒன்று மலரும்; மற்றொன்று மலர்தற்குத்

தகுதியாம் முகையாகும்; வேறொன்று உலரும் இச் செயல்கள் பூக்களின்கண் காணப்படினும் அப் பூக்கள் தம்மால்மட்டும் நிகழ்வனவல்ல. ஞாயிற்றின் கதிர்க் கலப்பும் இயைந்துள்ளதாற்றான் நிகழ்கின்றன. அதுபோல் திருவருட் கலப்பால் அவன் அவன் அது என்னும் மூவகை யுலகமும் தோன்றிநின்று அழிகின்றன. இதுபோல் நிலைபேறாகத் தோன்றும்

உலகங்களும் அழியும். இவற்றை வேறுபடச் செய்வதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் இவற்றின்கண் உண்டெனினும் இவற்றையியக்கும் திருவருள் வேறுபட்டானாம் என்பதே துணிபு. அழியும் - ஓடுங்கும்.

(அ. சி.) பதுமாதி - தாமரை நூலோற்பலம் முதலியன. பேதித்தது - மலர்தல். குவிதல். சேட்டிப்ப - இயங்க. அருள் பேதம் - திருவருளின் வேற்றுமைத் திறம்.

(39)

2304. பேதம் அபேதம் பிறழ்பேதா பேதமும்

போதம் புணர்போதம் போதமும் நாதமும்

நாத முடனாத நாதாதி நாதமும்

ஆதன் அருளின் அருளிச்சை யாமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு உடல் உலககளுடன் ஏற்படும் ஒற்றுமை, வேற்றுமை, பிறழ்வு எனப்படும் பேதம், அபேதம், பேதாபேதம் ஆகிய வேறுபாடுகளும் திருவருளின் திருவுள்ளத்தான் ஆவன. அதுபோல் அவ்வுயிர்களுக்குரிய இயற்கையறிவும், அவ் வறிவின் விளக்கத் துணையாம் கல்வி முதலிய செயற்கையறிவும், இவற்றான் ஏற்படும் அறிவின் வளர்ச்சியும், அவ் வறிவிற்குத் துணையாம் ஓசையாகிய நாதமும், இந் நாதத்தைத் தொழிற்படுத்தும் அருளொலியாம் பரநாதமும் திருவருளின் திருவுள்ளத்தான் ஆவனவே. திருவுள்ளம் - திருவருள் இச்சை. இவையெல்லாம் ஆதன் என்று சொல்லப்படும் ஆருயிரின் பொருட்டேயாம். பிறழ்வு - பேதாபேதம்.

(அ. சி.) ஆதன் - ஆன்மா.

(40)

2305. மேவிய பொய்க்கரி யாட்டும் வினையெனப்

பாவிய பூதங்கொண் டாட்டிப் படைப்பாதி

பூவியல் கூட்டத்தாற் போதம் புரிந்தருள்

ஆவியை நாட்டும் அரனரு²ளாமே.

1. நெல்லிற். சிவஞானபோதம், 2. 2 - 3.

"தோற்றுவித். சிவஞானசித்தியார். 1. 2 - 5.

"கந்தமலர். சிவப்பிரகாசம், பொது, 5.

தெருளுமா. அப்பர், 4. 26 - 4.

(ப. இ.) செயற்கைப்பொருள்களால் யானை முதலியவற்றைச் செய்து அவை இயங்குமாறு பொறிகளை அமைத்து இயக்கப்படுவது பொய்க்கரியாகும் அக் கரி இயங்கும் தொழிலை ஓப்ப யாண்டும் பரந்துள்ள நிலம் முதலிய ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்படும் இவ் வடலும் ஆடுகின்றது. உடல் உலகுகளுக்கிரிய படைப்பு முதலிய தொழில்களும் அயன் அரி அரன் முதலியவர்களால் நிகழ்வனவும் இத்தகையவே. ஆருயிர்க்கு உடல் கலன் உலகுகளை உள்ளத்தால் படைத்து. அவற்றுடன் ஆருயிர்களை இயைத்து இயக்குவது திருவருள். இவற்றின் சேர்க்கையால் ஆருயிர்க்கு அறிவை விளக்குவிப்பதும் திருவருள். அவற்றினின்றும் செவ்வி வருவித்துப் பிரிவிப்பதும் திருவருள். பிரித்துச் சிவபெருமான் திருவடிபில் சேர்ப்பிப்பதும் திருவருள். எல்லாம் ஆற்றுவித்து இணையில் இன்பம் துய்ப்பிப்பதும் திருவருளேயாம். கரி - யானை; கரத்தையுடையது. கரம் கருமம் என்னும் அடியாகத் தோன்றிய தமிழ்ச்சொல். விலங்கினங்களுள் யானை ஒன்றினுக்கு மட்டுமே மூக்குக் கைபோன்று நூண்டு அமைந்ததமட்டுமன்றிக் கைபோன்று வேலைக்கும் பயன்படுகிறது. அதனால் யானை 'கிரி' என்னும் சிறப்புப் பெயரான் வழங்கப்பட்டலாபிற்று.

(அ. சி.) பொய்க்கரி - மரயானை. பாவிய பூதம் - மண் முதலிய பூதங்கள். பூவியில் - உலக இயல்.

(41)

2306. ஆறா றகன்று தனையறிந் தானவன்

ஈறாகி யாவினு மியாவந் தனிசெய்த

வேறாய் வெளிபுக்கு வுடுற்றா னம்மருள்

தேறாத் தெளிவுற்றுத் துண்டச் ¹சிவமாமே.

(ப. இ.) மண் முதல் ஒலி ஈறாகச் சொல்லப்படும் முப்பத்தாறு மெய்களின் உண்மைகளை அருளால் அருள் நூற்களின் வாயிலாக உணர்ந்து அவற்றினிடத்துக்கொள்ளும் பற்றை விடுதல்வேண்டும். விடுதல் என்பது அம் மெய்கள் நாமல்ல என்றும், நமக்கு ஆண்டவனால் தரப்பட்ட இரவற்கருவியே என்றும், நமக்கு அவை என்றும் இரவலே என்றும், அவற்றால் ஆண்டவன் திருப்பணியைப் புரிதல் வேண்டும் என்றும், அவை நிலை இல்லன் என்றும் கொண்டு பற்றின்றி நல்லன புரிந்தொழுகுதல். அங்ஙனம் ஒழுகிவரும் ஊவோன், தன்னை அடிமை என்று அறிந்தவனாகின்றான். அடிமை என்றறிந்த மெய்யறிவினால் அவன் சிவத்தொடுங்கிச் சிவனாகின்றான். ஒடுங்கிச் சிவமாவதென்பது நிழலுருவில் ஒடுங்கியும் பெயரில் ஒடுங்கியும் பொருள் தோன்றுவது போன்றதாகும் இவையே சிறப்பினன் எனக் கூறுவர். எல்லாவற்றுடனும் தான் விரவிநிற்பதால் தான் ஈறாவதும், தன்னில் எல்லாப் பொருள்களும் அடங்கி நிற்பதால் அவை தன்னிலெய்தி நிற்கும் தன்மையும் தோன்றும். தோன்றவே அவன் அவற்றிற்கு வேறாவன். வேறாகவே அருள்வெளியில் புகுவன். புகுந்தால் முற்றும் விடுதலை

உற்றவனாவன். வனப்பாற்றலாகிய சிறந்த திருவருளைத் தெளிவன். தெளிந்தால் சிவகுரு எழுந்தருள்வன்.
சிவதூக்கை செய்தருள்வன். சிவதூக்கை பெற்ற வுயிர் சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்தும்.

(அ. சி.) ஆனவன் - சிவமயம் ஆனவன். யாவும் தனில் எய்த - எல்லாப் பொருளும் தன்னிடத்தில் தோன்ற
வேறாய் - அப்பொருள்

1. மேவிய. 11. பட்டினத். திருவிடை - மும் - 13.

கட்கு வேறாய். வெளிபுக்கு - ஆகாயத்திடை போய். வுடு உற்றான் - சுவன் முத்தி அடைந்தான். அம் அருள் - சிறந்த
திருவருள். தேறா - தேறி.

(42)

2307. தூண்டற் கரிய திருவடி நேயத்தை

மூண்டுற் றருளால் விதிவழி யேசென்று

தூண்டிச் சிவஞான மாவினைத் தானேறித்

தூண்டிச் சிவனுடன் சாரலு ¹மாமே.

(ப. இ.) திருவருளானன்றிப் பிறவாற்றான் எய்தற்கரிய இறவாத இன்ப அன்பாகிய திருவடிநேயத்தை அருளால்
மூண்டும் ஆருயிர் எய்தும். எய்தவே சிவகுரு அருளிய செவியறிவுறுஉவின்வழி அவ் வுயிர் ஒழுகும். இவ் வாற்றால்
ஒருவர்க்குச் சூலம் நோன்பு என்னும் இருபெருந்தன்மையும் கைகூடும். கூடவே சிவஞானம் எய்துதற்குரிய செறிவுநெறி
கைகூடும். அவ்வகைக் குறிப்பே மா என்று ஓதப்பெற்றது. மா - குதிரை. குதிரை எனக் குறிப்பது யோக வழியை யாகும்.
யானை எனக் குறிப்பது ஞானவழியையாகும். இக் குறிப்பே 'தூண்டிச் சிவஞான மாவினைத் தானேறி' என்று
ஓதியவற்றான் உணரலாம். இச் செறிவு நெறியினையுங் கடந்து அறிவு நெறியிற் புகுந்து அந் நெறியின் எல்லையாம்
சிவபெருமானின் திருவடியைச் சார்வர். சார்ந்து என்றும் இன்புறுவர்.

(அ. சி.) விதிவழி - குரு உபதேசப்படி. மா - பரி.

(43)

2308. சார்ந்தவர் சாரணர் சித்தர் சமாதியர்

சார்ந்தவர் மெய்ஞ்ஞான தத்துவ சாத்தியர்

சார்ந்தவர் நேயந் தலைப்பட்ட ஆனந்தர்

சார்ந்தவர் சத்த அருட்டன்மை ²யாரே.

(ப. இ.) நன்னெறி நான்மையினர் சூலத்தர், நோன்பினர். செறிவினர், அறிவினர் என்று அழைக்கப்படுவர்.

அவர்களே இங்குச சாரணர், சித்தர், சமாதியர், சாத்தியர் என அழைக்கப்பெற்றனர். இவர்கள் நால்வரும் சிவபெருமான் திருவடிணையினை முறை முறையாகச் சார்ந்தவராவர். சாத்தியராகிய அறிவினர் மெய்ஞ்ஞான தத்துவ சாத்தியரென்றோதப் பெற்றனர். இந் நான்கு நெறியினும் ஒழுகப் பெற்றவர் எண்ணரும் அன்புசேர் பண்பமர் கண்ணப்பர்போன்று காதல் அன்பு நெறியினைத் தலைப்படுவர். இவர் நேயத்தர் என ஓதப்பெற்றனர். இவரே இறவா இன்பம் தலைப்பட்டவராவர். இவர் ஆனந்தர். இவர்கள் நிலைபெற்ற திருவருட்டன்மையராவர். இவர்கள், சாரணர் சித்தர் சமாதியர் சாத்தியர், பூரண வானந்தரருளார் எனப் போற்றுப்பெறுவர்.

(அ. சி.) சார்ந்தவர் - சிவனைச் சார்ந்தவர். சத்த அருள் - நாத சத்தி.

(44)

1. விட்டவெம்பளிச். 12. வெள்ளாணை - 36.

" மன்னவர். 12. தடுத்தாட். 19.

2. தொண்டர்காள். 8. திருப்படை எழுச்சி, 2.

" சூலமின்றி. 8. ஆனந்தமாலை, 3.

2309. தானென் றவனென் றிரண்டென்பர் தத்துவந்

தானென் றவனென் றிரண்டற்ற தன்மையைத்

தானென் றிரண்டுன்னார் கேவலத் தானவர்

தானின்றித் தானாகத் தத்துவ சுத்தமே.

(ப. இ.) ஆருபிராகிய தானென்றும் பேருபிராகிய சிவனென்றும் பொருள் தன்மையில் அழியாமெய்ப்பம்மை அறிவுப்பொருள் இருவேறு வகைய சிவன் ஒருவன். ஆருபிராகிய அளவில. சிவன் - அவன். கலப்புத் தன்மையில தானென்றும் அவனென்றும் வேறுபடுத்திக் கூறாது நூற்றடியார் என்னும் நூர்மைபோல் சிவத்தர் என ஒற்றுமையாக ஓதுவர். எனவே இந்நிலையினுள்ளார் இருவேறுவகையாக உன்னார். இது கற்றார் கல்வியும் தாமும் வேறென உன்னாமையை ஒக்கும் இவர்கள் அருள் தனிமையராவர். கேவலம் - தனிமை. தன்னையிழந்து தலைவன் தானாக நிற்கும்நிலை பொருள் உண்மை ஏய்ந்தநிலையாம். பொருளுண்மை - தத்துவ சுத்தம்.

(அ. சி.) அவன் - சிவன். தானாக - சிவமாக.

(45)

2310. தன்னினில் தன்னை யறியுந் தலைமகன்

தன்னினில் தன்னை யறியத் தலைப்படுந்

தன்னினில் தன்னையும் சார்கில னாபிடில்

தன்னினில் தன்னையுஞ் சார்தற்¹ கரியவே.

(ப. இ.) திருவருளால் தன்னை யுணரும் முறைமையிலேயே தன்ஐ ஆம் சிவபெருமானையும் உணர்தல்வேண்டும்.

அவனே சிறந்த தலைமகன் ஆவன். தலைமகன் - சிறந்தோன். அங்நனம் தன்னையும் தன் தலைவனையும் அறிந்த நிலைமையால் சிவபெருமான் மிக்கெழுந்து தோன்றியருள்வன். இதுவே தலைப்படும் என்பதன் மெய்ம்மைப்பொருளாகும். உயிர்க்கிழவன் திருவருளால் தலைவனைச் சார்தல்வேண்டும். அங்நனஞ் சாரா தொழிந்தால் அத் தலைவனும் சார்தற்கரிய நிலைமையை உடையவனாவன். இத் திருமுறை தமிழாகமம் என்று ஓதப்பெறும். நால்வர் தமிழ் திருமறையாகும். முறையினை மறையினுள் அப்படியே காண்பது அருமையினும் அருமையாகு மல்லவா? அங்நனம் காணப்பட்டாலஃதருளியல்லவா? அங்நனம் காணப்பட்ட உண்மை வரும் அப்பர் பெருமானின் அருண்மொழியான் உணரலாம். உயிர்க்கிழவன் - ஆன்மா.

"தன்னில் தன்னை அறியும் தலைமகன்

தன்னில் தன்னை அறியில் தலைப்படும்

தன்னில் தன்னை அறிவிலன் ஆபிடில்

தன்னில் தன்னையும் சார்தற் கரியனே."

(அப்பர், 5. 97 - 29.)

இத் திருப்பாட்டு முப்பது திருப்பாட்டுக்களுள் இருபத்தொன்பதாவதாகும். இத் திருப்பதிகம் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டு, ஆய்தவெழுத்து ஒன்று, மெய்யெழுத்துக்களுள் வகர றகரங்களாகிய இரண்டும் ஒழித்து

1. நானவனென். சிவஞானபோதம்,

" முன்னையார். அப்பர், 5. 16 - 7.

ஒழிந்த பதினாறும், காப்பு ஒன்றுமாகத் திருப்பாட்டு முப்பதாகும். இவற்றை முறையே நாள் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாக ஒருதிங்களுக்கும், நாழிகை ஒன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாகத் தனித்தனிப் பகல் இரவுகட்கும் ஒதியுய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டமை உய்த்துணர்வார்க்கு நன்கு புலனாகும். இதனை வருமாறு நினைவுகூர்க. நாழிகையே நாள்வழிபாடுகள் நாம் செய்துய்ய, வாழிமுப்பதப்பரருள் வாழ்த்து. இத் திருப்பாட்டின்கண் முதற்சூர் நான்கின்மட்டும் ஒவ்வோர் எழுத்துக்கள் குறைந்துள்ளன. அதற்குக் காரணம் திருக்குறுந்தொகை பதினொரு எழுத்துக்களானமைந்த வரியேயாம் என்க. திருமந்திரம் பன்னிரண்டெழுத்துக்கள் அமைந்தது. மேலும் வெண்டளை பிழையாதன.

(அ. சி.) தன்னினில் - தன் உடலில். தன்னை - ஆன்மாவை.

(46)

2311. அறியகி லேனென் றறற்றாதே நயும்

நெறிவழி யேசென்று நேர்ப்பட்ட பின்னை

இருகூட ராகி இயற்றவல் லானும்

ஓருகூட ராவந்தென் உள்ளத்துள் ளாமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு திருவருளால் யான் அறியகில்லேன் என்று நயும் கவன்று அரற்றுதல் செய்யவேண்டா.

நன்னெறிநான்மை வழியே சென்றால் திருவருளால் சிவன் உனக்கும் நேர்படுவன். அவன் பின்பு அடியேனுக்கும் ஆருயிர் பேருயிர் என்ற இருகூடராய் இயைந்து இயக்கும் உண்மையினையும் புலப்படுத்துவன். அத்தகைய வல்லானாகிய சிவன் அடியேனை அவன் திருவடிக்கீழ் அடக்கி அடியேன் உள்ளத்துள்ளாவன். ஆருயிர் - ஆன்மா. பேருயிர் - பரமான்மா; சிவன்.

(அ. சி.) இருகூடர் - சிவன், சுவன். ஓருகூடர் - சிவன்.

(4)

2312. ஓம்புகின் றானுல கேழையும் உன்நின்று

கூம்புகின் றான்குணத் தின்னொடுங் கூறுவர்

தேம்புகின் றாசிவஞ் சிந்தைசெய் யாதவர்

கூம்புகில் லார்வந்து கொள்ளு மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உயிர்க்கு உயிராய், உலகுக்கும் உயிராய் உன்நின்று உலகு ஏழினையும்

ஓம்பியருள்கின்றனன். அச் சிவபெருமான் திருவடிக்கண் ஒருங்கிய மனத்தார் கூம்புகின்றாராவர். அத்தகையாரை மெய்யடியார் எட்டுவான்குணத்து எம்மான் எனக் கூறுவர். சிவபெருமானின் திருவடியிணையினை நினையாதவர் தேம்புகின்றாராவர். உள்ளத்தளர்ச்சியில்லாதவர் இடையறாது நினனத்து சிவன் திருவடியைக் கொள்ளத் தளரார்.

(அ. சி.) கூம்புகின்றார் - மனங்குவிந்தவர். கூம்புகில்லார் - தளர்ச்சி அடையாதவர்.

(48)

2313. குறியறி யான்கள் குறிகாண மாட்டார்

குறியறி யான்கடங் கூடல் பெரிது

குறியறி யாவகை கூடுமின் கூடி

அறிவறி யாவிருந் தன்னமு மாமே.

(ப. இ.) ஈண்டுக் குறிக்கப்படும் உடம்பகத்து வாழும் உயிராகிய தம்மை அறியமாட்டாதவர்கள் குறிக்கொண்டு ஆட்கொள்ளும் சிவபெருமானாகிய குறியினை அவனருளாலே காணமாட்டார்கள். தம்மையும் தலைவனையும் அறியும் தவப்பேறு இல்லாதவர், கடமாகிய உடம்பில் மிகுதியும் கூடிப் பிறப்பர். திருவடிக் கலப்பினால் தம்மையறியா வகையாக இன்பில் திளைத்து திருவடியில் கூடுங்கள். கூடினால் அன்னமாகிய சிவபெருமானை அறிந்து வேறொன்றும் அறிதல் செல்லாது. நாளும் சிவமாம் நிலைய்தி இன்புறுநிலையில் இந்நாள்காறும் அறிவிறந்து நின்ற சிவத்துடன் கூடியின்புறுவர்.

(அ. சி.) கடம் - உடம்பு. குறி - உயிர். குறிகாண - சிவத்தைக் காண. அன்னம் - சிவம்.

(49)

2314. ஊனோ வுயிரோ வறகின்ற தேதின்பம்

வானோர் தலைவி மயக்கத் துறநிற்கத்

தானோ பெரிதறி வோமென்னு மானுடர்

தானே பிறப்போ டிறப்பறி யாரன்றே.

(ப. இ.) உடம்புடன் கூடி வாழும் உயிர்கள் ஏதோ இன்பம் அடைகின்றதாகக் கூறுகின்றனர். உண்மையில் அவ்வாறு அடையும் இன்பமொன்று உண்டா? உண்டாயின் அவ் வின்பத்தினையடைவது உயிரா? உடம்பா? வானவர்களாலும் ஓர்த்து உணர ஒண்ணாப் பெருநிலையின்கண் உள்ளவள் வனப்பாற்றலாகிய பேரறிவுப் பெருந்திரு. அத்தகைய வனப்பாற்றலாம் வண்மைத் திருவின் கலப்பினால் உண்மை உணர்வு தோன்றும். அத் தோற்றத்தின் வழியே அழுந்த நிற்பவாகிய பணிகளைப் பிணியில்லாமல் புரிவாயாக. தாமாசவே மிகுதியும் அறிவோமென்று பிழைபடச் சொல்லும் மானிடர் தானே எய்தும் பிறப்பு இறப்பினை மாற்றும் இயல்பறியாதவராவர். வானோர் தலைவி - பராசத்தி. மயக்கத்து - வசத்து. உறநிற்க - பிறழாது நிற்க.

(50)

4. அறிவுதயம்

2315. தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடல்லை

தன்னை யறியாமல் தானே கெடுகின்றான்

தன்னை யறியும் அறிவை அறிந்தபின்

தன்னையே யாச்சிக்கத் தானிருந்¹ தானே.

(ப. இ.) திருவருளால் தனக்குத் தலைவனாகிய சிவபெருமானை அறியத் தன்னை அறியும் ஆவியாகிய தனக்கு எஞ்ஞான்றும் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய கெடுதல் உண்டாகமாட்டாது. அங்ஙனம் தனக்குரிய தலைவனையறியாது தானாகவே பிறந்து இறந்து துன்புறும் தீவினைகளைச் செய்து கெடுகின்றான். தன் தலைவனையறியும் தனியறிவை அறிந்தபின்

1.என்னை. அப்பர், 5. 91 - 8.

அத் தலைவனாகிய சிவபெருமானை அருச்சிப்பார்கள். அங்ஙனம் அருச்சிப்பதால் அச் சிவபெருமான் அவர்கள் நல்லுள்ளத்தில் வல்லே புக்கு உறைகின்றனன். தனி அறிவு - சிவபெருமானை அறியும் ஒப்பிலா அறிவு; சிவபெருமானால் தவப்பயனாகக் கொடுக்கப்படும் அறிவு.

(1)

2316. அங்கே யடற்பெருந் தேவரெல் லாந்தொழச்

சிங்கா சனத்தே சிவனிருந் தானென்று

சங்கார் வளையுஞ் சிலம்புஞ் சரேலெனப்

பொங்கார் குழலியும் போற்றினன் றாளன்றே.

(ப. இ.) ஆருபிரர் உள்ளங்கள்தோறும் எழுந்தருளும் வள்ளற்பிரானாகிய சிவபெருமான் புறத்துத் திருவெள்ளிமலையில் வூற்றிருந்தருள்கின்றனன். அங்கு வலிமைமிக்க தேவர்களெல்லாம் சென்று திருவடி பணிந்து தொழுதனர். அரியணைமீது அரியயற்கும் அறிதற்கு அரியான் வூற்றிருந்தனன் என்று தொழுதனர். விட்டு நங்காத் திருவருளம்மை சங்க வளையும், அரிமணிச் சிலம்பும், விளக்கமிக்க திருக்கூந்தலும் உடையவள். அவள் சிவபெருமான்பால் வணங்கும் தேவர்கட்கும் பிறர்க்கும் அருள்வாயாக என்று சிவன்பால் விண்ணப்பித்தருளினள். போற்றி - காத்தருள்வாயாக: இகரஈற்று வியங்கோள்.

(2)

2317. அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை

அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி

அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே

அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே.

(ப. இ.) தொன்மை மலத்தாலும், பன்மை மருளாலும் ஆருபிரர் தன்னைச் செறியும் அறிவு வடிவென்று அறியாதிருந்தது. சிவபெருமான் அவ்வுபிரர்கள்மாட்டுப் பேரருள்பூண்டு அவ் வுபிரர்களை விளித்து நூவிர் தொன்மைமலச்

சார்பால் அறிவு விளங்காதிருந்தார். பின் மாயைச் சார்பால் மருள்கொண்டு தெருளாதிருந்தார். உண்மையான் நோக்கின் நூவிர் அறிவே வடிவமாகவுடையார் என்று அறிவுறுத்தருள்வன். அந்த முறையில் அடியேனையும் யான் அறிவுவடிவென்று உணர்த்தியருளினன். அதற்குமுன் யானும் என்னை அறிவு வடிவென்று அறியாதிருந்தேன். அவனருளால் யான் அறிவுவடிவென்ற உணர்ந்தேன். உணர்ந்ததும், அங்ஙனம் உணர்த்திய சிவபெருமான் திருவடியுணர்வில் அவனருளால் கலந்து அதனையே அறிந்து என்றும் இறவா இன்புற்றிருந்தேன்.

(3)

2318. அறிவுக் கழிவில்லை யாக்கமும் இல்லை

அறிவுக் கறிவல்ல தாதாரம் இல்லை

அறிவே யறிவை யறிகின்ற தென்றிட்டு

அறைகின் றமைறை யூறுகள் ²தாமே.

1. ஐம்புல. சிவஞானபோதம், 8.

2. அருவுருவம். " 7. 3 - 1.

" எண்ணரிதாய். சிவப்பிரகாசம், பொது - 7.

" நானார். 8. திருக்கோத்தம்பி, 2.

(ப. இ.) ஆருபிரகாசினர் அறிவுக்குக் கேடாகிற அழிவும், தோற்றமாகிய ஆக்கமும் இல்லை. சிற்றறிவுள்ள உபிரகாசினர் முற்றறிவுள்ள சிவபெருமானே நிலைத்த சார்பாகும். வேறுசார்பில்லை. சார்பு - ஆதாரம். ஆருபிரகாசினர் அறிவுத்துணையால் தன்னையும் தலைவனையும் முறையே சார்வதும் சார்படுவதும் என அறிகின்றதென்று திருமறையும் திருமுறையுமாகிய செந்தமிழ் இறைநூல்கள் சிறந்து போதிக்கின்றன. மறை - நால்வர் நல்லருள். முறை - நம்பிரான் திருமூலர் நல்லருள். இவற்றையே தமிழ் வேதாசிரமங்கள் என்ப.

(அ. சி) மறை ஈறுகள் - ஆசிரமங்கள்.

(4)

2319. மன்னிதின் றாரிடை வந்தருண் மாயத்து

முன்னிதின் றானை மொழிந்தேன் முதல்வனும்

பொன்னின்வந் தானோர் புகழ்திரு மேனியைப்

பின்னிதின் றேன் பெரியையென் றானன்றே.

(ப. இ.) தன் திருவடியில் பெருங்காதலுடன் சார்ந்து நின்றவரிடத்து வலியவள்ளலாகிய சிவபெருமான் வந்தருள்வன். அங்ஙனம் வருவது மாயாகாரிய உடம்பினைப்பெற்ற இடையறாச் சிவநினைவுடன் வாழும் நல்லாரை நிலைக்களமாகக் கொண்டென்ப. ஆதலால் அம் மாயாகாரிய உடம்பினைப்பெற்று வாழும் ஆருயிர் நிலையினை முன் ஓதினான். முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானும் திருவருளால் கொள்கின்றனன் திருமேனி ஆதலால் அத் திருமேனி பொன்போல் மிளிர்வதாகும். அத் திருமேனியை அனைத்துலகத்தாரும் புகழாநிற்பர். திருவருளால் அப் புகழ்த் திருமேனியைப் பின்னுதலாகிய புணர்ப்பு முறையில் பொருந்தி நின்றான். அக்காலத்து அச் சிவபெருமான் தன் அடிமையாகிய என்னை நோக்கி 'நு' பெரியை' என்றருளினன். புணர்ப்பு - அத்துவிதம். இதன்கண் நம் மூலர் தம்பின் நிலை யருளுகின்றனர்.

(அ. சி.) மாயத்து - மாயாமய தேகத்தில். பொன்னின் - பொன்னைப் போல. பின்னி - கலந்து.

(5)

2320. அறிவறி வாக அறிந்தன்பு செய்மின்

அறிவறி வாக அறியுமிவ் வண்ணம்

அறிவறி வாக அணிமாதி சித்தி

அறிவறி வாக அறிந்தனன் நந்தியே.

(ப. இ.) சிற்றறிவு முற்றறிவாம் நிலை எய்துதலை அறிவு அறிவாக என ஓதியருளினர். அஃதாவது ஆருயிர் சிவபெருமானின் பெரு நிறைவில் ஓடுங்கிச் சிவமாக விளங்குவது. இது 'முழுநூறு பூசியவர் முனிவ'ராய்த் திகழ்வதையொக்கும். அறிவாக அறிந்தபின் பின்னை மறத்தல் பெரும் பிழையாகலின் மறவாது பெருங்காதல் செய்மின். பெருங்காதல் செய்வதாவது செயலற்று நின்றலாகிய நிட்டையினைப் புரிதல். சிவமாம் பெருவாழ்வுபெற்ற அறிவு தாம்பெற்ற பேற்றினை இம் முறையாக நினைக்கும். அந் நிலையில் அணிமாதி சித்திகள் தாமே வந்து பொருந்தும். இவ் வண்ணம் சிவபெருமான் அறியும்படி அருள்புரிந்தனன்.

(அ. சி.) அறிவு அறிவாக - சுவன் சிவனாக.

(6)

2321. அறிவறி வென்றங் கரற்றும் உலகம்

அறிவறி யாமை யாரும் அறியார்

அறிவறி யாமை கடந்தறி வானால்

அறிவறி யாமை யழகிய¹வாறே.

(ப. இ.) உலகோர் திருவருள் நாட்டமின்றி அறிவு அறிவென்று அரற்றுவர். எது அறிவு எது அறியாமை என மெய்ம்மையினைப் பகுத்து உணரார். திருவருளால் உணரும் உயிர், அறிவு, அறியாமை என்னும் இரண்டினையும் அருளால் கடந்து முற்றறிவுபெற்றுச் சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்தும். அங்கனம் எய்தினால் அவ் வறிவறியாமை கடந்து சிவமாம் பெருவாழ்வு எய்திய அடைதற்கரிய திருவாம் பேரழகு புலனாம் என்க.

(7)

2322. அறிவறி யாமையை நூவி யவனே

பொறிவா ²யொழிந்தெங்குந் தானான போது

அறிவா யவற்றினுள் தானா யறிவின்

செறிவாகி நின்றவன் சூவனு மாமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியக் கருவிகளைக்கொண்டு அறியும் அறிவு சுட்டறிவு. அறிந்ததைக் குறித்தலும் அறிந்தேன் என்றலும் சிற்றறிவு. இவ் விரண்டும் புல்லறிவு. இருட்சார்பால் ஏதும் அறியாநிலைமை அறியாமை இது பேதைமை. எனவே பேதைமையும் புல்லறிவாண்மையும் ஆகிய அறியாமை அறிவென்னும் இரண்டினையும் கடந்து நூங்கினவன் மேலோனாவன். அவனே பொறிவழிச்செல்லா நெறிநிற்பவன். பொறிவழி நூங்கினவன் சிவனருளால் எங்குந் தானாக விளங்குவன். தானானபோது நல்லறிவாகிய சிவவுணர்வாய் அவற்றினுள் தான் ஓடுங்கிநிற்பவன் ஆதலின் அறிவின் செறிவாகி நின்றவன் ஆவன். அவனே உயிர்க்கிழவனாகிய சூவனுமாவன். பேதைமையை அல்லறிவெனவும் கூறுப. அந்தமுறையில் அறியாமை, சிற்றறிவு, முற்றறிவு மூன்றனையும் அல்லோடு புல்நல் அறியாமை சிற்றறிவு, சொல்முற்றறிவெனவாம் தூக்கு எனக்கூறலாம்.

(அ. சி.) நூவி - ஒழித்து. பொறிவாய் ஒழிந்து - புலன்களைக் கடந்து.

(8)

2323. அறிவுடை யார்நெஞ் சகலிட மாவது

அறிவுடை யார்நெஞ் சருந்தவ மாவது

அறிவுடை யார்நெஞ்சொ ³டாதி பகவனும்

அறிவுடை யார்நெஞ்சத் தங்குநின் றானே.

(ப. இ.) திருவருளால் நல்லறிவுடையார் நெஞ்சம் அருள்வெளியாகும். அந் நெஞ்சமே சிவபண்ணிய அருந்தவ நிலைக்களமாகும். அவ்

" வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகாரபுவனம் - 18.

2. பொறிவாயில். திருக்குறள், 6.

3. அகரமுதல. " 1.

வறிவுடையார் நெஞ்சத்து மும்மையுலகத்துக்கும் அம்மையாகிய திருவருள் எனப்படும் ஆதி எழுந்தருள்வள். பகவனாகிய சிவபெருமானும் அந் நல்லார் நெஞ்சத்தின்கண் தங்கியருள்கின்றனன். மும்மை யுலகம் 'அவன், அவள், அது என்னும் அவை'.

(9)

2324. மாயனு மாகி மலரோன் இறையுமாய்க்

காயநன் னாட்டுக் கருமுத லானவன்

சேயன் அணியன் தித்திக்குந் துங்கரும்பு

ஆயமு தாகிநின் றண்ணிக்கின் ¹றானே.

(ப. இ.) காத்தற்குரிய மாயனும், படைத்தற்குரிய மலரோனும், துடைத்தற்குரிய இறையும் ஆக விளங்குபவன் சிவபெருமான் ஒருவனே. இறை - அரன். ஆருயிர்க்கு உடம்புகளைப் படைத்தளிக்கும் வினைமுதற் காரணனும் அவனே. அவன் அன்பரல்லாதார்க்குச் சேயனாக நிற்கின்றான். அன்பர்நல்லார்க்கு அண்ணியனாகவிருக்கின்றான். சேயன் - தொலைவிலுள்ளவன். அண்ணியன் - அருகிலுள்ளவன். மிகஇனிக்கும் கரும்பாவானும் அவனே. அமுதாகத் திகழ்பவனும் அவனே. உயிர் தொறும் ஓவாது அண்ணிக்கும் நுண்ணியானும் அவனே.

(அ. சி.) காயநன்னாடு - உடல். கரு - பிள்ளைக்கரு. அண்ணிக்கின்றான் - சேர்ந்து இருக்கின்றான்.

(10)

2325. என்னை யறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்

என்னை யறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்

என்னை யறிந்திட் டிருந்தலுங் கைவிடாது

என்னைவிட் டென்னை உசாவுகின் றானன்றே.

(ப. இ.) ஒருவன் விளக்கில்லாத இருட்டு வீட்டில் பொருளேயன்றித் தன்னையும் காணமாட்டாத் தன்மைபோல், சிவபெருமானின் நல்லுணர்வாம் முற்றுணர்வு விளக்கு ஏற்றப்படாமையால் ஆருயிர்க்கிழவன் தன்னை அறியும் தன்மையிலாதவனாகின்றான். அதனால் வருந்தி இத்தனை காலமும் என்னை அறிந்திலேன் என ஓதப் பெற்றது. கருவிகளுடன் கூடி உயிர் தானுண்டென அறிவது அவ் வுயிரின் பொது நிலையும் நிலையில் நிலையுமாகும். கருத்தாவாகிய சிவபெருமான் உடன் கூடி உடனாய் நின்று உணர்வது சிறப்பு நிலையும் மாறா நிலையுமாகும். திருவருளால்

என்னை யறிந்தபின் உலகியலில் யான் நிற்பினும் உலகியற் பொருள்கள் ஒன்றும் அறிந்திலேன். ஆருயிரின் தன்மை ஒன்றில் அழுந்தி அதுவதுவாய் நிற்குங்கால் வேறொன்றும் அறியாமையாகும். அது, சார்ந்தொன்றில் தானழுந்த வேறறியாத் தன்மையுயிர், ஆர்ந்த சிவத்தாரறியார் வேறு என்பதனால் உணர்க். என்னை யறிந்திட்டுச் சிவனிறைவில் அடங்கியுள்ளேன். சிவனும் என்னைக் கைவிடாது ஆண்டு கொண்டனன். சிவன் என்னைத் திருவருளிலிட்டு என்னையே உசாவுகின்றனன். உசாவுதல் - புலன்வினாதல். மாறாநிலை - நினைப்புள்ளிநிலை. இதன்கண் நம் மூலத் தம்முள்ளிலையருள்கின்றனர்.

(11)

1. ஆலைப் அப்பர், 6. 52 - 2.

" கனியினும். " 5. 10 - 14.

2326. மாய விளக்கது நின்று மறைந்திடுந்

தூய விளக்கது நின்று சுடர்விடுந்

காய விளக்கது நின்று கனன்றிடுந்

சேய விளக்கினைத் தேடுகின் ¹றேனே.

(ப. இ.) மாயாதனு விளக்காதலின் மாய விளக்கது என்றார். அஃதாவது மாயாகாரியமாகிய உடல் கலன் உலகு ஊண் முதலிய பொருள்கள் விளக்குப்போல் நம் வாழ்க்கைக்குத் துணையாகவும், அதன்கண் காணப்படும் எண்ணெய் அகல் திரி து முதலியன போல நுகர்வாகவும் இருக்கின்றன. ஆனால் அது காலவரையறைக்கு உட்பட்டு மாயும். அதனால் அதனை நின்று மறைந்திடும் என்றனர். என்றும் ஒன்றுபோல் நின்று ஒளிரும். தூய விளக்காகிய சிவன் திருவடி விளக்கு ஆருயிர்களுக்கு முற்றுணர்வினை உற்றுவிளக்கி முற்றுவிக்கும். உடம்பாகிய விளக்கு அடம்பண்ணி 'உன்னோடு வாழ்தல் அரிதென்று' அலறி அழுப்படி வருத்தும். இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட திருவடிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வென்னும் செம்மையான விளக்கு அம்மையினை அருள்வதாகும். அம்மை - திருவடிப்பேறு. அத் திருவிளக்கினை அருளால் நாடுகின்றேன். சேய - செம்மையான.

(அ. சி.) மாயவிளக்கு - மாயையாகிய விளக்கு. தூய விளக்கு - ஞான விளக்கு. காய விளக்கு - உடலாகிய விளக்கு. சேய விளக்கு - செம்மையாகிய விளக்கைப் போன்ற சிவன்.

(12)

2327. தேடுகின் றேன்திசை யெட்டோ டிரண்டையும்

நாடுகின் றெனல மேயுடை யானடி

பாடுகின் றேன்பர மேதுணை யாமெனக்

கூடுகின் றேன்குறை யாமனத் தாலே.

(ப. இ.) பத்துத் திசையின்கண்ணும் பரம் பொருளைப் பரிந்து தேடுகின்றேன். பொலம் ஒரு சிறிதும் இல்லா நலமே நிறைந்த சிவபெருமானைக் குறித்து அவன் திருவடியை நாடுகின்றேன். சிவபெருமானே நமக்கு வழித்துணையும் விழுத்துணையும் என்று பழுதில் செந்தமிழால் பாடிப் பரவுகின்றேன். அச் சிவபெருமானே பரம்பொருள்; அவனே ஆருயிர்த்துணை என்னும் உண்மை கண்டு அவன் திருவடியிற் கூடுகின்றேன். அதுவே நிறைமன வழிபாடாகும். அத் திருக்குறிப்புக் 'குறையாமனம்' என்பதனால் பெறப்படும். திசை - புலம். பொலம் - துமை.

(13)

2328. முன்னை முதல்வினை யாட்டத்து முன்வந்தோர்

பின்னைப் பெருமலம் வந்தவர் போர்த்திட்டுத்

தன்னைத் தெரிந்துதன் பண்டைத் தலைவன்தாள்

மன்னிச் சிவமாக² வாரா பிறப்பன்றே.

1. மாயாதனு. சிவஞானபோதம், 4. 2 - 1.

" இல்லக. அப்பர், 4. 11 - 8.

2. எவரேனும். " 6. 61 - 3.

(ப. இ.) முன்னை என்று ஓதப்படும் அனாதியின்கண் முதல் விளையாட்டாகிய பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும் என்னும் நுண்ணுடம்புப் பிறப்பில் பிறந்தோர், பின்பு ஐம் மலமும் அகலும் நிலையில் செவ்வி வாய்ந்தோர் ஆவர். அவர் திருவருளால் தம்மைத் தெரிவர். தெரிந்த தமக்குரிய பண்டைத் தலைவனாம் சிவபெருமானின் தாளிணையைச் சார்ந்த ஆளினராவர். இவர்கள் என்றும் பொன்றாது நின்று சிவமாக மன்னி வாழ்வர். அதனால் மூண்டும் பிறப்பினுக்கு வாரார்.

(அ. சி.) முன்னை முதல் - அநாதி முதல். விளையாட்டத்து - பிறப்பினுள். மலம் வந்தவர் - மல பரிபாகம் வந்தவர். போர்த்திட்டு - சமாதியால் மலத்தைக் கெடுத்து.

(14)

5. ஆறந்தம்(அறுமுடிவு)

2329. வேதத்தின் அந்தமும் மிக்கசித் தாந்தமும்

நாதத்தின் அந்தமும் நற்போத அந்தமும்

ஓதத் தகுமெட் டியோகாந்த அந்தமும்

ஆதிக்க லாந்தமும் ஆறந்த மாகுமே.

(ப. இ.) அறுவகை ஈறும் ஒருவகை முடிபாம் பெறுமுடிபென்ப, அவற்றைக் கூறுங்கால் முறையே. 1. மறைமுடிபு, 2. முறைமுடிபு. 3. ஒலி முடிபு. 4. அறிவின் முடிபு, 5. செறிவின்முடிபு, 6. உணர்த்துவதன் முடிபு எனக் கூறுப. இவற்றை முறையே 'வேதத்தினந்த' முதலாக ஓதியருளினர். ஈண்டுக் குறிக்கப்படும் மறைமுடிபு செந்தமிழ் மறைபடிபே. மிக்கசித்தாந்தமென்பது தமிழாகம் பிழிவாம் மெய்கண்ட அமிழ்தே. நாதாந்தம் முப்பத்தாறாம் மெய்யாம் ஓசைமுடிபே. போதாந்தம் நாதத்துணையாக அறியும் அறிவின் முடிபே. யோகாந்த மென்பது நிலைக்களத் திருவருவச் சேர்க்கை முடிபே. கலாந்தமென்பது இவற்றைத் தொழிற்படுத்தும் திருவருள் ஆற்றலின் செயன் முடிபே என்க. கலா: கலை; ஐங்கலை. அவை நூக்கல் (2336) முதலைவகை ஆற்றல்.

(அ. சி.) வேதத்தின் அந்தம் - ஆகமம். சித்தாந்தம் - ஆகமசாரமாய்ச் சுவன் முத்தர்களால் இயற்றப்பட்ட முடிந்த முடிவான சித்தாந்த நூல்கள். ஆறந்தம் - (1) வேதாந்தம், (2) சித்தாந்தம், (3) நாதாந்தம், (4) போதாந்தம், (5) யோகாந்தம், (6) கலாந்தம்.

(1)

2330. அந்தமோ ராறும் அறிவார் அதிகத்தர்

அந்தமோ ராறும் அறிவார் அமலத்தர்

அந்தமோ ராறும் அறியார் அவர்தமக்கு

அந்தமோ டாதி அறியவொண் ணாதன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஆறந்தங்களும் திருவருளால் அறிபவர் எல்லையில்லாத தூயராவர். அதுபோல் ஆறந்தமும் அறிவார் மலமற்றவராவர். இவற்றின் உண்மைகளைச் சிவகுரு வாயிலாக அறியாதவர் இறப்புப் பிறப்பினையும், உலக ஓடுக்கத் தோற்றங்களையும் ஒரு சிறிதும் உணராதவராவர்.

(அ. சி.) அந்தமோடு ஆதி - உலகத்தின் ஓடுக்கமும் தோற்றமும்.

(2)

2331. தானான வேதாந்தந் தானென்னுஞ் சித்தாந்தம்

ஆனாத் துரியத் தணுவன் றனைக்கண்டு

தேனார் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமாய்

ஆனா மலமற் றருஞ்சித்தி¹ யாதலே.

(ப. இ.) தானான வேதாந்தம் என்பது நினைப்பாகிய பாவனைப் பயிற்சியான் யான் அதுவானேன் என்னும் முறைமையாகும். தான் என்னும் சித்தாந்தம் என்பது திருவருளால் பாவனைப் பயிற்சியுங் கடந்து தன்னாமங் கெடும் நிலைமை நேர்ந்து தானே எனச் சாற்றும் தனி மறையாகும். இவ்வண்மை 'வினைக்கண் வினையுடையான் கேண்மை' என்னும் திருவள்ளுவ நாயனாரருளிய செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க. கேண்மை - வேறாக நில்லாமை அதற்கு ஒப்பு முழுநூற்றோடு தோன்றிய விழுமிய திருமேனியாகும். திருமேனி திருநூற்றினுள் அடங்கத் திருநூறே தோன்றும் சிறப்பினதாகும் மெய்கண்ட நாயனாரும் 'தானே எனும்வரை' என அருளினார். நூங்குதலில்லாத சிவ நினைவுடன் கூடிய பேருறக்க நிலையாகிய ஆனாத்திரியத்து அணுவனாகிய ஆருயிர்க்கிழவன் திருவடி யுணர்வால் சிவனைக் காணுமுறையினால் தன்னையுங் காண்பன். கண்ணாடியில் தன்னைக் காண்பவன் கண்ணாடியைக் காணுமுறையால் தன்னைக் காண்பது இதற்கொப்பாகும். பொறிகள் அத்தனையும் புலன்களைக் கலந்து வேறன்மையாக் காணுங்காலத்து அதன் வாயிலாகவே தம் இருப்பினையும் துய்ப்பினையும் தாம் உணர்கின்றன; அதுவே ஈண்டு ஒப்பாகும். தேன்போலும் மிக்க இனிமையையுடைய 'மேலோர்க்கும் மேலோர்க்கும் மேலாய்' நிற்கும் சிவபெருமானுடன் பிரிவின்றிச் சேரும் சிவயோகத்தை எய்துவார். எவற்றாலும் நூக்கமுடியாத மலமறும் பெறுதற்கரிய பேறு கைகூடும்.

(அ. சி.) தானான வேதாந்தம் - ஆன்மாவே பிரமம் என்று கூறும் வேதாந்தம். தான் என்னும் சித்தாந்தம் - சிவமே ஆன்மா என்னும் சித்தாந்தம். ஆனா - கெடாத. அணு - ஆன்மா.

(3)

2332. நித்தம் பரனோ டுபிருற்று நூள்மனஞ்

சுத்த முதல்ஐந்துந் தத்துவத் தால்நூங்கிச்

சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகைநினைந்து

அத்தன் பரன்பால் அடைதல்சித் தாந்தமே.

(ப. இ.) என்றும் பொன்றா இயற்கை வாய்ந்தவன் சிவன். அவனே பரன் எனப்படுவன் : அவனுடன் ஆருயிர் அருளால் ஒன்று சேரும். சேர்ந்தபொழுது மனம், ஓசை முதலிய ஐந்து பொறிகளும் மெய்களாகும். மெய்கள் - தத்துவம். மெய்கண்ட நூற்பயிற்சியான்

1. நானவ. சிவஞானபோதம், 10. 1 - 1.

" கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

" பாவிக்கின். சிவப்பிரகாசம், 86.

தத்துவ உண்மைகளை உணர்வர். உணர்வே அவற்றின்கண் பற்று நூங்கும். தூமாயை, தூவாமாயை ஆகிய சுத்தம் அசுத்தங்கள் தொடரா முறைமையினை நன்கு நினைவர். நினையவே யாவார்க்கும் அத்தனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்து பேரின்பம் எய்துவர். இவ் வுண்மையினை விளக்குவது சித்தாந்தமாகும்.

(அ. சி.) நித்தம் - எப்போதும். தத்துவத்தால் - உண்மை தோத்தலால்.

(4)

2333. மேவும் பிரமணே விண்டு உருத்திரன்

மேவுசெய் யசன் சதாசிவன் மிக்கப்பால்

மேவும் பரவிந்து நாதம் விடாவாறாறு

ஓவும் பொழுதணு வொன்றுள தாகுமே.

(ப. இ.) பொருந்திய அயன், அரி, அரன், ஆண்டான், அருளோன் அதற்கப்பால் பொருந்திய பரவிந்து.

பரநாதமும் விட்டு முப்பத்தாறு மெய்களும் கருத்தின்கண் நூங்கியபொழுது நிலைத்த ஆருயிரின் உண்மை நன்கு புலனாகும்.

(அ. சி.) விடா - விட்டு. ஓவும் - நூங்கும்.

(5)

2334. உள்ள வுயிராறாறு தாகும் உபாதியைத்

தெள்ளி யகன்றுநா தாந்தத்தைச் செற்றுமேல்

உள்ள இருள்நூங்க வோருணர் வாகுமேல்

எள்ளலின் நாதாந்தத் தெய்திடும் போதமே.

(ப. இ.) மெய்களின் ஆய்வுமுறைமையால் உண்மை கண்டுள்ள ஆருயிர் முப்பத்தாறு மெய்களின்

பிணிப்பினின்றும் விடுபடும். பிணிப்பு - உபாதி. விடுபட்ட தெளிவினால் நாதாந்தத்தைக் கடக்கும். அகவிருள் அகல அருளாணர்வு தோன்றும். தோன்றவே குறைபாடல்லாத நாத முடிவில் எய்தும் நல்லறிவு கைவந்து பொருந்தும். மெய்கள் - தத்துவங்கள்.

(அ. சி.) செற்று - கடந்து.

(6)

2335. தேடும் இயம நியமாதி சென்றகன்று

ஊடுஞ் சமாதியில் உற்றுப் படர்சிவன்

பாடுறச் சிவன் பரமாகப் பற்றறக்

கூடும் உபசாந்தம் யோகாந்தக் கொள்கையே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு நூங்கா உறுதிதரும் செயல் வகைகளை ஆராய்ந்து அல்லவற்றை அடக்குவதாகிய இயமமும் நல்லவற்றில் நடக்குவதாகிய நியமமும் கைக்கொண்டார் பின்பு அவற்றையுங் கடந்து செயலறுதலாகிய சமாதியை அடைவர். அம் முறையால் சிவபெருமானின் அருகு பொருந்துவர். ஆருயிர் சிவபெருமான் நிலையை எய்தப் பற்றற்ற நிலையிற் சாரும். அதுவே வேண்டுதல் வேண்டாமை இன்மை தலைப்படுதலாகும். தலைப்படுதல் - உபசாந்தம். இத் தலைப்பாடே யோகாந்தக் கொள்கையாகும். அடக்கலும் நடக்கலுமாகிய இயம நியமம் வருமாறு:

"பொய்கொலை களவே காமம் பொருணசை

இவ்வகை ஐந்தும் அடக்கிய தியமம்."

"பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புநனி வெறுத்தல்

கற்பன கற்றல் கழிகடுந் தூய்மை

பூசனைப் பெரும்பய மாசாற் களித்தலொடு

நயனுடை மரபின் நியமம் ஐந்தே."

(தொல். பொருள். புறத். 20. மேற்கோள்.)

(அ. சி.) பாடுற - அருகிற் சேர.

(7)

2336. கொள்கையி லான கலாந்தங் குறிக்கொள்ளில்

விள்கையி லான நிவிர்த்தாதி மேதாதிக்கு

உள்ளன வாம்விந்து வுள்ளே யொடுங்கலுந்

தெள்ளி யதனைத் தெளிதலு மாமே.

(ப. இ.) குறிக்கொள்ளத்தக்கதான கலாந்தத்தைச் சொல்லுமிடத்து நூக்கல் முதலிய ஐந்து கலைகளும், கொழுப்பு முதலிய எழுவகைப் பொருள்களும் மாயையின்கண் ஓடுங்கும். அங்ஙனம் ஓடுங்கு முறைமையினை ஆய்தலும், ஆய்ந்து தெளிதலும் கலாந்தமாகும். கலைகள் ஐந்து: நூக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல் என்ப. பொருள்கள் ஏழு: சாரம், செந்நூர், ஊன், கொழுப்பு, எலும்பு, மூளை, வெண்ணீர் என்ப. ஏழு பொருள்கள் - சப்ததாதுக்கள்.

(அ. சி.) நிவிர்த்தாதி - நிவிர்த்திகலை முதலிய ஐந்து கலைகள். மேதை - மூளைச்சத்து, இது எழுவகைத் தாதுவில் ஒன்று.

(8)

2337. தெளியு மிவையன்றித் தேரைங் கலைவேறு

ஓளியுள் அமைத்துள்ள தோரவல் லார்க்கு

அளியவ னாகிய மந்திரந் தந்திரந்

தெளிவுப தேச ஞானத்தொ டைந்தாமே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு கலாந்தம் தெளிவதல்லாமல் வேறுமொரு வகையாற் குறிப்பதுமுண்டு. அந்தம் நூக்கல் முதலிய கலைகளைந்தினையும் சிறப்பாகிய திருவருள் ஓளியுள் அமைத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அமைத்து ஓரவல்லார்க்குச் சிவபெருமான் அளவில் பேரருள்புரிகின்றனன். அவை: மந்திரம், தந்திரம், தெளிவு, உபதேசம், ஞானம் என ஐந்தாகும். இவ் வைந்தினையும் அருளே மறைமுறை ஆசான்சொல் மெய்ம்மை, தருமுணர்வில் வைங்கலையந்தம் என்ப.

(அ. சி.) ஐந்து - கலை, மந்திரம், தந்திரம், உபதேசம், ஞானம்.

(9)

2338. ஆகும் அனாதி கலையா கமவேதம்

ஆகும்த் தந்திர மந்நூல் வழிநிற்றல்

ஆகு மனாதி யுடலல்லா மந்திரம்

ஆகுஞ் சிவபோ தகம்உப தேசமே.

(ப. இ.) கலை என்னும் திருவருளாற்றல் தொன்மையதாகும். இக் கலையே முறையும் மறையும் எனப்படும் ஆகம வேதங்களாகும். அம் முறை மறைவழியின் நிறையின் நூங்காதொழுகுதல் தந்திரமாகும். மனம் முதலிய கருவிகள் நூங்கி உணர்விற்கணிக்கும் ஒண்மையவாம் 'சிவசிவ' மந்திரமாகும். சிவபெருமானைத் தெளிவிக்கும் சிவ குருவின் திருவார்த்தை உபதேசமாகும். உபதேசம் - குருமொழி.

(அ. சி.) மனாதி உடலல்லா மந்திரம் - மனம் முதலிய கருவிகளும் சரூமும் அல்லாது தனித்து நிற்கும் மந்திரம், அஃதாவது காரண பஞ்சாக்கரம்.

(10)

2339. தேசார் சிவமாகுந் தன்ஞானத் தின்கலை

ஆசார நேய மறையுங் கலாந்தத்துப்

பேசா வுரையுணர் வற்ற பெருந்தகை

வாசா மகோசர மாநந்தி ¹தானன்றே.

(ப. இ.) ஞானக்கலை என்பது அளவில் பேரொளிப் பகவனாகிய சிவபெருமானாகும். ஆன்றோரைப் பின்படர்ந்து ஒழுகுவது ஆசாரம் என்ப. அவ்வொழுக்கத்துத் தலைநிற்கும் பேரன்பு நேயம் என்ப. இவ்விரண்டும் சொல்லப்படும் கலாந்தமாகும். இவ் வழி ஒழுகி வாய் வாளாமையாகிய உரையுணர்வற்ற பெருநிலையற்றோன் பெருந்தகையாவன். மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன் சிவபெருமானாவன்.

(11)

2340. தானவ னாகுஞ் சமாதி தலைப்படி

ஆன கலாந்தநா தாந்தயோ காந்தமும்

ஏனைய போதாந்தம் சித்தாந்த மானது

ஞான மெனஞேய ஞாதுரு²வாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர் பேருயிர்க்கண் ஒடுங்குதலேதானவனாகும் சமாதி நிலை என்ப. இந்நிலையினைத் தலைப்படுதலே கலாந்தம், நாதாந்தம், யோகாந்தம், போதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ப. சிறந்த சித்தாந்தம் எனப்படுவது காட்சி, காணப்படும் பொருள், காண்போன் என்னும் முத்திற முடிபும் எத்திறமும் நூங்காது கொள்ளும் நிலைமைத்தாகும். ஞானம் - காட்சி. ஞேயம் - காணப்படும் பொருள். ஞாதுரு - காண்போன்.

(அ. சி.) ஞேயம் - காணப்படு பொருள். ஞாதுரு - காண்பவன்.

(12)

2341. ஆறந்த முஞ்சென் றடங்குமந் நேயத்தே

ஆறந்த ஞேயம் அடங்கிடு ஞாதுரு

கூறிய ஞானக் குறியுடன் வீடவே

தேறிய மோனஞ் சிவானந்த வுண்மையே.

(ப. இ.) மேலோதிய அறுவகை அந்தமும் நேயமாகிய பேரன்புப் பொருளாம். சிவபெருமான்கண் ஒடுங்கும் ஞாதுரு என்று சொல்லப்

1. ஒழுக்கம். சிவஞான சித்தியார், 2. 2 - 20.

2. காண்பானும். உமாபதிசிவனார், வினாவெண்பா, 11.

படும் காண்போனும், காண்டற்குரிய ஞானமாகிய அறிவும் சிவன் திருவடிக்கீழ் ஒருங்கு ஒடுங்கும். ஒடுங்கவே தெளிந்த முன்மை யுணர்வாம் மோனம் கைகூடும். இதுவே சிவானந்த வுண்மையாகும். ஆனந்தம். ஆதற்குப் பொருந்தும் பேரின்பம். நூருள் மூழ்குவோனுக்கு வேறாக இருக்குங்கால் அந் நூரைப் பற்றிய நினைப்பும் உணர்வும் முனைப்பது போன்று

நூருள் மூழ்குங்கால் தோன்றாமையோல் மெய்யடியார்களுக்கும் சிவத்துடன் நிற்குங்கால் காட்சி காண்போன் முதலியன தோன்றா தடங்கும்.

(13)

2342. உண்மைக் கலையாரோ ரைந்தான் அடங்கிடும்

உண்மைக் கலாந்தம் இரண்டைந்தோ டேழந்தம்

உண்மைக் கலையொன்றில் ஈறாய நாதாந்தத்து

உண்மைக் கலைசொல்ல வோரந்த மாகுமே.

(ப. இ.) மெய்மைக் கலை பதினொன்று ஆகும். கலாந்தம் பதினேழாகும். உண்மையான கலையின்கண் முற்றுற நிற்பது நாதாந்தமாகும். இத் திருவருட் கலைகளைச் சிவகுரு அருளிச் செய்ய ஒப்பில் ஒரு முடிபாகும்.

(14)

2343. ஆவுடை யானை யரன்வந்து கொண்டபின்

தேவுடை யான்எங்கள் சூர்நந்தி தாடந்து

வூவற வேதாந்த சித்தாந்த மேன்மையைக்

கூவி யருளிய கோனைக் கருதுமே.

(ப. இ.) ஆவாகிய ஆருயிர்களை உடைமைப் பொருளாகக் கொள்ளுங்கால் அவ் வுயிர் அருளுயிராகும். இதனால் திருவருளம்மை ஆவுடையாள் எனப்படுவள். சிவபெருமானாகிய அரன் எழுந்தருளி வந்து ஆவுடையானைத் தன்னகத்து அடக்கிக்கொள்ளுவன். அங்ஙனம் கொண்ட பின், தேவர்களையும் உடைமைப் பொருள்களாகக் கொண்டருள்பவன் சிவன். அவன் எங்கள் சூர்நந்தி ஆவன். அதன்பின் சிவகுருவாக எழுந்தருளிவந்து திருவடி சூட்டியருளினன். என்றும் பொன்றா நிலைபேறுடைய வேதாந்த சித்தாந்த மேன்மைபினை வலிய வந்து ஆண்ட வள்ளல் கூவியழைத்துக் கூறியருளினன். அத்தகைய முழுமுதல்வனை இடையறாது எழிலுள்ளத்து எண்ணுவோமாக. சிவபெருமான் வந்து ஆட்கொண்டபின் ஆவுடையானைக் கூவி வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைகளை அருளிச் செய்யும் பொருட்டு அருளினன் என்றலும் ஒன்று. அருளிய - அருளிச் செய்யும் பொருட்டு; செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைஎச்சம்.

(15)

2344. கருது மவர்தங் கருத்தினுக் கொப்ப

அரனுரை செய்தருள் ஆகமந் தன்னில்

வருசம யப்புற மாயைமா மாயை

உருவிய வேதாந்த சித்தாந்த ¹வுண்மையே.

1. மொய்தரு. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 1.

(ப. இ.) கருதுவார் கருத்துக்கு ஒவ்வொன்று பள்ளி வகுப்புப்போல் படிப்படியாக முப்பொருள் உண்மை வகுத்துரைத்தருளினன் அவ் வுரைகள் அரணுரை ஆகமம் என்று பெயர்பெறும் அவ்வாகமத்துள் கூறப்படும் சமய வண்மைகள் அகச் சமயம், அகப்புறச் சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச் சமயம் என நான்காகவும், ஒவ்வொன்றும் அவ்வாறாக இருபத்துநான்காகவும் பெறப்படும். இவைகளெல்லாம் சமயப்புறம் என்றதனால் பெறப்பட்டன. இவையனைத்தும் மாயை மாமாயை என்னும் மாயாகாரியப் பகுப்பினுள் அடங்குவன ஆகும். இம் முப்பத்தாறு மெய்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது வேதாந்தசித்தாந்த மெய்மை என்ப. உருவிய - நூங்கிய.

(16)

2345. வேதாந்தங் கேட்க விருப்பொடு முப்பதப்

போதாந்த மான பிரணவத் துள்புக்கு

நாதாந்த வேதாந்த போதாந்த நாதனை

¹ஈதாம் எனாகுகண் டின்புறு ²வோர்களே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆராயின் வேதாந்தம் என்பது விருப்புடன் கேட்கத்தக்க மூன்று பதங்களையுடையன. அவ்வுயிரினும் சிறந்த பதங்கள் அகரம் உகரம் மகரமாகும். இம் மூன்றும் முறையே அருவும் உருவும் மருவும் அகும். அருவால் சிவபெருமானும், உருவால் சிவபெருமானுக்கு உருவாம் வனப்பாற்றலாகிய அம்மையும், ஆருயிர்களுக்கு உருவைப் படைத்தளித்து நடத்தும் ஆதியும், மருவும் என்றதனால் பண்டே புல்லிய மலநோயும், அம் மலநோயாற் பிணிப்புண்ட ஆருயிர்களும், அப்பிணிப்பினைக் கண்டிரங்கி விடுவிக்கக் கூட்டிய வினைமாயைகளும் பெறப்படும். அகர உகர மகரங்கள் ஓங்காரம் எனப்படும். இம் மூன்றும் அறிவு விளங்குதற்குரிய ஓசைத் துணைக்கருவியாகும். இந்த அறிவின் முடிபாகிய பிரணவம் என்று சொல்லப்படும் ஓங்காரத்தினுட்புகுந்து நாதாந்தம் வேதாந்தம்போதாந்தங்கட்கு முதல்வனாகிய சிவபெருமானை இஃதென்று சுட்டியறியப்படாது ஒட்டியறிந்து ஓவா இன்பம் உறுவார்கள். போதாந்தம் - முடிந்த முடிபாகிய திருவடியுணர்வு.

(அ. சி.) முப்பதம் - அகாரம், உகாரம், மகாரம்.

(17)

2346. வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறினா முத்திரை

போதாந்த ஞானம் போகாந்தம் பொதுஞ்ஞயம்

நாதாந்தம் ஆனந்தஞ் சூரோ தயமாகும்.

மூதாந்த முத்திரை மோனத்து மூழ்கவே.

(ப. இ.) வேதாந்த சித்தாந்த முப்பொருள் முடிபுகள் வேற்றுமையில்லாத ஒற்றுமையுள்ள அடையாளக் குறிப்பாகும். அறிவின் முடிவே அருள் ஞானம். செறிவின் முடிவாகிய யோகாந்தம் பொதுவாக அறியப்படும் பொருளாகிய ஞேயம் ஆகும். ஓசைமுடிவாகிய நாதாந்தம் இன்பமாகும். அம்மட்டோ அவ்வன்பவடிவாய்த் திகழ்ந்து இன்பத்தைத் தந்தருளும் சூர்த்தோற்றமுமாகும். முடிந்த முடிவாகிய திருவடிப்

(பாடம்) 1. ஈதாந்தம்

2. நிரீக்குணாய். சிவஞானபோதம், 9. 2 - 1.

பேருணர்வின் முத்திரை மோனமாகிய மேன்மைத் திருவடி ஞானத்துள் மூழ்குதலாகும்.

(அ. சி.) மூதாந்தம் - பழையமான அந்தம்.

(18)

2347. வேதாந்தத் தன்னில் உபாதிமே லேழ்விட

நாதாந்த பாசம் விடுநல்ல தொம்பதம்

மூதாந்த காரணோ பாதிபேழ் மெய்ப்பரன்

போதாந்த தற்பதம் போமசி என்பவே.

(ப. இ.) வேதாந்த நிலைக்கண் உயிர் நுகர்வு நிலை ஏழு. இவ்வேழும் விட்டகல் நாதாந்தமாகிய ஓசைப் பிணிப்பின்கண்ணுள்ள பற்றறும் நன்மை பயப்பதாகிய தொம்பதமாகும். தொம்பதமென்பது ஆருயிரைக் குறிக்கும் நூ என்பதாகும். உபாதி நுகர்வுநிலை. மூதாந்தமாகிய அப்பால் முடிவு காரணோபாதிமாகிய இறைநுகர்வுநிலை ஏழாகும். மெய்ப் பொருளாம் சிவன் அறிவின் முடிவாம் தற்பதமாகும். தன் - தலைவன்; இறை. ஆருயிரும் இறையும் ஒன்று கூடும்நிலை அசி என்பதாகும். அசி - ஆகிராய்.

(அ. சி.) உபாதி ஏழ் - சூவ உபாதி ஏழ். காரணோபாதி ஏழ் ஈசுர உபாதி ஏழ். அசி - சிவ சூவர் ஒன்றாம்நிலை.

(19)

2348. வேதாந்த ஞானம் விளங்க விதியிலோர்

நாதாந்த போதம் நணுகிய போக்கது

போதாந்த மாம்பரன் பாற்புகப் புக்கதால்

நாதாந்த முத்தியுஞ் சித்தியும் நண்ணுமே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்த் திருநான்மறையினைத் திருவருள் நினைவுடன் கற்று அவற்றால் எய்தும் திருவடியணர்வு கைவரப்பெறாத சில்லோர் பெயர் மாத்திரையானே வடமொழி வேதத்தையும் வேதமெனத் தப்பாகக்கொண்டு அழிந்துபட்டுப்போகும். வேள்வி முதலாயினவற்றையே புரிந்து அவஞ்செய்கின்றனர். இதனையே மெய்கண்ட நாயனார் 'பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானையொக்கும்' என்னும் திருவெண்பாவால் அவ்வேத வேள்வி தாழ்வானவை மட்டுமன்றிப் பயனும் நிலையில்லன்; துன்ப விளைவின என்றும் அருளினர். பின்பு நாதத்தையே தெய்வமாகக் கொள்வோர் நாதாந்தபோதம் எய்துவர். அவர்கள் வழிப்பேறாகிய பதமுத்தி எய்துவர். அறிவார்கள் அனைவர்க்கும் அறிவை விளக்கும் சிவபெருமான் எல்லையில்லாத பேரறிவினன். அவ்வறிவினைத் திருவருள் துணையால் வணங்குவர். வணங்கவே சிவபெருமான் பக்கத்துச் செறியும் சூன்மை எய்துவர். இவர்கட்கு நாதாந்த முத்தியும் சித்தியும் எளிதின் எய்தும். நண்ணும் - எய்தும்.

(அ. சி.) வேதாந்த ஞானம் விளங்க விதியிலோர் - உண்மை வேதாந்த ஞானம் அடைய ஊழ் இன்றி, வடமொழி வேதங்களை ஓதியாகாதிகளை இயற்றுவோர். நாதாந்த போதம் - நாத தத்துவத்தை உணரும் ஞானம் நாதாந்த முத்தி - நாத தத்துவத்திலுள்ள பதமுத்தி. சித்தி - எண் சித்தி.

(20)

2349. அண்டங்கள் ஏழுங் கடந்தகன் றப்பாலும்

உண்டென்ற பேரொளிக் குள்ளாம் ¹உளவொளி

பண்டுறு நின்ற பராசத்தி யென்னவே

கொண்டவ னன்றிநின் றான்எங்கள் கோவே.

(ப. இ.) எழுவகையாகக் கூறப்படும் அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து நூங்கி அப்பாலும் அருளால் நோக்கினால் அங்கு என்றும் நிலைப்பாக உண்டென்று சொல்லப்பெறும் அருள் ஒளியாகிய பேரொளி ஒன்று உண்டாம். அப் பேரொளிக்கும் உள்ளாக ஓர் அறிவுப் பேரொளியுண்டாம். அவ்வொளியே திருச்சிற்றம்பலமாகும். இத் திருச்சிற்றம்பலம் பண்டே பொருந்தியுள்ள பேரறிவுப் பெருந்திருவாகிய பராசத்தி எனப்படும். அப் பராசத்தியாகிய வனப்பாற்றலைத் திருமேனியாகக் கொண்டுள்ளவன் சிவபெருமான். அவன் எல்லாவற்றுடனும் கலப்புத் தன்மையால் விரவி நின்றான். எனினும் பொருள் தன்மையால் வேறுபட்டும் நின்றருள்கின்றனன். அத்தகைய விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானே எங்கள் முதல்வன் ஆவன். கோ - முதல்வன்; வேந்தன். பரம்: மேல். இப்பரம் என்னும் தமிழ்ச் சொல் 'புரை' என்னும் உரிச்சொல்லடியின்றும் தோன்றியது. 'உருவுட்காகும் புரை உயர்வாகும்.' (தொல். சொல் - 300.)

(அ. சி.) முளவொளி - சிற்றம்பலம். அன்றி நின்றான் - மற்றொன்றோடு சம்பந்தம் இல்லாது நின்றான்.

(21)

2350.கோவுணர்த் துஞ்சத்தி யாலே குறிவைத்துத்தேவுணர்த் துங்கரு மஞ்செய்தி செய்யவேபாவனைத் தும்படைத் தர்ச்சனை பாரிப்புவனைத் துண்டொழி யாத 2ஒருவனே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் சிவகுருவாய் எழுந்தருளிவந்து திருவருளாலே அனைத்துண்மைகளையும் உணர்த்தியருள்வன். அவன் உணர்த்திய குறிவழிநின்று சிவவழிபாட்டுச் செய்தியைச் செய்தல்வேண்டும். அதன் பொருட்டுச் செந்தமிழ்த் திருமுறை திருமுறை முதலியவற்றில் காணப்படும் மந்திரத் திருப்பாட்டுக்களை மனந்தூயராய் இனத்துடன் சேர்ந்து ஓதி எப்போதும் வழிபடுதல்வேண்டும். சிவபெருமான் தங்கும் கோயில் ஆருயிர்களின் கள்ளமிலா வெள்ளையுள்ளமே. திருக்கோயிலும் ஆங்குக் காணப்படும் குறிகளும் அடையாளமுமாகவுள்ள திருவுருவங்களும் பிறவும் அச் சிவபெருமான் அன்பர் உள்ளத்துக்கு எழுந்தருளி வரும் வாயில்களே. உள்ளம் சிவபெருமான் உற்றுறைவில் கோயிலுரு, கொள்ள வருவழியாங்கூறு என்பதை நினைவுகூரின் மேலது விளங்கும். அந்நன்ம வழிபாடு செய்யவே உண்டொழியாத எஞ்சுவினை யனைத்தும் ஒப்பில் ஒருவனாம் அச் சிவபெருமானால் நூங்கும்படி ஏற்படும். ஓவ: என்பது ஓ என நின்றுது. ஓவ - நூங்க. ஒருவன் - ஒப்பில் சிவபெருமான்.

1. அண்டமாரிருள். அப்பர், 5. 97 - 2.

2. செந்தமிழர். சம்பந்தர், 3. 79 - 4.

" மற்றுந். 12. தடுத்தாட், 70.

(அ. சி.) கோ - ஆன்மா. சத்தி - திருவருட் சத்தி. தேவுணர்த்துங் கருமம் - சிவத்தை யறியும் செயல். பா - தோத்திரப் பாட்டு. பாரிப்ப - நிரம்பச் செய்ய. ஓவ - ஒழிய.

(22)

2351. ஒருவனை யுன்னார் உயிர்தனை யுன்னார்

இருவினை யுன்னார் இருமாயை யுன்னார்

ஒருவனு மேயுள் ளுணர்த்தினி ன் றாட்டி

அருவனு மாகிய ஆதரத்¹ தானே.

(ப. இ.) ஒப்பில் ஒருவனாம் சிவபெருமானை உள்ளன்புடன் நாடார். அவனை நாடாமையால் ஆருயிரின் உண்மைபிணையும் நாடார். இது மணத்தையறியும் வாயிலாகவே மறைந்துள்ள மலரை அறிதல்கூடும். மணத்தையே அறியாரெனின் மலரை எங்ஙனம் அறிவர்? அறியார் என்னும் ஒப்பினை இஃது ஒக்கும். இருள்சேர்முனைப்பாற் செய்யப்படும் நல்வினை துவினை என்னும் இருவினையையும் நாடார். தூமாயை தூவாமாயை என்னும் இருமாயையிணையும் நாடார். ஒருவனாகிய சிவபெருமான் ஒருவனுமே இவையனைத்தையும் உள்நின்று

உணர்த்தியருளுகின்றனன். இருவினைப்பயனை ஊட்டியருள்கின்றனன். அவன் 'மாற்றம் மனம்கழிய நின்ற மறையோன்' ஆதலின் அருவன் என்றனர். அவனே யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாம் அளவிலாச் சூருடைய சிவனாவன். அச் சிவனே அனைத்தையும் தாங்கும் நிலைக்களனாவன். ஆதாரம் என்பது ஆதரம் எனக் குறுகி நின்றது. ஆதாரம் - நிலைக்களம்.

(அ. சி.) ஒருவன் - சிவன் vide "ஒன்றவன் தானே இரண்டு அவன் இன்னருள்" (மூலர்). இருமாயை - மாயை, மாமாயை. ஊட்டி - இருவினைகளைப் புசிப்பித்து.

(23)

2352. அரனன்பர் தானம தாகிச் சிவத்து

வருமவை சத்திகள் முன்னா வகுத்திட்டு

அரனுறு சந்நிதி சேட்டிப்ப என்றுந்

திரனுறு தோயாச் சிவாநந்தி ²யாமே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பெருமானாகிய அரன் தன் அன்பர் தூயவுள்ளத்தையே கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ளான். அச் சிவபெருமானிடமாகவிருந்து வெளிப்படும் ஆற்றல்கள் சத்திகள் என்று சொல்லப்படும். அவற்றை முதலாக வகுத்தருளினன். அத் திருவருள் ஆற்றல்கள் உள்நின்று உன்னும். அஃதாவது இவ்வாறு உலகம் உருவாகுக என நினைக்கும். அவ்வாறே அவையாகும். அக் குறிப்பே அரனுறு திருமுன் சேட்டிப்ப என்றருளினர். சேட்டித்தல் - தொழிற்படுதல். அரனுறுசந்நிதி - ஆற்றல் திருமுன். ஆருயிர்கள் திருவருளாற்றல்களில் நிலையுறுமாறு தோய்ந்து சிவஇன்பியாகும். தோயா - தோய்ந்து; செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். சிவாநந்தி - சிவஇன்பி; திருவடி இன்பினைநுகர்வோன்.

1. அருவருவம். சிவஞானபோதம், 7. 3 - 1.

"மோகமிக. சிவப்பிரகாசம், பொது, 14.

2. ஏதுமொன்று. அப்பர், 5. 60 - 1.

ஆருயிர் என்றும் மூளா அடிமையாய்ப் பொன்றாப் பேரின்பம் புசிக்கும் என்னும் பொய்யில் வாய்மை வரும்

வெண்பாவால் உணர்க:

"நெட்டுயிரெல் லாக்காவல் நோக்காதல் குற்றயிராம்

கட்டுமலம் மும்மைமெய் கண்ணுதலோன் - மட்டில்

அகரவுயிர் ஆய்தமும் அம்மைஅடி இன்பம்

நுகர்வுயிரும் குற்றுகரம் நோக்கு."

காவல்: ஆண்மை, காதல்: பெண்மை. மும்மைமெய்: வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து. அம்மை: நடப்பாற்றல்; ஆதிசத்தி. குற்றுகரம்: குற்றியலுகரம். இது 'நுந்தை' என்பதன்கண் முதலாம். 'குற்றியலுகரம்' - தொல். எழுத்து - 67. நோக்குக.

(24)

2353. வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப

நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி

போதாந்த தற்பதம் போபிரண் டயிக்கியஞ்

சாதா ரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

(ப. இ.) வேதாந்த வாயிலாக முப்பொருளுண்மை நாட்டல் 'தத்துவமசி' என்னும் மறையினால் ஆம். இவை தத், துவம், அசி எனப் பிரிந்து மூன்று சொற்களாக விளங்கும். இம் மூன்றனுள் தொம்பதம் நு எனப் பொருள் பயந்து முன்னிலைச் சுட்டாய் ஆருயிர்களைக் குறிக்கும். அதனால் 'தொம்பதம் மேவும் பசுவென்ப' என்றருளினார். நாதமுடிவாகிய பாசம் ஆருயிர்களைப் பற்றிநிற்கும். அப் பாசம் அகல நிலைபெற்ற பதி, அறிவின் முடிநிலையாய் இயற்கைப் பேரறிவாய்த் திகழும் தற்பதமாகும். தத்-அது. அஃது என்ற சேய்மைச் சுட்டாகும். சேய்மைச் சுட்டென்பது சுட்டொணாப் பொருளை உளதென்னும் உண்மைக்கு ஊறின்றி உரைக்கும் கட்டுரை. எனவே, அஃது என்பது பதியாகிய சிவபெருமானாகும். ஆருயிரும், பேருயிராகிய பதியும் இரண்டறக் கூடும் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாகும். அசி. அசி: ஆகிராய். இரண்டன் கூட்டமும் அயிக்கியமாகும். ஆருயிர் பேருயிராகிய சிவமாகின்றது என்றமையால் முன் ஆகாமைக்குக்குக் காரணம் மலம் என்பது ஆகும். அம் மலத்தைப் போக்கியது திருவருளாகும். அத் திருவருள் கற்பிப்பார் போன்று ஆருயிரைக்கொண்டே மலத்தை அகற்றுவிக்கும். எனவே முப்பொருள் உண்மையும் அப்பொருள் கூட்டமும் திட்பமுறப் பெறப்படும் என்றும் மாறா இயல்பிற்றாய் இலங்கும் சிவ ஒன்றிப்பு ஆகும். சாதாரணம் - இயல்பு. சிவ ஒன்றிப்பு- சிவசாயுச்சியம்.

(அ. சி.) தொம்பதம் - வேதாந்தத்திலே தத்துவமசி என்ற தொடரைத் தத்பதம். துவம்பதம், அசிபதம் எனப் பிரித்துக் கூறுகிற வழக்கத்தினால் ஈண்டுத் துவம்பதம் என்றார்.

(25)

2354. சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்த மாகும்

அவமவ மாகு மவ்வவ் விரண்டுஞ்

சிவமாஞ் சதாசிவன் செப்தொன்றா னானால்

நவமான வேதாந்த ஞானசித்¹ தாந்தமே.

1. புறச்சமயத். சிவப்பிரகாசம், (நுதலியபொருள்) பொது, 7.

(ப. இ.) வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய இருபெரும் திருநெறிகளும் சிவமாம் பெருவாழ்வை ஆருயிர்கட்கு வழங்குவனவாகும். ஏனைய நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம் என்று சொல்லப்படும் நான்கும் அத்துணைச் சிறப்பினவல்ல. மேலோதிய வேதாந்த சித்தாந்தம் விடுத்து ஏனைநான்கு அந்தங்களும் பெரும்பயன் விளைப்பன அல்ல. அதனால் அவற்றை அவம் என ஒதினர். எனவே வேதாந்த ஞான சித்தாந்தம் வியத்தகுமொன்று.

(அ. சி.) அவ்வவ்விரண்டும் - வேதாந்த சித்தாந்தம் ஒழிந்த ஏனைய நான்கு அந்தங்களும், நாதாந்தம் போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்தம்.

(26)

2355. சித்தாந்தத் தேசுவன் முத்திசித் தித்தவாற்

சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவார்

சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதவாற்

சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ்¹ சிவனையே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணியவாம் சித்தாந்தத்தின்கண் சுவன் முத்தியாகிய பிணிமையின்மை கைகூடும் பிணிமை இன்மை - பசுத்துவ நூக்கம். ஆதலால் சித்தாந்தச் செந்நெறியின்கண்ணே முத்தியாகிய திருவடிப்பேறு கைகூடும். கூடவே அந்நெறி நிற்பார் முத்தி சித்தித்தவராவார். சித்தாந்த வேதாந்தம் 'பிறப்பென்னும் பேதைமை நூங்கச் சிறப்பென்னும், செம்பொருள் காண்ப தறிவு' திருக்குறள் (358) என்பதையே ஆருயிர்கட்கு விளக்கிக் காட்டுவதால் அவை செம்பொருளாகும். ஆதலின் சித்தாந்த வேதாந்தம் சிவனையே (2362) காட்டும். ஏகாரம் பிரிநிலையும் தேற்றமுமாகும். பிணிமையின்மை - செருக்கின்மை.

(அ. சி.) சுவன்முத்தி - பசுத்துவ நூக்கம்.

(27)

2356. சிவனைப் பரமனுட் சுவனுட் காட்டும்

அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மானான்

நவமுற் றவத்தைபில் ஞானஞ் சிவமாந்

தவயிக் குணாந்தவர் தத்துவத் தாரே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானைப் பரமன் என்று சொல்லப்படும் அருட்பெரு வெளியாம் புற அம்பலங்களிலும், சுவன் என்று சொல்லப்படும் ஆருயிர் நெஞ்சமாம் திருச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணும் முறையே

வேதாந்தசித்தாந்தச் செந்நெறிகள் காட்டுவனவாகும். அந்நெறியின்கண் உறைத்துநிற்போனுக்கு நவமுற்ற அவத்தையாகிய அப்பால் நிலையில் இயற்கையுணர்வும் முற்றுணர்வும் இயல்பாகவே அமைந்த சிவபெருமானின் திருவடியுணர்வுண்டாகும். இத்தகைய நற்றவத்தை அருளால் மிக்குணர்ந்தோர் திருவடிமெய்யுணர்வு பெற்றோராவர். தத்துவத்தார் - திருவடி மெய்யுணர்வு பெற்றார்.

(அ. சி.) நவமுற்ற - மேம்பட்ட. அவத்தை - துரியாவத்தை. தத்துவத்தார் - மெய் உணர்ந்தவர்.

(28)

1. சித்தாந்தத். சிவஞானசித்தியார் 1 8. 2 - 6.

" குடிதழீஇக். திருக்குறள், 544.

2357. தத்துவ மாகுஞ் சகள வகளங்கள்

தத்துவ மாம்விந்து நாதஞ் சதாசிவந்

தத்துவ மாகுஞ் சுவன்றன் தற்பரந்

தத்துவ மாஞ்சிவ சாயுச் சியமாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடிமெய்ம்மையுணர்வையும் நினைவையும் எழுப்பும் திருவுரு சிவமேயாகும். எழுத்தின் வரிவடிவம் ஒலி வடிவத்தினையும் ஒலி வடிவம் பொருளினையும் உணர்த்தும் மெய்ம்மை இதற்கொப்பாகும். அதனால் தத்துவமாகும் சகளமென்றனர். சகளம் - திருவுரு அகளம் - திருவுரு இன்மை. படித்த பாடம் அருவாய் மனத்துத் தோன்றுவது இதற்கு ஒப்பாகும். அதுபோல் ஒளி ஒலி அருளோன் முதலிய நிலைகளும் தத்துவமாகும். ஆருயிரும் பேருயிருமாகிய ஆவியும் சிவனும் தத்துவமாகும். சிவத்துடன் ஆருயிர் ஒன்றிப்பது சிவசாயுச்சியமாகும்.

(அ. சி.) சகளம் - உருவம். அகளம் - அருவம். தற்பரம் - சிவம்.

(29)

2358. வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன்நூல்

ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுள்ளன

நாதன் உரையவை நாடல் இரண்டந்தம்

பேதம் தென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.¹

(ப. இ.) வேதம் ஆகமம் என்னும் இரண்டும் உண்மையாம் இறைவனை உண்மையாகவுணர்த்தும் வண்மைப் பெருநூல். அந்நூல் இறைவன் உள்நின்றுணர்த்தத் திருவுருள் கைவந்த மெய்யடியார்கள் வாயினால் உரைத்தருளப்பட்ட உரைசேர் நூலாகும். இவ் வண்மை 'எனதுரை தனதுரையாக' என அருளிய ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப்பாட்டான்

உணரலாம். 'தனதுரை' என்பதற்குச் சிவபெருமானின் திருவடிச் சிறப்பினையே புகழும் உரையாக என்றலும் ஒன்று. அவ்
 விரண்டும் முறையே திருநெறியினை விளக்கும் பொதுநூலும் சிறப்பு நூலுமாகும். பொதுநூல் என்பது அன்பியலை
 மிகுதியாகவும் அருளியலைத் தொகுதியாகவும் கூறுவதாகும். சிறப்புநூல் என்பது அருளியலை மிகுதியாகவும்
 அன்பியலைத் தொகுதியாகவும் கூறுவதாகும். அன்பியல் - உலகியல். அருளியல் - வீட்டியல். இவ்விரு பெரு நூற்களும்
 இறைவனால் எழுப்பப்பட்டு, மெய்யடியாரால் எழுதப்பட்டு, வழத்துரையாக வழங்கப்பட்டுத் திருவருளால் நின்று நிலவலின்
 அவை நாதனாகிய சிவபெருமானின் நற்றாள் சேர நவிலும் நல்லுரையாகும். நாதன் உரையாகிய இவ் விரண்டினையும்
 அருளால் நாடின் இரண்டினுடைய பொருள் முடிபும் திருவடிசேர் ஒருமுடிபே யாம். அவ் வண்மையுணராதது தம் மனம்போல்
 உரைக்கும் ஒருசிலர் வெவ்வேறு முடிபு என்பர். உண்மை யுணர்வண்மைப் பெரியோர்க்கு அவ் விரண்டும் ஒரு முடிபேயாம்.
 பெரியோர்: கண்ணுதலோன் கழலிணையைக் கற்றல்கேட்டல் கருதல் கைக்கொள்ளல் கலத்தல் உடையார். பேதம் - வேறு.
 அபேதம் - வேறன்மை.

(அ. சி.) வேதம் - தமிழ் நான்மறை. ஆகமம் - தமிழ் ஆகமங்கள். இரண்டந்தம் - வேதாந்தம், சித்தாந்தம்,

அபேதம் - வேற்றுமை இன்மை.

(30)

1. ஓதுசம. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 3.

2359. பரானந்தி மன்னுஞ் சிவானந்தம் எல்லாம்

பரானந்த மேன்மூன்றும் பாமுறா னந்தம்

விராமுத்தி ரானந்த மெய்ந்நட னானந்தம்

பொராநின்ற வள்ளமே பூரிப்பி யாமே.

(ப. இ.) சிறப்புபிராகிய ஆவி பரானந்தி எனப்படும. அஃதாவது நந்தியைப் பரவிநந்தியென நாட்டோர் நவில

நடப்போர். அத்தகைய பரானந்தி அருளால் அடையும் சிவ இன்பங்களெல்லாம் வருமாறு: ஆருயிர்

உறக்கம், அருள்நிலை உறக்கம், சிவநிலை உறக்கம் என மூன்றாம். மாயையால் வரும் இன்பம்

முத்திரைகள் பலவற்றானும் முற்றும் பல்வகை இன்பம். மெய்ப்பொருட் கூத்தாம் ஐந்தொழிலமை நடன

இன்பம். இவற்றைப் பொருந்திய உள்ளமே பூரிப்புடையதாகும். அதனால் அவ்வள்ளம் பூரிப்பி என

வழங்கப்படும். அதனால் பூரிப்பியாகும். பாழ் - மாயை. பூரிப்பு - பொலிவு. பூரிப்பி - பொலிவுடையது.

(அ. சி.) பராநந்தி - சுவன் முத்தன். மூன்றும் - சிவசுமுத்தி. சுவசுமுத்தி பரசுமுத்தி. பாழறானந்தம் - மாயையினாலாகிய இன்பம். விரா - விரவிய, பொருந்திய. முத்திரானந்தம் - சாம்பவி முத்திரை முதலியவற்றின் பயிற்சியால் உண்டாகும் இன்பம். பொராநின்ற - அடைந்த. பூரிப்பு - இன்பம்.

(31)

2360. ஆசும் கலாந்தம் இரண்டந்த நாதாந்தம்

ஆசும் பொழுதிற் கலையைந்தா மாதலில்

ஆசும் அரணேபஞ் சாந்தக னாமென்ன

ஆசு மறையா கமமொழிந் தானன்றே.

(ப. இ.) கலாந்தம் இரண்டாகும். அவ் விரண்டும் நாதாந்தம். கலையந்தம் என்ப. கலையந்தம் நூக்கலாகிய நிவிர்த்தி முதல் ஐந்தாகும். இவ் வைந்திற்கும் அரணே முழுமுதலாவன். அதனால் அரணே பஞ்சாந்தகனாமென்ன அருளினார். இங்ஙனம் மறையாகமம் முறையற மொழிந்தனவென்க.

(அ. சி.) பஞ்சாந்தகன் - தனித்தனியே ஐந்து கலைகளின் முடிவிடத்து இருப்பவன்.

(32)

2361. அன்றாகு மென்னாதை வகையந்தந் தன்னை

ஒன்றான வேதாந்த சித்தாந்தம் உள்ளிட்டு

நின்றா லியோகாந்த நேர்ப்பு நேர்ப்ப்தான்

மன்றாடி பாத மருவலு மாகுமே.¹

(ப. இ.) ஐவகையான முடிபாம் அந்தங்களும் மாறுபட்டதன்று. அன்றுதல் - மாறுபடுதல். இவ் வுண்மையினை வேதாந்த சித்தாந்தம் ஒன்றென விளங்கக் கூறும். அத்தகைய வேதாந்த சித்தாந்தத்தை முன்னிட்டு ஒழுகினால் யோகாந்த நேர்ப்பும். அச் செறிவுநிலை ஏற்பட்டால் மன்றாடி பாதம் மருவலுமாம். மன்றம் ஐவகையாகும்:

1. குழைமறை. 12. தடுத்தாட், 48.

"மேலாம் சிவபநம மேவுமணி பொன்வெள்ளி

பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல் - மேலாம்

அவனாடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்

தவநெல்லை குற்றாலந் தான்."

அகம்: ஆருயிர்களின் அகத்துச் 'சிவநம' என்னும் ஐம்மறைக்களத்து அவ்வுயிர் உய்ய அம்பலவாணன் அருட்கூத்தியற்றுக்கின்றனன். அக் கூத்தின் நினைப்பே புறத்து ஆலங்காடு, தில்லை, கூடல், நெல்லை, குற்றாலம் என்னும் ஐந்திடங்களிலும் நடப்பதாகும். ஆல் - ஆலங்காடு. நெல்லை திருநெல்வேலி. மன்றாடியாகிய சிவபெருமான் திருவடையை அருளால் தலைக்கூடி இன்புறுதலாகும். தலைக்கூடுதல் - பொருந்துதல்.

(அ. சி.) அன்றாகும் என்னாது ஐவ்வகை அந்தம் - வேறுபட்டது என்று கருதாது ஐந்து வகையான அந்தங்களை.

(33)

2362. அனாதி சூவணம் மலமற்றப் பாலாய்

அனாதி யடக்கித் தனைக்கண் டரணாய்த்

தனாதி மலங்கெடத் தத்துவா தீதம்

வினாவநீர் பாலாதல் வேதாந்த வண்மையே.

(ப. இ.) தொன்மையே யுள்ள ஆருயிர்க்குத் திருவருளால் ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயை, யாக்கம், நடப்பாற்றல் ஆகிய ஐம்மலங்களும் அறும். அற்றவிடத்து அப்பால் நிலை எய்தும். அப்பால் நிலை - துரியாதீத நிலை. எய்தவே தொன்மை ஆணவப்பசை அடங்கும். அடங்கவே தன்னையும் அரணையும் தகுமுறையாற் காணும். காணவே தன்னை வந்து பொருந்தும்படி பொத்திய ஆதிமலமாகிய கன்மம் மாயைகளாகிய இடைச் சேர்மலம் எளிதின் நூங்கும். நூங்கவே அருஞ்சைவர் - தத்துவம் (2139) முப்பத்தாறுக்கும் அப்பாலாக ஆருயிர் நிற்கும். நீர் பாலுடன் கலந்து பாலின் சுவையும் நிறமும் பெற்று விளங்கும் என விளக்குவது வேதாந்த மெய்ம்மையாகும் பாலோடனாய் நீர் பாலாகுமென்பது பயனுடைப் பார்மொழி. ஆருயிரும் மலம் நூங்கிச் சிவனார் எண் குணம் பெற்றுச் சிவனாய்த் திகழும்.

(அ. சி.) தனாதிமலம் - தன் ஆதிமலம் - மாயை. (அனாதி மலம் ஆணவம்)

(34)

2363. உயிரைப் பரணை யுயர்சிவன் தன்னை

அயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனாற்

செயலற் றறிவாகி யுஞ்சென் றடங்கி

அயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

(ப. இ.) ஆருயிரைப் பரணாகிய திருவருளை எவர்க்கும் மேலாம் பரசிவனை மருளற்றுத் தெருளுற்றுத் திருவருளால் செறிந்து காண்பாயாக. நூ அதுவாகின்றாய் என்று கூறும் 'தொந்தத்தசிப்' பெருங் கிளவியால் உன் செயலற்று அறிவாகியிருப்பாயாக. அறிவாகியும் திருவடிக் கழி அடங்கி நிற்பாயாக. இந் நிலையே மருளற்ற வேதாந்த

சித்தாந்த அருள் மாண்பாகும். இவ் வண்மை வரும் செந்தமிழ் மறை முடிபாம் திருவாசகச் செழுந்தேனால் உணரலாம்.

அத் திருப்பாட்டு வருமாறு:

"முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரோடு முயல் வேனைப்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அத்தன்னைக் கருளியவா றாப்பெறுவார் அச்சோவே."

- 8. அச்சோய்த்து, 1.

(அ. சி.) அயர்வற்றறி - மயக்கமற்றுக் காண்பாய். தொந்தத் தசி - துவம் + தத் + அசி - நு° சிவமாயிருக்கிறாய்.

(35)

2364. மன்னிய சோகமா மாமறை யாள்தஞ்

சென்னிய தான சிவோகமாம் ஈதென்ன

அன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொருள்

துன்னிய ஆகம நூலெனத் தோன்றமே.

(ப. இ.) நிலைபெற்ற அது நான் என்னும் ஆழ்ந்த நினைவினால் அவனே தானாகி நிற்கும் நிலை சோகம் எனக் கூறப்படும். ஆழ்ந்த நினைவு - பாவனை. இக் குறிக்கோள் மாமறையாளர்க்கு ஏற்படுவதாகும். அம் மறையாளர் முடியணியாத் திகழும் அருண்மறை 'சிவோகம்' எனப்படும். சிவோகம், சிவனுடன் கூடுதல். சிவோகம் இஃது என்று கூறத்தகும். இத்தகைய அரும்பொருள் சித்தாந்த மாமறையால் ஆராயப்படும் பொருளாகும். இப் பொருளை ஆராயும் எழில் நூல் ஆகமம் எனப்படும். சோகம்: ச + அகம் = அது நான். சிவோகம் - சிவத்துடன் கூடுதல்.

(அ. சி.) சோகமாய் - சோகம்பாவனையினால் அவனே தானாகி. சென்னியதான - தலைவான் சிறந்த.

(36)

2365. முதலாகும் வேத முழுதா கமமம்

பதியான ஈசன் பகர்ந்த திரண்டும்

முதிதான வேத முறைமுறை யாலமர்ந்து

அதிகாதி வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

(ப. இ.) முதல் நூலாகிய வேதமும் முழுமுதல் நூலாகிய ஆகமமும் நல்லடியார் வாயிலாக முதல்வனாம் சிவபெருமானால் (2358) அருளிச் செய்யப்பட்டனவாகும். இவ்விரண்டினுள் முதன்மையான வேதமும் முறைமுறையாலமர்ந்து வேதாந்தமாகும். ஆகமம் நனிமிகச் சிறந்த சித்தாந்தமாகும்.

(அ. சி.) முதலாகும் - முதலில் உண்டான. அதிகாதி - நனி மேம்பட்ட.

(37)

1. கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

6. பதிபசுபாசம் வேறன்மை

2366. அறிவறி வென்ற அறிவு மனாதி

அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி

அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி

அறிவு பதியிற் பிறப்பறுந் தானே.

(ப. இ.) ஆருபிரை அறிவென்றும், பேருபிரை அறிவுக்கு அறிவென்றும் கூறுப. ஆருபிரி - ஆன்மா. பேருபிரி - பரமான்மா. இவ்விரண்டும் தொன்மையே உள்ளன. தொன்மை - அனாதி. அனாதி - ஆதியில்லாதது. அறிவு அறிவு என்ற அறிவாகிய ஆருபிரும் தொன்மையே. அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் இயற்கை அறிவாம் பதியும் தொன்மையே. அறிவினை விளங்கவொட்டாது தடை செய்து ஒட்டி நிற்கும் பாசமும் தொன்மையே. அறிவாகிய ஆருபிரிக்குப் பாச நூக்கத்தின் பொருட்டு அருளால் பிறப்பு உண்டாகும் அருளோனாகிய அறிவுக்கறிவு அவ்வறிவிற் பதியுங் காலத்துப் பிறப்பறும். தானே என்பதை எளிதாகப் பிறப்பறும் எனக் கூறுக. ஈற்றசை எனலும் ஒன்று.

(அ. சி.) அறிவு - ஆன்மா. அறிவு பதியில் - சிவத்துவம் உண்டாயின்.

(1)

2367. பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாய்ப்

பசுக்களைக் கட்டிய பாசமுன் றுண்டு

பசுத்தன்மை நூக்கியப் பாசம் அறுத்தாற்

பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி ¹விடாவே.

(ப. இ.) பாசத்தால் கட்டுண்ட உயிரைப் பசு எனக் கூறுப. நூர் நிலைகளில் அந் நூரின் தூய்மையினையும் தெளிவையும் மறைத்து மேல் படர்ந்து நிற்கும் அழுக்கைப் பாசம் என்ப. இது போல் ஆருபிரின் அன்பு அறிவாற்றல்களை மறைத்து நிற்கும் ஆணவம் பாசம் எனப்படும். அப் பாசத்தால் மூடப்பட்ட வுயிர் பசு எனப்படும். அப் பசுக்கள் பிரமன் முதலாகச் சொல்லப்படும் எண்ணில்லாத பல கோடி உயிர்களாகும். அப் பசுக்களைக்கட்டிய பாசமும் மூன்றென்ப. அம்மூன்றும் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ப. சிவபெருமான் திருவருளால் பசுத்தன்மை நூக்கினால் அப் பாசமும் அறும். அறுக்கப்பட்ட ஆருபிராகிய பசுக்கள் பதியாகிய தலைவனைப்பற்றி விட்டுவிடா என்க.

(அ. சி.) பசு - ஆன்மா. பசுக்கள் தலைவன் - சிவன்.

(2)

2368. கிடக்கின்ற வாரே கிளப்பன் மூன்று

நடக்கின்ற ஞானத்தை நாடோறு நோக்கித்

தொடக்கொன்றும் இன்றித் தொழுவின் தொழுதாற்

குடக்குன்றி விட்ட விளக்கது வாமே.

1. பற்றுசு. திருக்குறள், 350.

" பாய்த்தியபின். 12. திருமுலர், 14.

" அனைத்துத். " சண்டேசர், 30.

(ப. இ.) ஆருபிர்கள் பாசப் பிணிப்புண்டு கிடக்கின்ற முறையில் அப் பாசப்பிணிப்பினின்றும் விடுபடக்

கைக்கொள்ளவேண்டிய பொருள்கள் மூன்று. அவை இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்ப. இம் மூன்றின் வழியொழுகினார் திருவடி எய்தற்குரிய நானெறியில் நடப்பர். அந்நானெறியுள் சூலத்தின் பயனாக நோன்பும், நோன்பின் பயனாகச் செறிவும் கைகூடும். இம் மூன்றன் வழி முடிந்த பயனாகிய அறிவு கைவரும். அவ்வறிவாகிய திருவடியுணர்வை நாடொறும் நோக்கல் நோக்கமாகக் கருதி ஒழுகிவருதல் வேண்டும். அப்படி யொழுகி வந்தால் தொடக்காகிய பாசப்பிணிப்பு ஒன்றும் இன்றாகும். அதன் பொருட்டு முழுமுதற் சிவபெருமானைச் செந்தமிழ்த் திருமுறை ஓதி இடையறாது தொழுவ்கள். தொழுதால் குடத்துள் மறைந்திருந்த விளக்க குன்றின் விளக்காகச் சிறந்து உறைந்திருக்கக் காணலாம். குடவிளக்கென்பது ஆருபிர் பாசப்பிணிப்புண்டு மறைந்திருப்பதை யுணர்த்துவதாகும். அவ்வயிர் பாசப்பிணிப்பு விண்டு சிவபெருமான் திருவடிபினைத் திருவருளால் கண்டு சிறந்து உறைந்திருப்பதைக் குன்றின் விளக்கு உணர்த்துவதாகும்.

(அ. சி.) கிளப்பன் மூன்று - அறம், பொருள், இன்பம். 'நான்கு' என்ற பாடமும் உண்டு. அப்பொழுது வீடு ஒன்றைச் சேர்த்த நான்கு ஆகும். நடக்கின்ற ஞானம் - சரியையாதியின் பலனாக நிகழும் ஞானம். தொடக்கு - ஆசாபாசங்கள். குடக்குன்றில் இட்ட விளக்கு - குடவிளக்கு. குன்றில் இட்ட விளக்கு எனப் பிரிக்க. குடத்தில் இட்ட விளக்காயிருந்த ஆன்மா குன்றில் இட்ட விளக்காய் மிளிரும்.

(3)

2369. பாசஞ்செய் தானைப் படர்சடை நந்தியை

நேசஞ்செய் தாங்கே நினைப்பர் நினைத்தலுங்

கூசஞ்செய் துன்னிக் குறிக்கொள்வ தெவ்வண்ணம்

வாசஞ்செய் பாசத்துள் வைக்கின்ற வாறே.¹

(ப. இ.) குற்ற இயல்பாக ஒட்டியுள்ள ஆணவ மலத்தை யகற்றுதற் பொருட்டுக் கன்மம் மாயைகளாகிய

பாசங்களைக் கூட்டியருளிப் பிறப்பித்த சிவபெருமானை, மாலையில் தாங்குருப் போன்று விளங்கும் படர்ச்சடை நந்தியை

இடையறா உள்ளன்பு பூண்டு தொழுங்கள். தொழுது நினைப்பவர் நினைத்தலும் பேரருட் பெரும் பொருளாகிய

சிவபெருமான் நினைப்பதற்கும் குறிக்கொள்வதற்கும் கூசுவதெவ்வண்ணம்? மேலும் பாசத்துள் நிலை

பெறுத்துவதெவ்வண்ணம்? செய்யாரென்க. மருத்துவன் நோயாளியைக் கண்டு கூசமுடியாதவாறும், நோய் நூங்கியபின்

மேலும் அவனை நோய் மனையில் நிலைபெறச் செய்ய முடியாதவாறும் இதற்கு ஒப்பாகும். மேலும் கற்பிப்போன் கற்கவரும்

மாணவனைக் கல்லாதவனென்று கூசமுடியாதவாறும் கற்றுத் தேறியபின் அவனை நிலைநிறுத்த முடியாதவாறும்

ஒப்பாகும். எவ்வண்ணம் என்பது இடைநிலை விளக்காய் நின்று வைக்கின்றவாறு எவ்வண்ணம் என்று இயைக்க.

எவ்வண்ணம்: வினாவனைக் குறிப்பு; எதிர்மறைப் பொருள் தந்தது.

(அ. சி.) பாசஞ் செய்தானை - ஆன்மாக்களின் ஆணவமலம் நூங்குதற் பொருட்டு மாயா மலத்தைக் கூட்டி,

உடல், கருவி, உலக இன்பங்களைக் கொடுத்தானை. கூசம் - கூசி. வாசம் செய் - நிலைபெற்ற.

(4)

1. பாசம். 8. திருவெம்பாவை, 2.

2370. விட்ட ¹விடமேறா வாறுபோல் வேறாகி

விட்ட பசுபாச மெய்கண்டோன் ²மேவுறான்

கட்டிய கேவலங் காணுஞ் சகலத்தைச்

சுட்டு நனவில் அதீதத்துள் தோன்றுமே.

(ப. இ.) மெய்ப்பாவகனால் விடம் ஏறாவாறு போன்று திருவருளால் ஆருயிர்களை விட்டு வேறாகி அகன்ற

பசுபாசங்களை மெய்கண்டோனாகிய சிறப்புயிர்க் கிழவன் மேவுதலைச் செய்யான். மேவுதல் - பொருந்துதல்.

தொன்மையிலே பிணித்த மலத்தனிமையாகிய புலம்பு சகலமாகிய புணர்ப்பினை எய்துவிக்கும். குறிக்கப்படும்

நனவின்சுண் அப்பால் நிலைக்கண்ணும் இப் புலம்பு நிலையாகிய தனிமை தோன்றும். புலம்பு - கேவலம்.

அப்பால்நிலைத்தனிமை ஆணவத்துடன் பிணிப்பின்றி அருளுடன் பிணிப்பூன்றி அறிவு மறைப்பின்றி அனைத்துலகும்

கருவியும் மறைப்புற்று நிற்கும் நிலைமை. மெய்கண்டோன் - சுவன் முத்தன்.

(அ. சி.) விடம் - நஞ்சு. சுட்டும் - குறித்தறியும்.

(5)

2371. நாமும் பதியுடன் நற்பசு பாசமும்

நாமோ நித்தன் நிலையறி வாரில்லை

நாமய நித்தம் பசுபாச நோக்கமும்

நாமய சைவர்க்கு நந்தி யளித்ததே.

(ப. இ.) ஆராயப்படும் பதி பசு பாசம் பலவாக விரியும். நாமும் - விரியும். என்றும் பொன்றாது ஒன்றுபோல் நின்று நிலவும் சிவபெருமானாகிய நித்தன் நிலையினை உள்ளவாறு அறிவாரில்லை. தொன்று தொட்டுத் தென்பட்டும் படாதும் வருகின்ற முப்பொருள்களும் என்றும் ஒன்றுபோல் நிலைப்பதாகிய பதியினிலைமையும், சார்பியாகிய பசுவுக்கு நேர்ந்த பசு பாச நோக்கமும் திருவருளால் ஆராயத் தொடங்கிய சைவ நற்சூலர்க்கு நந்தியாகிய சிவபெருமான் விளங்குமாறு அளித்தருளினன்.

(அ. சி.) நாமும் - விரியும். நித்தன் - சிவன். நாமய - விரும்பிய.

(6)

2372. ஆய பதிதான் அருட்சிவ லிங்கமாம்

ஆய பசுவும் அடலே றெனநிற்கும்

ஆய பவிபூட மாகுநற் பாசமாம்

ஆய அரணிலை யாய்ந்துகொள் வார்க்கே.

(ப. இ.) கலப்பினால் எல்லாமாய் பொருட்டன்மையால் அல்லவாமாய் உள்ள பதியாகிய சிவபெருமான் அருட்சிவலிங்கமாகும். என்றும் பொன்றாகச் சார்பினவாய் நிற்கும் சார்பியாகிய பசுவும் அருட் சிவக்கொழுந்தின் திருமுன் ஒருங்கியவுளத்தோடுற்று ஒரு நோக்காய் வலிமை மிக்க ஆனேறு என அசைவின்றி நிற்கும். அவ் வானேற்றின் பின் காணப்படும் பவிபூடம் ஆருயிர்களினின்றும் அருளால் விடுபட்ட 'யான் எனது செருக்காகிய' பசு பாசங்கள் தங்கி மங்குமிட

(பாடம்) 1. விடமேறு.

1. அசத்தறியாய். சிவஞானபோதம், 6. 1 - 1.

மாகும். அரணிலையாகிய படமாடுந் திருக்கோவிலை ஆராய்வார்க்கு அருளால் இவ்வுண்மைகள் புலனாகும். எனவே திருக்கோவில் திருவுருவங்கள் மூவா முப்பொருள் உண்மை செப்பும் உருவெழுத் தோவியத்தவாத் திரு நூலாகும்.

ஆனேற்றின் முன்பின் பலபீடம் அமையும் குறிப்பு வருமாறு: பாசமுன்னாகில் பலபீடம் முன்னாம்பின், நேசமுதல் முன்னொளியால் நேர்:

(அ. சி.) இம் மந்திரம் "பிண்டத்தின் அமைப்பே கோவில்" எனக் காட்டுகின்றது. இந்தக் கருத்தையே "படம் மாடக்கோயில்" என்று வேறோர் இடத்தில் கூறியுள்ளார். கோயிலில் சிவ சந்நிதியில் இரண்டு நந்திகள் உண்டு. ஒன்றுகோயில் முகப்பில் உள்ளது. இன்னொன்று சிவலிங்கத்தின் அணித்தாய் உள்ளது. முகப்பில் உள்ள நந்திக்குப் பலபீடம் முகத்தின் பக்கம் உள்ளது. இலிங்கத்துக்கு அணித்தாயுள்ள நந்திக்குப் பலபீடம் வாலின் பக்கம் உள்ளது. இதன் பொருள் என்னவென்றால் சிவன் ஆன்மாவுக்குத் தூரமாய் இருக்கும்பொழுது பாசம் ஆன்மாவின் முன்னால் இருக்கும். சிவத்தைக் கிட்டினால் பாசம் பின்னால் மறைந்துவிடும் என்பதே. அஃதாவது தற்போதம் உள்ளவர்க்குப் பாசம் முந்தியும், தற்போதம் இழந்தவர்க்குப் பிந்தியும் இருக்கும் என்பதே.

(7)

2373. பதிபசு பாசம் பயில்வியா நித்தம்

பதிபசு பாசம் பகர்வோர்க் காறாக்கிப்

பதிபசு பாசத்தைப் பற்றற நூக்கும்

பதிபசு பாசம் பயில நிலாவே.

(ப. இ.) பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளையும் நிலை வேறுபாட்டால் விரித்தும் தொழில் ஒற்றுமையால் தொகுத்தும் ஐம்பொருள்களாக அமைத்தனர் அருஞ்சைவர். அவையே 'சிவய நம' என்ப. பதியாகிய சிகரத்தின் நிலைவேறுபாட்டால் வகரமும் நகரமும் என விரிந்து மூன்றாயின. மலகன்ம மாயைகளின் தொழில் பெரும்பான்மையும் மறைத்தலும் மறைத்தற்குத் துணைபுரிதலும் ஆம். அதனால் அம் மூன்றையும் மகரம் என ஒன்றாயடக்கியும், யகரமாகிய ஆருயிர் என்றும் சார்ந்து நின்றதே உயிர்நிலை என வழங்கும் இயல்பிற்றாதலின் வகர நகரங்கட்கு நடுவாய் ஒன்றாயின. வகரம் நற்றாயாகவும் நகரம் செவிலித்தாயாகவும் பெரும்பாலும் கொள்ளற்கியையும். செவிலிக்கு உடலுயிர் ஓம்பற்காம் பொருள் கூட்டும் பணியும், நற்றாய்க்கு உணர்வுயிர் ஓம்பற்காம் அருள் கூட்டும் பணியும் இயல்பாக அமைந்துள்ளன. பதி பசு பாசம் மூன்றும் மூன்றைவு வீழ்நிறைவு மிடைநிறைவு என்ற முறையில் ஒன்றனுள் ஒன்று அடங்கி விளங்கும். இவற்றை முறையே வியாபகம் வியாப்பியம் வியாத்தி என்ப. பதி மூன்றைவாகும். பசு வீழ்நிறைவாகும், பாசம் மிடைநிறைவாகும். இம் முப்பொருள் உண்மை விரிக்கும் திருவைந்தெழுத்தை நாளும் இடையறாது பொருட் குறிப்புடன் ஓதி வருதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பயின்று வருவார்க்கு நன்னெறி நான்மையின் வழியினை அருளிச்செய்வாராய் வழியமைத்தனர். அந் நெறி நிற்பார்தம் பசு பாசப்பற்றை அறவே நூக்கியருள்வன். அத் திருவருள் கிட்டியபின் பசு பாசம் ஒளிமுன் இருள் போன்று அவ்வாருயிர்க்கண் நிலலாவென்க.

(அ. சி.) பயில்வியா நித்தம் - நாள்தோறும் செய்யும் அஞ்செழுத்து எண்ணும் முறை. ஆறாக்கி - வழியை உண்டாக்கி.

(8)

2374. பதியும் பசுவொடு பாசமும் மேலைக்

கதியும் பசுபாச நீக்கமுங் காட்டி

மதிதந்த வானந்த மாநந்தி காணுந்

துதிதந்து வைத்தனன் சுத்தசை வத்தே.

(ப. இ.) பேருயிராகிய பதியும், ஆருயிராகிய பசுவும், அப் பசவினைப் பிணித்த பாசமும், அருளால் பாசம் நீங்கிய இடத்துப் பெறும் திருவடிப்பேறாகிய மேலைக்கதியும், சிவகுருவாய்ச் சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து பசு பாசத்தை நீக்கியருளும் நீக்கமும் மெய்மையாகக் காட்டி யருள்வது தனிப்பெரும் சைவமாம் சுத்த சைவத் தென்க. இத்தகைய தத்துவஞானமாகிய மெய்யுணர்வைத் தந்தருளியவன் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பமா நந்தியாகிய சிவபெருமானாவன்; அவன் திருவடியிணையினைச் செந்தமிழ்த் திருமுறை வழியாக வழிபட்டு உய்யும்படியாகவும் வைத்தருளினன்.

(9)

2375. அறிந்தணு மூன்றுமே யாங்கணு மாகும்

அறிந்தணு மூன்றமே யாங்கணு மாக

அறிந்த அனாதி வியாத்தணு மாவன்

அறிந்த பதிபடைப் பானங் கவற்றையே.

(ப. இ.) யாங்கணும் அறியும் தன்மைவாய்ந்த அணுவாகிய ஆருயிர் மூவகைப்படும். அவை ஒருமலம் இருமலம் மும்மலம் என்னும் பிணிப்பால் ஆவன. அம் மூன்றுமே யாங்கணுமாக நீக்கமற நிற்கும் நிலைமையினை அறிந்த பெரும்பொருள் சிவபெருமானாவன். அவன் தொன்மையிலுள்ளவன். எங்கும் நிறைந்தவன். ஆருயிர்களின் பிணித் துன்பத்தினின்றும் விடுவிக்கத் துணிந்தனன், அவற்றிற்கு வேண்டிய உல்கலன் உலகு உணர்வு முதலியவற்றை மாயாகாரியமாகப் படைத்தளித்தருளினன். அவற்றை: அவற்றிற்கு - உருபு மயக்கம். ஒருபுடை யொப்பாக (2352) ஒரு மலத்தார் இடையின மெய்யையும், இருமலத்தார் மெல்லின மெய்யையும், மும்மலத்தார் வல்லின மெய்யையும் ஒத்தவரெனக் கூறலாம். வல்லினமெய் மொழிக்கிறுதியில் நில்லாமை மிக்க செருக்குடைய மும்மலக் கட்டினை யொக்கும். மெல்லினமெய் மொழிக்கிறுதியில் வருதலானும் மெல்லென்று ஒலித்தலானும் மாயை அடங்கிய இருமலக் கட்டினை யொக்கும். இடையினமெய் லகர முகர எகரங்கள் பயின்று குழைந்திருப்பதால் வினை மாயை அடங்கிய ஒரு

மலக்கட்டினையொக்கும். ஆய்தம் திருவருளம்மை யொக்கும் ஐம்மலம் அகன்று செம்பொருட்டந்தையின் தாள்சேர் உயிர் குற்றுகரமாகும். அதுவே, "குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின், ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்" (தொல். எழுத்து, 67) என்னும் நூற்பாவின் கருத்தாகும். 'நுந்தை' என்னும் முறைப்பெயர் மெய்முதலே ஆயினும் ஒற்றுமை நயத்தான் குற்றியலுகர முதலாயிற்று. அதுபோல் திருவடிப்பேறு பெற்ற அடிமையுயிரும் எண்குணமும் பதியப்பெற்று இரண்டறவிரவி நிற்பதால் முதலெனவங் கூறப்படும். அக்குறிப்பு நுந்தை என்னும் பெயரில் தந்தை என்னும் பொருள் காணப்படுவதால் ஆருயிர்கள் அடிசேர் மகவெனக் கொள்க. இது 'மன்னவன்றன் மகன்' என்பதனாற் காண்க.

(10)

2376. படைப்பாதி யாவது பரஞ்சிவஞ் சத்தி

இடைப்பால் உயிர்கட் கடைத்திவை தூங்கல்

படைப்பாதி சூக்கத்தைத் தற்பரஞ் செய்யப்

படைப்பாதி தூய மலமப் பரத்தே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு உடல் கலன் உலகு ஊண் முதலியவற்றைப் படைத்தருள வேண்டுமென்று

தொன்மைக்கண் திருவுள்ளங்கொண்டது முழுமுதற் பெரும்பொருளாம் சிவம் ஆகும். அச் சிவன் வைப்பாற்றலாகிய மாயையினின்று இவற்றைப் படைத்து உயிர்கட்கு அளித்துக் காத்தருள்கின்றான். சத்தி - வைப்பாற்றல். தூங்கல் - நிகழ்தல். படைப்பு முதலாகிய ஐந்தொழிலும் மிக நுண்தன்மை வாய்ந்ததாகும். நுண்மை: கருவியின்றிக் கருத்தாலியற்றுவிக்கும் கடவுட்செயல். நுண்மை - சூக்கம். அந் நுண்டொழிலைச் சிவபெருமான் செய்தருளுவதனால் ஆருயிர்கள் மலப்பிணிப்பினின்றும் விடுபடுகின்றன. விடுபடவே தூய்மை எய்துகின்றன. தூய்மை எய்துவதால் அச் சிவபெருமான் திருவடிநூலை அவ் வுயிர்கள் எய்துகின்றன. தூயமலமப்பரத்தே: மலநூங்கிய ஆருயிர் தூயவாய் அப் பரத்தேயாம் எனக்கொள்க.

(அ. சி.) இடைப்பால் - திதி காலத்தில், அஃதாவது காத்தற் காலத்தில். தூங்கல் - நிகழ்தல்.

(11)

2377. ஆகிய சூக்கத்தை யவ்விந்து நாதமும்

ஆகிய சத்தி சிவர மேலைந்தால்

ஆகிய சூக்கத்தில் ஐங்கரு மஞ்செய்வோன்

ஆகிய தூயவ் சானனு மாகுமே.

(ப. இ.) நுண்ணிய ஐந்தொழிலை விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம், பரம் என்னும் மேல் ஐந்து நிலைகளாலும்

ஆக்குவிப்பன். அந் நுண்ணிய ஐந்தொழிலை அருளால் ஆக்குவிப்போன் தூய இயக்க முதலாகிய ஈசானன் ஆவன்.

(அ. சி.) மேலைந்து - விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம், பரம்.

(12)

2378. மேவும் பரசிவ மேற்சத்தி நாதமும்

மேவும் பரவிந்து ஐம்முகன் வேறுசன்

மேவும் உருத்திரன் மால்வேதா மேதினி

ஆகும் படிபடைப் போரை ¹னாகுமே.

(ப. இ.) இப் படைப்பாதி ஐந்தொழிலையும் சிவபெருமான் அருவம் நான்கு, அருவுருவம் ஒன்று, உருவம் நான்கு ஆக ஒன்பான் நிலைகளின் நின்று உன்முகமாகிய சுருத்தால் இயற்றியருளுகின்றனன் அந் நிலைகள் முறையே பரசிவம், பராசத்தி, பரநாதம், பரவிந்து எனவும்; ஐம்முகன் எனவும்; ஈசன், உருத்திரன், மால், அயன் எனவும் கூறப்படும். மாயாகாரியமாகிய உலகினைப் படைத்தருளுபவன் அரனாகிய சிவபெருமானாவன்.

(அ. சி.) ஐம்முகன் - சதாசிவன்.

(13)

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

2379. படைப்பு மனிப்பும் பபிலினைப் பாற்றுந்

துடைப்பு மறைப்புமுன் தோன்ற அருளுஞ்

சுடத்தை விடுத்த அருளுஞ் சகலத்து

அடைத்த அனாதியை ஐந்தென ¹லாமே.

(ப. இ.) படைத்தல், காத்தல் இளைப்பாற்றுதலாகிய துடைத்தல், வினைநுகர்வாகிய மறைத்தல் இந் நான்கும் இயல்பாகச் சிவபெருமானிடத்தில் முன்தோன்றிய திருவருள் வாயிலாகத் தோன்றுவன. அத் திருவருள் ஆருயிர்களை மலப்பிணிப்பினின்றும் விடுவித்துச் சிவப்பிணிப்பில் இடுவித்து வாழ்விக்கும். பேறிவுப் பேராற்றல் திருவினால் தொன்மையிலேயே ஆருயிர்களைப் பிணிப்பினின்றும் விடுவிப்பவனும் சிவனே. விடுவித்தற்பொருட்டு அவ்வுயிர்களுக்குப் புணர்ப்பு நிலையை முதற்கண் அவனருளினன். முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளாகிய அத்தொன்மைப் பெரும்பொருளே நுண்ணிய ஐந்தொழிலும் செய்தருளும் என்க. சகலத்தடைத்த அனாதியை - புணர்ப்பிற் புணர்த்த தொன்மையை.

(அ. சி.) சுடத்தை விடுத்த - உடற்பற்றை ஒழித்த. ஐந்து - அஞ்சு தொழில், படைப்பாதி முதலியன.

(14)

2380. ஆறாறு குண்டலி தன்னின் அகத்திட்டு

வேறாகு மாயையின் முப்பான் மிகுத்திட்டங்கு

ஈறாங் கருவி யிவற்றால் வகுத்திட்டு

வேறாம் பதிபசு பாசம்வீ டாகுமே.

(ப. இ.) குண்டலியாகிய மாமாயையினின்று முப்பத்தாறு மெய்கள் சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தால் தோன்றி விரியும். இம் முப்பத்தாறினையும் பகுக்குங்கால் உணர்த்துமெய் ஐந்து, உணர்வுமெய் ஏழு, உடல்மெய் இருபத்துநான்கு என்பனவாகும். இவை முறையே தூமாயை, தூவாமாயை, பகுதி மாயை எனக் கூறுவர். ஆருயிர்க்கு முடிந்த முடிபாக வேண்டிய கருவிகளையும் இவற்றாலேயே வகுத்தருளினன். பதி பசு பாசம் என்னும் உண்மைகளையும் தொடர்புகளையும் அருளால் உணருங் காலத்துப் பாசத்தினின்றும் பசு வேறாகும். வேறாகவே பதியினைச் சென்றெய்தும். எய்துவதே வீடுபேறாகும்.

(அ. சி.) மாயையின் முப்பால் - சுத்தம், அசுத்தம், சுத்தாசுத்தம், அஃதாவது மாமாயை, மாயை, மூலம் என்பன.

(15)

2381. வீட்கும் பதிபசு பாசமும் மூதூற

ஆட்கும் இருவினை யாங்கவற் றாலுணர்ந்து

ஆட்கு நரக சுவர்க்கத்திற் றானிட்டு

நாட்குற நான்தங்கு நற்பாச நண்ணுமே.

(ப. இ.) பதியானது பசுவினை மலநூக்கத்தின்பொருட்டு மாயா காரியமாகிய பாசத்தின்கண் விருப்பம் உண்டாகச் செய்யும். அவ்வுயிர்

1. ஏற்றிவை. சிவப்பிரகாசம், பொது, 6.

உலகுடல்கலன்களில் விருப்பம் மூதூற இருவினை புரியும்படி ஆழ்த்தும். அதன்வாயிலாக ஆருயிர்கள் இருவினைகளைப் புரியும். அவற்றின்பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களை நுகர்விப்பதன்பொருட்டு அவ்வுயிர்களை முறையே துறக்கநிரயங்களிலிட்டு ஆழச் செய்யும். இவ் வகையாகப் பயன்துய்க்கும் காலங்கழியப் பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய நான் என்னும் முனைப்புத் தங்கும்படி நற்பாசமாகிய மறைப்பாற்றல் வந்து பொருந்தும் என்க. மறைப்பாற்றல் - நடப்பாற்றல்; திரோதானசக்தி.

(16)

2382. நண்ணிய பாசத்தில் நானெனல் ஆணவம்

பண்ணிய மாயையில் ஊட்டற் பரிந்தனன்

கண்ணிய சேதனன் கண்வந்த பேரருள்

அண்ணல் அடிசேர் உபாயம தாகுமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியவுடம்புடன் கூடி நான் என்று முனைத்து நின்றல் ஆணவப் பண்பாகும். அவ் வாணவம் நூங்குதற்பொருட்டு மாயையின்கண் செலுத்தி இருவினைப்பயன்களையும் நடப்பாற்றல் ஊட்டுவதாகும். ஊட்டுவதனால் ஆணவமலம் அகலும் அகலவே கருதப்படும் அறிவிக்க அறியும் தன்மைவாய்ந்த சேதனனாகிய ஆருயிர்கள்மாட்டு வைத்தபேரருளினால் அவ்வுயிர்க்கு அண்ணலாகிய சிவபெருமானின் திருவடிசேரும் வழிவகைகளையும் அவ்வாற்றல் தோற்றுவித்தருளும். இதனையே உபாயமதாகும் என்றனர். ஆணவம்: வழக்குச் சொல்; ஆண்மை.

(அ. சி.) ஊட்டல் - ஊட்டலால். பரிந்தனன் - நூங்கினான்.

(17)

2383. ஆகும் உபாயமே யன்றி யழுக்கற்று

மோக மறச்சுத்த னாதற்கு மூலமே

ஆகு மறுவை யழுக்கேற்றி பேற்றல்போல்

ஆகுவ தெல்லாம் அருட்பாச¹மாகுமே.

(ப. இ.) நடப்பாற்றல் ஆருயிர்க்கிழவற்கு வினைமாயைகளைக் கூட்டல் வழிவகைகள் மட்டுமன்றி ஆணவ அழுக்கு நூங்கித் தூயனாதற் பொருட்டுக் கடும்பற்றாகிய மருள் நூங்குதற்கும் தூயனாதற்கும் இதுவே மூலமாகும். இதற்கு ஒப்பு அழுக்காக்கிய அறுவை என்னும் ஆடையினை மேலும் சாணி உவர் முதலிய அழுக்கினை ஏற்றி அவ்வழுக்கினை அகற்றுவதாகும். இவ்வனைத்தும் அருட்பாசமாகிய நடப்பாற்றலால் நிகழ்வனவேயாகும்.

(அ. சி.) அறுவை - வேட்டி; தறியினின்றும் அறுத்து எடுப்பது அறுவை. ஏற்றி - கலந்து. ஏற்றல்போல் - அடித்துப் போக்குதல் போல்.

(18)

2384. பாசம் பபிலுயிர் தானே பரமுதல்²

பாசம் பபிலுயிர் தானே பசுவென்ப

பாசம் பபில் பதிபர மாதலாற்

பாசம் பபில் பதிபசு வாகுமே.

1. எழுமுடல். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 2.

2. ஆவதென். 12. கண்ணப்பர், 97.

(ப. இ.) பாசத்துடன் பயின்றவரும் ஆருயிர் முதல் பரமாகும். பரம் - சுவை. இயற்கையிலேயே

சுமையுடையதாகுமென்ப. அப் பாசப்பிணிப்புச் சுமையுடைமையால் அவ்வுயிர் பசுவெனப்பட்டது. ஆருயிர் பாசம் பயின்று தூயனாதற்பொருட்டுப் பதியும் அப்பசுவடன் கலத்தலால் பதியும் பசுவாகும் என்ப. இது நோயாளிக்கு மருந்து கூட்டிக்கொடுப்போன் அம்மருந்துடனும் நோயாளியுடனும் தொடர்பு கொண்டிருப்பதை யொக்கும். ஆருயிர்க்கும் பாசத்தினைப் பயிற்றுவித்தற்பொருட்டுப் பதியும் பரமாக விளங்கும். பரம் - முதன்மை.

(19)

2385. அத்தத்தில் உத்தரங் கேட்ட அருந்தவர்

அத்தத்தில் உத்தர மாகும் அருள்மேனி

அத்தத்தி னாலே யணையப் பிடித்தலும்

அத்தத்தில் தம்மை யடைந்துநின் றாரே.

(ப. இ.) அருந்தவர்கள் மறை முதலியவற்றைப் பயின்று பொருள் முடிபின்கண் மயங்கியிருந்தனர். அவர்கள்

ஆலமர் கடவுளிடம் அருளால் வந்தனர். வந்து அத்தமாகிய பொருளின்கண் தெளிவாகிய அறிவு பெறுதற்பொருட்டு உத்தரம் வினவினர். அவ்வாலமர் செல்வன் சூழ்மிகு சிறப்பினோன் ஆதலின் அத்தமாகிய கைவிரல்களினால் மாற்றிலா மாறிலாப் பொருந்தும் விடை திருந்த அளித்தருளினன். மேலும் தன் அருள்மேனித் திருக்கையினால் தலையினைத் தொட்டுச் சிவதூக்கையும் செய்தருளினன். அங்ஙனம் தலையினைத் தொட்டபொழுதில் அவர்கள் தம்மை அவர்தம் திருவடிக்கு ஆளாக்கி அடைந்துநின்றனர். அத்தம் - பொழுது கைவிரல்களாற் காட்டும் உண்மை வருமாறு: பெருவிரல் பதியாகும். ஆட்காட்டி விரல் பசுவாகும். நடுவிரல் கன்மமாகும். அணி விரல் மாயையாகும். சிறுவிரல் ஆணவமாகும். பதியினைக் குறிக்கும் விரலுக்கும் பெருமைமிக்க விரல் என்று கூறதலும், ஆளாம் உயிரினைக் குறிக்கும் விரலுக்கு ஆட்காட்டி விரலெனக் கூறுதலும் சாலப் பொருந்தும் இயற்கையவாதல் காண்க. இருவினையைக் குறிக்கும் விரலை நூண்ட நடுவெனலும் மாயையைக் குறிப்பதை அணியெனலும் ஆணவத்தைக் குறிப்பதைச் சிறுமை எனலும் அங்ஙனமே பொருத்தமாதலறிக. பெருவிரல்தின்ற நிலையிலேயே நிற்பின் ஏனைய விரல்களுக்கு எவ்வகைச் செயல்களும் யாண்டும் எளிதின் நிகழ்வனவாகா. அஃது 'அவனசையாமல் அணுவசையா' தென்பதனை உணர்த்தும். எனவே ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒன்றாய்ப் புணர்ப்பதற்கு இரண்டன்காதல் இணக்கமும் இன்றியமையாதென்க. இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க:

"முன்னோன் பெருவிரலாம் மூவா உயிர்சுட்டாம்

பின்மூன்றும் நூள்வினையே மாயைமலம் - உன்னுங்கால்

ஆளும் பெருவிரலும் ஆட்காட்டி யம்புணாப்பக்

கேளுறமால் ஓட்டாவம் மூன்று.

(அ. சி.) அத்தத்தில் - சிம்முத்திரையினால், உத்தரம் கேட்ட - தம் கேள்விகளுக்கு விடைகேட்ட, அருந்தவர் - தவசிகள், பிடித்தல் - தொட்டுத் தூக்கை செய்தல்.

(20)

7. அடி தலை யறியும் திறங்கூறல்

2386 .காலுந் தலையும் அறியார் கலதிகள்

காலந்தச் சத்தி யருளென்பர் காரணம்

பாலொன்று ஞானமே பண்பார் தலையுயிர்

காலந்த ஞானத்தைக் காட்டவ்¹டாகுமே.

(ப. இ.) காலாகிய வழியும் தலையாகிய சிரமும் உண்மை நூற் கல்வியில்லாதார் உணரார். அவர்கள் கலதிகளாகிய வுணர்சுளாவர். கால் என்பது சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் சத்தியாகிய திருவருள் என்பர். அனைத்திற்கும் வினைமுதற்காரணமாக என்றும் இயற்கையாகவே திகழ்பவன் சிவபெருமான். அவனே திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானமாவன். அவனே திருவருட்பண்பு எட்டும் நிரம்பிய தலைவனாவன். ஆருயிர்க்குக்காலாகிய திருவருள் அச் சிவஞானத்தைக் காட்டியருளும். காட்டியருள அவ்வுயிர் திருவடிப்பேறாகிய வுடெய்தும். சிரம் என்பதிலுள்ள சிகரமும், வழி என்பதிலுள்ள வகரமும் கூடச் சிவ என்றாகும். அது சிவ என்னும் செந்தமிழ்ப் பொருண்மறையாகும். மேலும் "பரையுயிரில் யான் எனதென்ற நின்றுதடியாகும்." என்றும், "உரையிறந்த சுகமதுவே முடியாகு" மென்றும் தமிழாகமம் ஓதியருள்வதால் இவையிரண்டும் முறையே வழியும் சிறப்புப்பேறும் ஆகும். இவற்றை யுணராதாரையே தலைகால் தெரியாதலையும் தடுமாற்றத்தவராவர் என்ப.

(அ. சி.) கால் - தமிழ்மொழியில் கால் என்ற இலக்கத்தைக் குறிப்பது வ என்ற குறி. அஞ்செழுத்தில் வ அருளைக் குறிக்கும். தலை - ஞானம். இது "கால் அந்தச் சத்தி அருள் ஞானமே பண்பார் தலை" என்று இம் மந்திரத்திலேயே கூறப்பட்டிருப்பது காண்க.

(1)

2387. தலையடி யாவ தறியார் காயத்தில்

தலையடி யுச்சியில் உள்ளது மூலந்

தலையடி யான அறிவை யறிந்தோர்

தலையடி யாகவே தானிருந் தாரே

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பகத்துத் தலை உச்சியிலுள்ளது. அடி என்பது வழியாகவுள்ளது. இவ் வண்மையினை அருளால் அறியார். தலையடி என்பது 'சிவ' என்னும் செந்தமிழ்ப் பெருமறையாகும். இவ்வறிவை அறிந்தோர் சிவமாகவேயிருந்து இன்புறுவர்.

(அ. சி.) அடியாவது - பிண்ட உற்பத்தியில் முதலாவது, தலைஅடி உச்சி - தலையில் உச்சிக்கு நோக்கியாக, மூலம் - ஆன்மா.

(2)

2388. நின்றான் நிலமுழு தண்டமும் மேலுற

அன்றாள் அசுரா அமரரும் உய்ந்திடப்

பின்றான் உலகம் படைத்தவன் போற்றந்தி

தன்றா ளிணையென் தலையிசை யானதே.

1.பரையுயிரில். உண்மைநெறி விளக்கம், 4.

(ப. இ.) சிவபெருமான் நிலமும் அண்டமும் கீழும் மேலும் பொருந்தும் வண்ணம் பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றருளினன். அவ்வாறு அன்று நின்றருளியது அசுரரும் அமரரும் உய்ந்திடும்படி ஆள்வதற்கேயாம். அவனை பின்பு உலகம் படைத்தருளினன். அவன் திருப்பெயர் நந்தியாகும். அவன் திருவடி அடியேன் தலையின்கண் அமர்ந்தது.

(3)

2389. சிந்தையி னுள்ளே எந்தை திருவடி

சிந்தையும் எந்தை திருவடிக்¹ கீழ்து

எந்தையும் என்னை யறியகி லானாகில்

எந்தையை யானும் அறியகி² லேனே.

(ப. இ.) சிவபெருமானாகிய எந்தையின் திருவடி அவனருளால் அடியேன் எண்ணமாகிய சிந்தையின்கண்ணேயுள்ளது. அடியேன் சிந்தையும் எந்தையின் திருவடிக்கீழ் அமர்ந்துள்ளது. எந்தையும் அடியேனை அருள் உள்ளத்தால் நோக்குவதாகிய அறிதலைச் செய்யானாகில் எந்தையாகிய அவனை அடியேனும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினை எய்துவேன் அல்லேன். இது கற்பிக்கும் ஆசான் மாணவ கணையும் ஈன்றார் மக்களையும் உரிமையுடன் நோக்காராயின் அம்மக்கள் அவர்களை எங்ஙனம் ஆசான் ஈன்றார் என அறிவர்? மூத்தோர் முன்னறிந்து முறையுணர்த்திய பின்னரே இளையோர் அம் முறைவழி நின்று ஒழுகுவர் என்பவற்றோடொத்ததாகும் இது.

(4)

2390. பன்னாத பாரொளிக் கப்புறத் தப்பால்

என்னா யகனார் இசைந்தங் கிருந்திடம்

உன்னா ஒளியு முரைசெய்யா மந்திரஞ்

சொன்னான் கழலிணை சூழநின் றேனே.

(ப. இ.) நெருங்கவொண்ணாத ஆறாதார அகநிலை ஒளிக்கு அப்புறமாய் அதன்மேலுமாய் விளங்குவது அருட்பெரும் அறிவுப் பெருவெளி. அங்குப் பொருந்தி எழுந்தருளியிருப்பவன் என் முழுமுதற்றலைவனாகிய சிவபெருமானாவன். அவனது அளவில் பேரொளியை உன்னுதல் செய்யவும் ஒண்ணாது. அவனது திருப்பெயராம் மந்திரத்தை உரைத்தல் செய்யவும் ஒண்ணாது. உன்னுங்கால் ஏதாவது ஓர் உருவம் உன்னுங் கருவியாகிய மனத்துமுன் தோன்றும். உரைக்குங்கால் ஒலிவுருவம் செவிப் புலனாகும். இவ்விரண்டையும் கடந்து விரவிநின்றானும் மேல் நிலையாதலின் அங்ஙனம் ஒதியருளினார். அவற்றை அவன் அருளால் உணர்வின் கண் உணர்த்தியருளினன். அதனால் ஆருயிர்க்கிழவன் அவன் திருவடிபைத் தலைச் சூழநின்றான். தலைச்சூடுதல், தலையன்பால் தலையிற்சூடுதல்.

(அ. சி.) பார்ஒளி - ஆதார ஒளிகள், அப்புறத்தப்பால் - பரமாகாய முடிவில். உன்னா வெளி - கருதப்படாத ஒளி, உரைசெயா மந்திரம் - வாயினால் உச்சரியாமல் உரைக்கும் மந்திரம்.

(5)

1. தருக்கின. அப்பர், 4. 91 - 4.

" பைம்மா. " 4. 84 - 10.

" நித்த. 8. அன்னைப்பத்து, 3.

2. என்னை. அப்பர், 5. 92 - 8.

" நானார். 8. திருக்கோத்தும்பி, 2.

2391. பதியது தோற்றும் பதமது வைம்மின்

மதியது செய்து மலர்ப்பத மோதும்

நதிபொதி யுஞ்சடை நாரியோர் பாகன்

கதிசெயுங் காலங்கள் கண்டுகொ ளுரே.

(ப. இ.) பதியாகிய சிவபெருமானின் திருவடி யாண்டும் புகழ் மணியொளியாய்த் திகழ்ந்து தோன்றும். அத்திருவடியிணையினைத் தலையிற் சூடுங்கள். செந்தாமரையனைய அத் திருவடியிணையினை மறவா நினைவாக மதியாகிய அறிவினிக் கொள்ளுங்கள். அதனையே இடையறாது ஒதும் செயலை மேற்கொள்ளுங்கள். திருவருள்

வெள்ளம் தங்கியிருக்கும் திருச்சடையினையும், பெண்ணமர்ந்திருக்கும் ஒரு பாகத்தினையும் உடையவன் சிவபெருமான்; அவனைப் போற்றும் காலங்கள் நான்கு. அவை செல்வொளிவானக் காலையும், வெள்ளொளி நண்பகலும், செல்வொளி மாலையும், மையொளி நள்ளிரவு மாகும். இக் காலங்களைத் தொழுத்தகும் இன்றியமையா இறைவன் இயற்கையோடொட்டிய திருவுருவ நற்காலமாகத் தொழுங்கள். தொழுதற்கு வேண்டும் திருமுறைத் திருப்பாட்டின் முதல் நினைப்புக்கள் வருமாறு. சிந்திப்பார், காலையே, படைக்கலமா, வாழ்க, என்றும் இன்பம் என்பனவாம். அங்ஙனம் தொழுதால் சிவபெருமான் திருவடிப் பேறாகிய நிலையினை நிலையாக அருள்புரிவன். இந் நான்காலக் குறிப்பு அம்மையார் அருளிய அருந்தமிழானுணர்வு.

"காலையே போன்றிலங்கு மேனி கடும்பகலின்

வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணூறு - மாலையிலீ

தாங்குருவே போலும் சடைக்கற்றை மற்றவற்கு

வாங்கிருளே போலும் மிடறு."

- 11. காரைக். அற்புதம் - 65.

(அ. சி.) பதம் - திருவடி, வைம்மின் - தலையை வைம்மின், மதியது செய்து - சிந்தித்து, மலர்ப்பதன் ஓதும் - திருவடியைப் புகழுங்கள், கதி செய்யும் - முத்தி உதவும்.

(6)

2392. தரத்துநின் றானடி தன்னிட நெஞ்சில்

தரித்துநின் றானம ராபதி நாதன்

கரித்துநின் றான்கரு தாதவர் சிந்தை

பரித்துநின் றானப் பரிபாகத் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவடியினைப் பதம் வாய்ந்த விரிந்த மனநிலைக்கண் மாறாது நினையுங்கள். அப்படி நினைவார் மனத்து அவன் நூங்காது தங்கி நின்றருள்வன். தரித்தல் - தங்குதல். இடம் - விரிவு. அவன் இயல்பாகவே எங்கும் தங்கிநின்றருள்பவன். அவன் அனைவர்க்கும் நாதன். அமரரபதியாகிய விண்ணவர்கோனுக்கு முதல்வன். கருதாதவரை வெறுத்து நின்றான். கரித்து - வெறுத்து. சிந்தை சிவமாகச் செய்தனவே தவமாகத் திருவருளால் செவ்வி வாய்க்கும். செவ்வி - பரிபாகம். பரிபாகமுற்றாரைச் சிவன் தாங்கி நின்றான்.

(அ. சி.) அமரரபதி நாதன் - இந்திரன். கரித்து - வெறுத்து. பரித்து - தாங்கி.

(7)

2393. ஒன்றுண்டு தாமரை யொண்மலர் மூன்றுள

தன்றாதை தாளும் இரண்டுள காய்த்துள்

நன்றாகக் காய்ச்சிப் பதஞ்செய வல்லார்கட்கு

இன்றேசென் றுசனை யெய்தலு மாகுமே.

(ப. இ.) தாமரையாகிய சுழுமுனை ஒன்றுண்டு. அதன்கண் தாது மிக்க அழகிய ஒள்ளிய மலரும் மூன்றுண்டு.

அதற்குரிய தாள்களும் இரண்டுள. தாளிரண்டு: இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு. மலர் மூன்று: மூன்று நரம்பங் கூடியமைந்த முடிச்சு. உடம்பகத்து மூலக்கனலால் நன்றாக வெதுப்பியபோது உள்ளம் செவ்வி வாய்க்கும். செவ்வி வாய்த்த வல்லார்கட்கு வாய்த்த அப்பொழுதே சிவபெருமானைச் சென்று தலைக்கூடுதலும் ஆகும்.

(அ. சி.) தாமரை - சுழுமுனை. மலர் - இதழ். காய்ச்சி - மூலக் கனலால் வெதுப்பி, பதஞ்செய - மனத்தை வசப்படுத்த.

(8)

2394. கால்கொண்டென் சென்னியிற் கட்டறக் கட்டற

மால்கொண்ட நெஞ்சின் மயக்கிற் றுயக்கறப்

பால்கொண்ட வென்னைப் பரன்கொள்ள நாடினான்

மேல்கொண்டென் செம்மை விளம்பவொண் ணாதே.

(ப. இ.) அடியேன் முடியில் சிவபெருமான் திருவடியினைச் சூட்டியருளினன். சூட்டலும் கட்டற்றது. ஆணவக் கட்டறலும், மாயா காரியப் பொருள்களினிடமாகவுள்ள நெஞ்சின் மயக்கம் நுங்கிற்று. மயக்கம் நுங்கவும் திருவடியணர்வாகிய சிவஞானத்தை அடியேற்கு அளித்தருளினன். அவ்வுணர்வு பெற்ற என்னை மேலாம் தம் வண்ணம் ஆக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டருளினன். அதனால் ஆரா இன்பத் திருவடியினையின் மேல்நிலையைப் பெற்றின்புற்றேன். அத்தகைய மேற்கொண்டு துய்க்கும் செம்மை நலம் சொல்லிந்தொன்று.

(அ. சி.) கால் - திருவடி, கட்டு - பிறப்பு, மால் - மயக்கம், துயக்கு - கேடு. பால்கொண்ட - ஞானத்தின் பால்பட்ட, செம்மை - நன்மை.

(9)

2395. பெற்ற புதல்வர்போற் பேணிய நாற்றமுங்

குற்றமுங் கண்டு குணங்குறை செய்யவோர்

பற்றைய வுச னுயிரது பான்மைக்குச்

செற்றமி லாச்செய்கைக் கெய்தின ²செய்யுமே.

(ப. இ.) தாய் தந்தையராகிய இருமுது குரவர்கள் தம் அன்பும் அருமையும் நிறைந்த மக்களைப் பேணி வளர்ப்பதன் பொருட்டு நிறைந்த அன்புடன் செய்யும் முறைமைபோல் சிவபெருமானும் ஆருயிரின் கன்ம வாசனையாகிய நாற்றத்திற் சேற்றவாறு அவ்வயிர்களின் குற்றமுங் கணமும் கண்டு, அவ்வவற்றிற்கு ஏற்றவாறு செய்தருள்கின்றனன். இங்ஙனம் செய்தருளுதற்குப் பற்றுக்கோடாகவுள்ளவன் சிவபெருமான்

1. தம்மாணை. ஆரூர், 7. 38 - 1.

2. தந்தைதாய். சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 6.

" அறத்திற்கே. திருக்குறள், 76.

ஒருவனே; வேறொருவரும் இவர். அச் செம்பொருளாகிய சிவபெருமான் சினம் பகை முதலிய எவ்வகைக் குற்றமும் தனக்கு எய்துதலின்றிச் சொல்லுதற்கரிய பேரருளுடன் செய்தருள்கின்றனன். அவன் செய்தருளும் அருளிப்பாடு நடுவுநிலைமைவாய்ந்ததாகவுள்ளது. வினைக்கூடாக வரும் துன்பம் நோய்க்குத் தரும் மருந்து போன்று இன்றியமையாது கொடுக்கத்தக்க தொன்றேயாம்.

(அ. சி.) பேணிய - காக்கும்பொருட்டு. நாற்றம் - கன்ம வாசனை. பற்றைய - பற்றாக உள்ள, செற்றம் - சினம்.

(10)

8. முக்குற்றம்

2396. மூன்றுள குற்ற முழுதும் நவிவன

மான்றிருள் தூங்கி மயங்கிக் கிடந்தன

மூன்றினை நூங்கினர் நூக்கினர் நூங்காதார்

மூன்றினுட் பட்டு முடிகின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு மூண்டும் மூண்டும் பிறப்பினைத் தரக்கூடிய குற்றம் மூன்று. அவை, 'காமம் வெகுளி மயக்கம்' என்பன. இக் குற்றங்கள் மூன்றும் நம்மை முற்றாகத் துன்பப்படுத்துவன. இம் மூன்றன் வயப்பட்ட உயிர்கள் இருட்சார்பாம் மருளால் மயங்கிக்கிடந்தன. மருளால் - மாயையால். அம் மருள் நூங்காமையால் ஆருயிர்கள் ஆணவ வல்லிருளின்கண் புல்லிக்கிடந்தன. திருவருளால் இம் மூன்றுக்கும் உட்டாமல் நூங்கினவர் பிறப்பு இறப்புக்களினின்றும் நூங்கினோராவர். திருவடியின்பப் பெருவாழ்வு பெற்றோரும் ஆவர். அக் குற்றங்களினின்றும் நூங்காதவர் பிறப்பின் துன்பத்தையும் இறப்பின் துன்பத்தையும் இடையறாது நுகர்வோராவர். மூன்றினால் வரும் வினைக்கு ஈடாய் அமையப்பெற்றுக் கணக்கிலாத துன்பங்கள் வந்து முடியும்.

(அ. சி.) முழுது நலிவன - நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் கெடுப்பன, மான்று - மயக்க முடையதாய், இருள் தூங்கி - இருளாயிருந்து, முடிகின்ற - அழிகின்ற, முக் குற்றம் - காமம், வெகுளி, மயக்கம்.

(1)

2397. காமம் வெகுளி மயக்க மிவைக்கடிந்து

ஏமம் பிடித்திருந் தேனுக் கெறிமணி

ஓமெனும் ஓசையி னுள்ளே யுறைவதோர்

தாம மதனைத் தலைப்பட்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய குற்றங்கள் மூன்றும் இன்ன என ஒதுகின்றனர். காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களும் அருளால் கடிதல் வேண்டும். கடிதல் - நூக்குதல். கடிந்த நிலையில் ஏமமாகிய சிவபெருமானின் திருவடிப்பேற்றின்பம் வந்து கைகூடும். அவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ள அடியேனுக்கு அடிக்கின்ற மணியகத்துத் தோன்றும் ஓசை போன்று 'ஓம்' என்னும் ஓசையினுள் விடாது தங்கியிருக்கும் தாமமாகிய சிவ ஒளி ஒன்று உண்டாகும். தாமம் ஒளி. முக்குற்றம் கடிந்தார்க்குச் சிவ ஒளி வந்து தானே தலைப்படும். திருவள்ளுவ நாயனாரும் பிறப்புக்கு வித்தாயுள்ளன "காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன், காமங் கெடக்கெடும் நோய்." (360) என்னுந் திருக்குறளால் மேலோதிய மூன்றுமே என்றருளினர், ஒருபுடையொப்பாகக் காமத்தால் மாயையும், வெகுளியால் வினையும், மயக்கத்தால் மலமும் பெறப்படும். அருளால் இவை நூங்கும் இவற்றின் நூக்கத்தால் மும்மல நூக்கமும் பெறப்படும்.

(அ. சி.) ஏமம் - சிவானந்தம், எறிமணி - அடிக்கும் மணி, தாமம் - ஒளி, ஈண்டுச் சிவ ஒளி.

(2)

9. முப் பதம்

2398. தோன்றிய தொம்பதந் தற்பதஞ் சூழ்தர

ஏன்ற அசிபதம் இம்மூன்றோ டெய்தினோன்

ஆன்ற பராபர மாகும் பிறப்பற

ஏன்றனன் மாளச் சிவமா ¹யிருக்குமே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்புக்கு உட்பட்டுத் தோன்றிவரும் ஆருயிரைத் தொம்பதம் என்பர். தொம்பதம் என்பதும் துவம் என்பதும் ஒன்றே. துவம் என்பது நூ என்னும் பொருள் தரும். அந்நூ, தத்பதமாகிய அது என்னும் சிவபெருமானை அருளால் சூழ்தருவாயாக. அங்ஙனம் சூழ்தரும் உன்னை அசிபதம் அச் சிவமாம் பெருவாழ்வினை ஆக்கியிடும். இக் குறிப்பு; தத்துவமசி - தத் - அது, துவம் - நூ, அசி - ஆகின்றாய். எனவே நூ அது ஆகின்றாய் என்பது அம்மறையின்

பொருள். இம் முறைப்படி சிவபெருமான் வடிவம் எய்தினோன் நிறைந்த முழுமுதற் சார்பினன் ஆவன். நூண்ட நாட்களாகத் தொடர்ந்து வரும் பிறப்பு நூங்குதற் பொருட்டு அப் பிறப்பினை மலச் சார்பால் ஏன்று கொண்டோன் நலச் சார்பால் அம் மலச்சார்பு மாண்டொழியச் சிவச்சார்பு எய்திச் சிவமாகவே இருக்கும். செய்ய சிவமாதல் சிவச்சார்பு முற்றுமாய்த், துய்யசிவ இன்பருளால் துய்ப்பு என்ப ஆகலின் சிவச்சார்பே சிவமாதல் என்க.

(அ. சி.) முப் பதம் - தத் + துவம் + அசி, தத்துவமசி. ஏன்ற - பொருந்திய. ஆன்ற - பூரணமான, ஏன்றனன் - சுவனது பாசம், மாள - ஒழிய.

(1)

2399. போதந் தனையுன்னிப் பூதாதி பேதமும்

ஓதந் கருவிதொண் ணாறுடன் ஓராறு

பேதமும் நாதாந்தப் பெற்றிபிற் கைவிட்டு

வேதஞ்சொல் தொம்பத மாகுதன் மெய்ம்மையே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருபிர் தம்மறிவு விளங்குவதற்குப் பூத முதலாகச் சொல்லப்படும் உலின்கண்ணுள்ள மெய்கள் (2139) தொண்ணூற்றாறு. அக் கருவிகளின் வேறுபாடுகளும் பல. இவை யனைத்தும் கருவிகளே யன்றிக் கருத்தாவல்ல. நாம் கற்கும் நூல் நம்முடைய அறிவு

1. யாவையும். சிவஞானபோதம், 7.

ஓழுக்கம் அன்பு இன்பு விளங்குவதற்குக் கருவியாக இருப்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அந்நூல் கருத்தா அன்று என்பது எல்லார்க்கும் உடன் பாடல்லவா? ஆனால் அந் நூலின் கருத்தா ஒரு கடவுளுணர்வுடைய நல்லாரென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அதுபோல் மெய்களாகிய தத்துவக் கூட்டத்துக்குக் கருத்தா முழுமுதற் சிவபெருமானே யாவன். அந் நூலையும் நாம் அறிவான் மிக்க பிறர் துணையின்றி நம்மால் கற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருப்பதும் நம்முடைய நடைமுறைப் பழக்கத்திலுள்ள நாம் கண்ட வுண்மையேயாகும். அதுபோல் அம் மெய்க் கூட்டங்களை நம்முடன் பிணைத்து நம்மைக்கொண்டு இயக்குவித்து நம் அறிவை விளங்கச் செய்வது சிவபெருமானின் திருவருளாகிய அறிவாற்றலாகும். இக் கருவிகளால் நாம் முதற்கண் அறிவது நிலையில் பொருள்களாகிய வியத்தகு உலகமும் நயத்தகு உலக நுகர்பொருள்களுமேயாம். ஆனால் அவைகள் காட்சிக்கினிய கல்லூரியும் மாட்சிமிக்க கல்லூரிக் கருவிப் பொருள்களும் போன்றனவாகும். கற்பவர்கள் கல்லூரியைக் கண்டும் கருவிப் பொருள்களைக் கொண்டும் அறிவு நிரம்பப்பெற்று அன்பொழுக்கினராய் இன்பச் செறிவினராய் 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்' (147) என முன்னின்று அது பெற்றுகுரியாரனைவர்க்கும் பல்லாற்றானும் துணை நின்றலே நல்லாராதற்குரிய நற்றவமாகும். அதுவே பிறவிப் பெரும் பேறு.

அப் பேறு எய்தும் நெறியிற் செல்லுவதற்கு வாயிலாகிய கல்வியினைக் கல்லாது கல்லூரியையும் நூல் முதலிய கருவிப் பொருள்களையுமே வியந்து காலங்கழிப்பாராயின் பயனின்றிக் கால முடிவில் கல்லூரியினின்றும் மூண்டுங் கல்லூரி சென்று கற்கும் நிலைமையில் வெளிவருதல் ஏற்படும். அதுபோல் நாமும் இவ்வுடல் உலகுகளை நிலையென வியந்து சிவ அன்பு பெருகப்பெறாது அன்பர் பணி செய்யப் பெறாது புல்லிய வாழ்வு வாழ்வோமானால் சிவபெருமான் திருவடிக்கு ஆளாகாது பிறவாப் பெரும் பேறாம் இறவா இன்பம் எய்தப்பெற்றுச் சிறவாது அரிய பிறப்பினைப் பயனின்றிக் கழித்து மூண்டும் பிறப்போம். இத்தகைய உணர்வினை அருளால் உணர்வதே தன்னையுணர்வதாகும். அருளால் உணர்வதென்பது அருள் நினைவுடன் உணர்தல். அஃது நாம் ஒளியின் துணையால் உணர்வதும் உழைப்பதும் உறுபயன் உண்பதும் உண்பிப்பதும் போன்றாகும். எனவே இத்தகைய போதத்தினையுன்னி இதற்குக் கருவியாகச் சிவபெருமானால் படைத்தருளி அளிக்கப்பெற்ற தொண்ணூற்றாறுவகைக் கருவிகளை நிலையென ஓராது அவற்றின் மாறுபட்ட வேறுபாடுகளும் நாதாந்தத் தன்மையும் நிலையில்லன எனும் உண்மையினை உணரும் முறையான் உணர்ந்து ஒழுக்குவது செந்தமிழ் மறையோதுவதாகிய தன்னைக்காண்டல் என்னும் தொம்பத வுண்மையாகும். தத் - அது; பதி. துவம் - நு; பசு. அசி - ஆகிராய்; ஆகத் துணையாகிறான்; ஆக்கப்படுகிறாய், பாசம், அருள்.

(2)

2400. தற்பதம் என்றுந் தொம்பதந் தானென்றும்

நிற்ப தசியத்துள் நேரிழை ¹யாள்பதஞ்

சொற்பதத் தாலுந் தொடரவொண் ணாச்சிவன்

கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றானன்றே.

1. உரைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், 8. 1 - 1.

" நாடியசத். சிவப்பிரகாசம், பொது, 31.

(ப. இ.) தற்பதமாகிய சிவனென்றும், தொம்பதமாகிய ஆருயிர் என்றும் தனித்தனியாக நிற்பது அசிபதம் சேராத இடத்து. அசிபதம் சேர்தல் என்பது: ஆருயிர் சிவத்தைச் சார்ந்து மாறின்றிச் சிவமாகும் நிலை. அஃது ஆகிராய் என்பதாம். ஆகிராய் என்பது அருளால் ஆக்கப்படுகிறாய் என்பதாகும். அந்நிலையில் திருவருள் வழ்ச்சியாகிய சத்தினிபாதம் வந்து பொருந்தும். இதனை 'நேரிழையாள் பதம்' என ஓதியருளினார். இத் திருவருள் வழ்ச்சியினால் சொல்லாலும் நிலையாலும் தொடரவொண்ணாத முழுமுதற் சிவபெருமான் வேறுபாடன்றிக் கலந்து-நின்றருளினன். கற்பனை - வேறுபாடு.

(அ. சி.) அசியத்துள் - அதிபத நிலையில், நேரிழையாள் பதம் - சத்திநிபாதம், கற்பனை - விகற்பங்கள், கலந்து - சுவசிவ பேதமின்றி.

(3)

2401. அணுவம் பரமும் அசிபதத் தேய்ந்து

கணுவொன் றிலாத சிவமுங் கலந்தால்

இணையறு பால்தேன் அமுதென இன்பத்

துணையது வாயுரை யற்றிடத் ¹தோன்றுமே.

(ப. இ.) ஆருயிராகிய அணுவம், அவ் வுயிரினைச் சிவத்துடன் கூட்டுவதாகிய பரமாகிய திருவருளும் அசிபதமாகிய ஆக்கப்பட்டால் பொருந்தி யாண்டும் எவ்வகைத் தடையுமின்றி இலங்கும் சிவபெருமான் கலந்தருளினால் ஒப்பில்லாது உயர்ந்து விளங்கும் பால் தேன் அமுது ஆகிய இவை கலந்த கலவை யொத்து இனிக்கும். அவ் வினிப்பு யாண்டும் தெவிட்டாது விளங்கும். இவ் வின்பப்பகுதி சொல்லிறந்த தொன்றாய்த் தோன்றும். பால் தேன் அமுது எனும் மூன்றும் முறையே ஆருயிர் பேருயிர் சூரருள் என்னும் மூன்றன் ஒருபுடை ஒப்பாகக் கூறலாம். ஆருயிர் - பசு. பேருயிர் - பதி.

(அ. சி.) அணு - ஆன்மா, பரம் - பரான்மா, பரை ஆகிய அருளுடன் கூடிய ஆன்மா, ஏய்ந்து - கூடி, கணு - தடை, இன்பத்துணை - இன்பத்தின் பகுதி.

(4)

2402. தொம்பதந் தற்பதந் தோன்றும் அசிபதம்

நம்பிய சுவன் பரன்சிவ னாய்நிற்கும்

அம்பத மேலைச் சொருபமா வாக்கியஞ்

செம்பொருள் ஆண்டருள் சூர்நந்தி தானன்றே.

(ப. இ.) தொம்பதம் திருவருளை நம்பி வாழும் வாழ்க்கையினையுடைய ஆருயிராகும். தற்பதம் ஆருயிரைச் சிவத்துடன் கூட்டும் திருவருளாகும். ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒன்றாய்க் கலந்து தோன்றும் நிலை சிவனாகும். இந்நிலையினைச் சிறப்புநிலை எனக் கூறுவர். சிறப்பு நிலையெனினும் சொருப நிலையெனினும் ஒன்றே. அந் நிலையினையுணர்த்தும் அச் சொல்லும் சிறப்புப் பெரும் பொருட்கிளவியாகும். பெரும் பொருட்கிளவி - மாவாக்கியம். ஆருயிர் செம்பொருளாகிய சிவனை அடைதற்பொருட்டுச் சூர்த்தி மிக்க நந்திக் கடவுள் ஆண்டருள்கின்றான்.

1. இரும்பைக்காந். சிவஞானசித்தியார், 11. 2 - 5.

(அ. சி.) அம் பதம் - அழகிய அந்தப் பதம். மேலைச்சொரூபமா வாக்கியம் - கரணம் கடந்த உருவத்தை அறிவிக்கும் மகா வாக்கியம். செம்பொருள் - சிறந்தபொருள்.

(5)

2403. ஐம்ப தறியா தவரு மவர்சிலர்

ஊம்பனை நாடி யுரைமுப்ப தத்திடைச்

செம்பர மாகிய வாசி செலுத்திடத்

தம்பர யோகமாய்த் தானவ னாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அகவை ஐம்பதாகியும் முப்பொருள் உண்மையினைத் தப்பின்றித் தெரியுந்தன்மை வாய்த்திலது. அகவை - வயது. அதுபோல் சிலர் அறியாதவராவர். அவரும் அருள் நினைவால் 'தத்துவமசி' என்னும் முப்பதத்தை நாடிப் பெறுவதாகிய சிவனை நாடும் வழியாக முப்பதத்திடை வாசியாகிய உயிர்பினைச் செலுத்தியிடச் செம்பர நிலைக்கு வழியமையும். அவ் வழி தமக்குரிய சிவனுடன் கூடுவதாகிய யோகமாகும். இச் செறிவு வழியாக ஆருயிர் சிவத்துடன் கூடிச் சிவனாகும்.

(அ. சி.) ஐம்பது - ஐம்பது வயதாகியும், செம்பரம் - செம்பொருள், வாசி செலுத்திட - பிராணாயாமப் பயிற்சி செய்ய.

(6)

2404. நந்தி யறிவும் நழுவில் அதூதமாம்

இந்தியஞ் சத்தாதி விடவிய னாகும்

நந்திய மூன்றிரண் டொன்று நலமைந்து

நந்தி னனவாதி மூட்டும் அனாதிபே.

(ப. இ.) பொருந்திய ஆருயிர்அறிவு அருள் நினைவால் நழுவப் பெறுமானால் மேற்பாடு என்று சொல்லப்படும் அப்பால் நிலையாகும். மேற்பாடு - மேலாலவத்தை. பொறிகள் ஓசை முதலிய புலன்களைக் கொள்ளாது நிற்கும். அந் நிலை விட்ட நிலையாகும். ஆருயிராகிய அவனும் விட்டவனாவன். அம் மேற்பாட்டின்கண்ணும் பொருந்திய உறக்கம், கனவு, நனவு என மூன்றுண்டு. கனவு நனவு என இரண்டுண்டு. நனவு என ஒன்றுண்டு. இந் நன்மைப் பாடாகிய மேற்பாடு ஐந்தும் அகன்றால் தொன்மைப் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமான் நனவாதியிற் கூட்டுவிப்பன்.

(அ. சி.) அறிவு நழுவில் - உலக பாசம் ஒழிந்தால், விடவியன் - விட்டவன், மூன்றிரண்டு ஒன்று நானைந்து - ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து அவத்தைகள்.

(7)

2405. பரதூரி யத்து நனவு படியுண்ட

விரிவிற கனவும் இதனுப சாந்தத்து

உரிய சுமுனையு மோவுஞ் சிவன்பால்

அரிய தூரியம் அசிபத மாமே.

(ப. இ.) மேற்பாட்டின்கண் ஏற்படும் பேருறக்கநிலையில் நனவு நிலை பொருந்திய இயல்பும் உண்டாம். இதனது

விரிந்த நிலையில் கனவும்

ஏற்படும். இதன்மேல் ஏற்படும் உறக்கமும் உண்டு. அதனை ஒழிவாகிய உபசாந்தம் என்ப. அதுவும் நூங்கியவிடத்துச்

சிவபெருமான் திருவடிக்கண் ஏற்படும் அரிய பெரிய தூரியம் என்ற சொல்லப்படும். இந்நிலை அருளால்

ஆக்கப்படுமுண்மை புலப்படுத்துவதே அசிபதமாகும்.

(8)

10. முப் பரம்

2406. தோன்றியென் னுள்ளே சுழன்றெழு கின்றதோர்

மூன்று மடிமண் டலத்து முதல்வனை

ஏன்றெய்தி யின்புற றிருந்தே யிளங்கொடி

நான்று நலஞ்செய் நலந்தரு மாறன்றே.

(ப. இ.) என் உடம்பகத்துத் தோன்றி என்னுள்ளே வலம் சுழித்து எழும் மண்டிலங்கள் மூன்றுள. அவைமுறையே

தமண்டிலம், ஞாயிற்று மண்டிலம், திங்கள் மண்டிலம் எனச் சொல்லப்பெறும். இம்மூன்று மண்டலத்துக்குரிய

முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானைத் திருவருளால் ஏற்றுப்பொருந்தி இன்புற்றிருப்பம்; இறங்கொடியாகிய

குண்டலினியை உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் எழுப்பி அதனுடன் கலந்துநின்றாந்த காலத்தென்க. அக்காலத்து முழுநலமும்

வந்து எய்தும் என்க.

(அ. சி.) மூன்றுபடி மண்டலம் - சோம, சூரிய, அக்கினி மண்டலங்கள். இளங்கொடி - குண்டலி, நான்று -

கலந்து.

(1)

2407. மன்று நிறைந்தது மாபர மாயது

நின்று நிறைந்தது நேர்தரு நந்தியுங்

கன்று நினைந்தெழு தாயென வந்தபின்

குன்று நிறைந்த குணவிளக்¹காமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமானாகிய விழுப்பொருள் அழிவில்லாத அறிவுப் பெருவெளியாம் மன்றின்கண் நிறைந்துள்ளது. எவர்க்கும் எவைக்கும் மேலாகிய பெரும்பொருளாயதும் அதுவே. எங்கணும் நூக்கமற நின்றுநிறைந்ததும் அதுவே. அவ்வவ் வுயிர்களின் செவ்விக் கேற்ப நந்திப்பெருமானும் நேர் எழுந்தருள்வன். அப் பெருமான் கன்றை நினைந்து கனைத்தெழுந்தோடி வரும் தாயென எழுந்தருளிவந்து ஆட்கொண்டருள்வன். அங்ஙனம் ஆட்கொண்டருளியபின் அவன் மலை நிறைந்த விளக்கொத்து அலைவின்றி நிறைந்த எண்குண விளக்காய் இலங்கியருள்வன்.

(2)

2408. ஆறாறு தத்துவத் தப்புறத் தப்பரங்

கூறா வுபதேசங் கூறிற் சிவபரம்

வேறாய் வெளிப்பட்ட வேதப்²பகவனார்

பேறாக ஆனந்தம் பேணும் பெருகவே.

1. மன்றி. 12. சேரமான், 135.

2. அகர. திருக்குறள், 1.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் கொள்ளும் முப்பத்தாறு (2139) மெய்களையும் கடந்து அப்பால் விளங்குவது முழுமுதற் சிவமாகிய அப்பெரும் பொருள். பரம் - பெரும்பொருள். சொல்லாது சொல்லும் கைவிர (2385) லடையாளமாகிய செவியறிவுறுத சிவரத்தைப் பற்றியதாகும். செவியறிவு - உபதேசம். சிறப்பாக வெளிப்பட்ட அருளோன் மெய்க் கண்ணுள்ள செந்தமிழ்மறையை வெளிப்படுத்தருளிய பகவனாராவார். அவர்தம் திருவடியுணர்வால் பெறற்கரும் பேறாகிய பேரின்பப் பேறு நம்மைப் பெருகப் பேணும் என்க. தன்னை நினைவாரைத்தான் முன்னினையுந் தணவாத் தண்ணளியோன் சிவன்.

(அ. சி.) கூறா உபதேசம் - சொல்லாமற் சொல்லுதல், குறிப்பாலுணர்த்தல். வேதப் பகவனார் - வேதத்தை வெளியிட்ட சதாசிவனார்.

(3)

2409. பற்றறப் பற்றிற் பரம்பதி யாவது

பற்றறப் பற்றிற் பரனறி வேபரம்

பற்றறப் பற்றினிற் பற்றவல் லோர்கட்கே

பற்றைப் பற்றிற் பரம்பர 1மாகுமே.

(ப. இ.) உலகியற் பற்றுக்கள் ஒழிக்கவேண்டிய நிலவிய சிவபெருமான் பற்றினைப் பற்றுக். அதுவே மேலாகிய பதியின் திருவடிபயப் பற்றுவுதற்கு வாயிலாகும். அந்நகனம் எப்பற்றுமின்றி அம்மெய்ப் பொருள்பற்று ஒன்றுமே கொண்டு 'அன்பறாது என்நெஞ்சவர்க்கு' என்ற முறையிற் பற்றிநிற்பின் அவ்வுயிர் சிவபரமேயாகும். பற்றைச் செய்யும் பற்றாகிய திருவடிபயப் பற்றின் சிவபெருமானுடன் இரண்டறக் கலந்து இறவா இன்பம் எய்தும் எழினிலை வாய்க்கும். அத்தகைய வல்லோர் நல்லோரால் பரம்பரம் என்று அழியாப் புகழுடன் அழைக்கப்படுவர்.

(அ. சி.) பற்று - உலகப் பற்று, பரன் அறிவு - சிவஞானம், பரம் பரமாம் - ஆன்மா சிவமாம்.

(4)

2410. பரம்பர மான பதிபாசம் பற்றைப்

பரம்பர மாகும் பரஞ்சிவ மேவப்

பரம்பர மான பரசிவா னந்தம்

பரம்பர மாகப் படைப்ப தறிவே.

(ப. இ.) திருவருளால் தொன்றுதொட்டு வழிவழியாகத் தோன்றாத் துணையாக நின்றருளும் பதியினைப் பற்றினால் பாசம் பற்றாவாகும். யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சூருடைய சிவபெருமான் திருவடியினைப் பற்றினார்க்கு அவன் எழுந்தருளியவந்து இன்புறுத்துவன். அதுவே மேலான திருவடியின்பமாகும். இவையனைத்தினையும் திருவடியணர்வால் திருவருள் உந்துவதால் அறிவதே நிலைபெற்ற அறிவாகும்.

(அ. சி.) பரம்பரமாகும் பரம் - ஆன்மா; பரம்பரமாக - முறையாக.

(5)

பாசத்தை. அப்பர், 6. 31 - 6.

2411. நனவிற கலாதியா நாலென் றகன்று

தனியுற்ற கேவலந் தன்னில்தா னாகி

நினைவுற் றகன்ற அதுதத்துள் நேயந்

தனையுற் றிடத்தானே தற்பர மாமே.

(ப. இ.) நனவுக் காலத்தே உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, ஆள்மருள் என்னும் ஐந்தும் செயலுறாது அகல ஆருயிர்நிற்கும் நிலை தனிநிலை யாகிய புலம்பாகும். தன்னில் தானாக நின்று அகன்ற அந்நிலையில் உள்ளது அப்பால் நிலையாகும். அந்நிலையில் உணர்வுக்கு உணர்வாய் விளங்கப்படும் பொருள் சிவபெருமானாவன். அச் சிவபெருமான்

திருவடிணையினைத் திருவருள் நினைவால் கொள்ள அவ்வுயிர் தற்பரசிவமாய்த் திகழும். உழைப்பு முதலியவற்றை முறையே கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) நாலொன்று - ஐந்து: கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை. நேயந்தனை - சிவத்தை.

(6)

2412. தற்கண்ட தூயமுந் தன்னில் விலாசமும்

பிற்காணுந் தூடணந் தானும் பிறழ்வற்றுத்

தற்பரன் கால பரமுங் கலந்தற்ற

நற்பரா தூதமு நாடக ராதியே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் தலைவன்றன் உண்மையுணர்ந்து அதன்வாயிலாக ஆருயிர் தன் உண்மையினையும் உணரும். இதுவே தற்காண்டலென்ப. இந்நிலை மலமகன்ற நலமார் தூயநிலை என்ப. இதனைத் 'தூயம்' என ஓதினர். இதனை நின்மலாவத்தை எனவும் கூறுப. இந்நிலையில் ஆருயிர் பேருயிராகிய சிவபெருமானின் செறிவுடன் செறிந்திருப்பதால் தன் விரிவும் புலனாகும். செறிவு - நிறைவு; பரப்பு; வியாபகம். பின்பு மலம் கன்மம் மாயைகளை மூறி நிற்பதாகிய தூடணமும் உண்டாகும். தூடணம் - மூறிநின்றல். தானும் முன்மலத்துடன் பிணிப்புற்ற நிலை பிறழ்வுறுதலாகிய நினைப்புமாறுதலை எய்தும். நினைப்புமாறுதலாவது முன் நிலைக்குமென்று நினைத்த உட்கலன் உலகம் உணர் இவை நிலையா என்னும் உண்மை நினைவு உண்டாதல். தற்பரன் என்பது தானே முழுமுதலென்பதாம். அவனே சிவபெருமான். அவனே காலங்கடந்த மேலோன். அவன் ஆருயிரைக் கலந்து நன்மைப் பாலாகிய நனிபெரும் மேலைநிலையாக்குவன். இதனை அகநாடுதலைச் செய்யும் ஆதிநிலையென்ப.

(அ. சி.) தூயம் - நின்மலத்துவம். விலாசம் - விரிவு. பராதூதம் - பரத்தில் அதூதம். தூயம் இஃதோர் அருஞ்சொல்.

(7)

11. பரலட்சணம்

2413. அதூதத்து ளாகி யகன்றவன் நந்தி

அதூதத்து ளாகி யறிவிலோன் ஆன்மா

மதிபெற் றிருள்விட்ட மன்னுயிர் ஒன்றாம்

பதியிற் பதியும் பரவுயிர் தானே.

(ப. இ.) அப்பாலாகிய மேல்நிலைக்கண் நந்தி நிறைந்துநின்றான். ஆணவப் பிணிப்பால் அறிவில்லாத கிடப்புநிலை எய்திய உயிர் திருவருள் நினைவால் உண்மை உணர்வு எய்தும். அக் கிடப்பு நிலையில் அறிவு விளங்காது

கிடந்ததும் இப்பொழுது புலனாகும். உண்மை யுணர்வு பெற்றதனால் இருள் அகன்று அவ்வுயிர் தூய்மை எய்தும். அம் மன்னுயிர் தன்னைவிட்டு நூங்காது கலப்பால் ஒன்றாம் நிலையிலுள்ள பதியாகிய சிவபெருமான் திருவடியிற் பதியும். அப்பொழுது அவ்வுயிர் பரவுயிர் அல்லது சிறப்புயிர் எனப் பெயர் பெறும்.

(அ. சி.) அகன்றவன் - வியாபித்தவன். மதி - ஞானம். இருள் - ஆணவம்.

(1)

2414. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா வரும்பதி

சோதிப் பரஞ்சுடர் தோன்றத்தோன் றாமையின்

நூதிய தாய்நிற்கும் நூடிய வப்பர

போதம் உணர்ந்தவர் புண்ணியத் தோரன்றே.

(ப. இ.) முதலும் முடிவும் இல்லாத அறிதற்கரிய பெரும்பதி சிவபெருமான். அவன் பேரொளிப் பிழம்பாய்

உள்ளொளியாய் விளங்கும் ஒள்ளியன். நல்லார்க்குத் தோன்றியும் பொல்லார்க்குத் தோன்றாதும் நிற்கவல்லான். அதனால் அவன் அறமுறை குன்றியவனல்லன். அறமுறை - நூதி. யாண்டும் முறைமையோடே நிற்பன். என்றும் பொன்றாது நிலைப் பாடுடையதாக விருக்கும் சிவஞானபோதவடிவின். அம்மேலான சிவஞானபோதத்தை அருள்நினைவால் உணர்வோர் திருவருட்புண்ணியச் செல்வராவார்.

(2)

2415. துரியங் கடந்து துரியா தூதத்தே

அரிய வியோகங்கொண் டம்பலத் தாடும்

பெரிய பிராணைப் பிரணவக் கூபத்தே

துரியவல் லார்க்குத் துரிசில்லை தானே.

(ப. இ.) துரியமாகிய பேருறக்கமும் நூங்கித் துரியாதூதமாகிய அப்பால் நிலையை எய்தினர்க்கு ஓர் அரிய ஒழிவு

உண்டாகும். அவ்வொழி வினைப்பெற்று ஐவகை (2361) மன்றருங்களுள் வகர அடையாளமாகிய

பொன்னம்பலத்தின்கண் ஐந்தொழிலருட்கூத்தை இயற்றுவிடாநிற்பன். அவனே பெரிய முதல்வனாவன். மேலும் அவனை ஓங்கார வட்டத்தினுள்ளே

1. ஆதியும். 8. திருவெம்பாவை, 1.

ஆராய்ந்தறியவல்லார்க்க எவ்வகைக் குற்றமும் இல்லை. ஓங்கார (2271) வட்டத்தினுள் ஒலி, ஒளி, அ, உ, ம் என்னும்

ஐந்தெழுத்தும் காணப்படும். இவை முறையே ஒருபுடையொப்பாகச் 'சிவ்யநம்' என்னும் ஐந்தெழுத்தையும் பொருளையும்

ஓதுவனவாகும். ஆதலால் இவற்றை ஆராய்வார் திருவைந்தெழுத்தை ஆராய்வார் பெறும்பயனைப் பெறுவர் ஆகவே துரிசிலாராவார். துரியவல்லார் - துருவவல்லார். துருவ என்பது துரிய என நின்றது.

(அ. சி.) வியோகம் - ஒழிவு. பிரணவக்கூபம் - ஓங்கார வட்டத்துள். துரிய - ஆராய்ந்து அறிய.

(3)

2416. செம்மைமுன் நிற்பச் சுவேதந் திரிவபோல்

¹அம்மெய்ப் பரத்தோ டணுவனுள் ளாயிடப்

பொய்ம்மைச் சகமுண்ட போத வெறும்பாழிற்

செம்மைச் சிவமேரு சேர்கொடி ²யாகுமே.

(ப. இ.) செந்தமிழ் மூதாதையராகிய சித்தர்கள் குழுஉக் குறியாகக் கந்தகத்தைச் செம்மையென்றும்,

இரசத்தை வெள்ளை யென்றும் வழங்குவது மரபு. செம்மையின் முன்னிலையில் வெண்மை மாறுதல் எய்துவதுபோல் அம்மைக்குரிய முழுமுதற் சிவத்துடன் அணுவனாகிய ஆருயிர் பிரிவின்றிக் கலப்பறும். அப் பரம் அழகிய அழிவில்லாத பெரும்பொருளாதலின் அம்மெய்ப்பரம் என ஒதினர். நிலை பேறில்லாத சுட்டியுணரப்பட்ட உலகியல் நுகர்வுணர்வு அடங்கிவிடும். கலப்பில்லாத தூய இயற்கை அறிவொளிப் பெருவெளி வெறும்பாழ் எனப்படும். அப் பாழின்கண் செம்மைச் சிவமாம் பொருளில் பொன்மலை வெளிப்பட்டு விளங்கும். அம் மலையுடன் ஆருயிர்கள் தம்மை மறந்து மெய்ம்மைக் கலப்புற்று இரண்டறநின்று திரண்ட பேரின்பநுகர்வுச் சிறப்பறும். இதற்கு ஒப்பு பொன்மலையைச் சேர்ந்த காகம் பொன்வண்ணமாய் மன்னுவதாகும். கொடி - காகம்.(அ. சி.) செம்மை - கந்தகம். சுவேதம் - பாதரசம். அணுவன் - ஆன்மா. போதவெறும் பாழ் - சுத்த ஞான ஒளி. மேரு சேர் கொடி - மேருவைச் சேர்ந்த காக்கைபோன்ற தன்மை. இது 'மேருவைச்சேர்ந்த காகமும் பொன்னாம்' என்னும் பழமொழியை அடியாகக் கொண்டது.

(4)

2417 .வைச்ச கலாதி வருதத்து வங்கெட

வைச்ச இருமாயை வேறாக வேறுத்து

உச்ச பரசிவ மாமுண்மை யொன்றவே

அச்சம் அறுத்தென்னை யாண்டனன் ³நந்தியே.

(பாடம்) 1. அம்மைப்.

2. பொன்வண்ண. 11. சேரமான், 1.

" சுருக்கமில். யாப்பருங்கலக்காரிகை, 3.

" திருநின்ற. 7. 39 - 4.

3. அடல்வேண்டும். திருக்குறள், 343.

" வைச்ச. அப்பர், 4. 80 - 4.

" விச்சைதான். 8. திருச்சதகம், 29.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அறிவு விளங்குதற்பொருட்டு ஆண்டவன் முதற்கண் படைத்து விட்டுநூங்காது

ஒட்டியுறுமாறு அமைத்த உணர்வு மெய்உ ழு முதல் ஏழாகும். அவை ஊழி, ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, உவப்பு, உழைப்பது, உழல்வு (2411) என்பன. இவை முறையே காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை எனவும் கூறுப. இவற்றால் வரும் சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வும் அடங்கும். இவை ஒடுங்கும். இவையே தத்துவம் கெடுதல் என்பதாகும். இம் மெய்க்கட எஞ்சிய தூமாயையும் மூலப் பகுதி மாயையும் வேறாகும். பொருட்டும் பின் முளையாவாறும் வேறுத்தல் வேண்டும். திருவருளால் வேறுக்கவே யாவர்க்கும் யாவைக்கும் மேலாய் விளங்கும் உச்ச பரசிவனாம் பெரும்பொருள் வெளிப்படும். வெளிப்படலும் ஆருயிர் அவ்வுண்மைப் பொருளுடன் கலந்து இன்புறும். அச் சிவபெருமான். பிறப்பு இறப்பு ஆகிய அச்சத்தை நூக்கியருள்வன். அச்ச நூக்கி நந்தி ஆண்டருள்புரிந்தனன். உழைப்பது - ஆள். உழல்வு - மருள்; தூவாமாயை.

(5)

2418. என்னை யறிய இசைவித்த என்னந்தி

என்னை யறிந்தறி யாத விடத்துய்த்துப்

பின்னை யொளியிற் சொரூபம் புறப்பட்டுத்

தன்னை யளித்தனன் தற்பர¹மாகவே.

(ப. இ.) என்னை அறியும் இயல்பு எனக்கு இல்லாத ஆணவப் பிணிப்போடு மட்டும் இருந்த நிலையில்

சிவபெருமான் மாயாகாரிய உடம்பினை உள்ளதாகிய மாயையினின்று உள்ளுமளவால் படைத்தளித்தருளினன். அதனால் என்னை யறியுமாறு என்னை அவ்வுடம்புடன் இசைவித்தருளினன் நந்தி. அருளால் என்னை யான் அறிந்ததும் உலகியற் பொருள்கள் ஏதும் அறிந்திலன். அவனே அத்தகைய அறிவுப் பெருவெளியின்கண் என்னைச் செலுத்தினன். பல்வேறு அறைகளையும் படிகளையும் கடந்து மேன்மாடத்தேறி நிலா முற்றத்துற்றவன் தான் இதுகாறும் தங்கியும் கிடந்தும் நடந்தும் கடந்தும் வந்த இடங்களொன்றையும் அறியாது நிலாமுற்றத்து வான்வெளி மட்டும் உணர்ந்து கொண்டிருப்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அதன்பின் வெளிப்படும் திருவருள் ஒளியில் இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவம் தோன்றும். அந்நிலைக்கண் தன்னை யளித்தருள்வன். அவனே தற்பரமாகிய முழுமுதற் சிவபெருமானாவன். ஆருயிர் தானாம் வண்ணமாவதற்கு இங்ஙனம் அருள்புரிகின்றனன்.

(அ. சி.) சொரூபம்-ஆன்ம உருவம்.

(6)

2419. பரந்துஞ் சுருங்கியும் பாப்புனல் வாயு

நிரந்த வளியொடு ஞாயிறு திங்கள்

அரந்த அரனெறி யாயது வாகித்

தரந்த விசும்பொன்று தாங்கிநின் ²றானே.

1. காணும். சிவஞானபோதம், 11.

"காயமொழிந். சிவஞானசித்தியார், 11.

"காணுங்காற். திருக்குறள், 1286.

2. கடவு. அப்பர், 5. 3 - 1.

(ப. இ.) நிலம் யாங்கணும் பரந்தும், நூர் அதனிற் சுருங்கியும் இருப்பதால் இத்தகைய அடைகொடுத்தருளினர்.

நிலம், நூர், அரத்த வண்ணமாகிய து, எங்கணும் நிறைந்த காற்று, யாவற்றிற்கும் இடங்கொடுக்கும் வானம், ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய காரியப் பொருள்கள் ஏழனையும் படைத்தருள்வது ஆதிசத்தியாகிய நடப்பாற்றலாகும். அப் படைப்பினை அவ்வாற்றல் புரிகின்றதென்னும் உண்மையினைச் சுட்டத் 'தரந்த' என்றருளினர். தரு + அந்த என்ற சொல் தரந்த என்றாயிற்று. தரு - தரப்படுகின்ற. அந்த முன்னோதப்பட்ட அந்த உலகங்கள். அவ்வுலகங்களைப் படைத்தருளும் அந்த அறிவுப் பெருவெளியாகிய விசும்பினைத் தாங்கி நின்றருள்பவன் சிவபெருமான் ஆவன். அவனை யறியும் திருநெறி அரனெறியாகும்.

(அ. சி.) அரந்த அரன் - சிவந்த நிறமுள்ள அரன், தரந்த - தரு + அந்த, உற்பத்தி செய்வதான அந்த.

(7)

2420. சத்தின் நிலையினில் தானான சத்தியுந்

தற்பரை யாய்நிற்குந் தானாம் பற்குடல்

உய்த்தகு மிச்சையில் ஞானாதி பேதமாய்

நித்த நடத்து நடக்குமா ¹நேயத்தே.

(ப. இ.) சிவசத்து என்று சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளாம் சத்தின்நிலையினில் தானாக விளங்கும் சத்தியும்,

அச் சிவன் பரன் என நிற்கும் நிலையில் அம்மையும் பரை என நிற்பள். அவள் பரனாகிய சிவபெருமானுக்கு உடலாக நிற்பள். உலகங்களைப் படைத்து உயிர்களை உய்த்து உடனாயிருந்து செலுத்துமுறையில் தன் அன்பாற்றலாகிய

இச்சையினால், அதி ஆற்றல், அறிவாற்றல், தொழிலாற்றல் விழைவாற்றலாக வெளிப்படைப் பெயர்பெற்று நாடொறும் திருவருட்டொழில் ஐந்தினையும் சூர்பெற நடத்தியருள்வள். அஃது அவளுக்கோர் திருவிளையாடலாகும். இத் திருவளையாட்டுச் சிவபெருமான் திருவுள்ளத்தை இடனாகக்கொண்டு இயற்றப்பெறும்.

(அ. சி.) தற்.....பரற்கு - பரை என்னும் சத்தியுடன் சேர்ந்த பரன், உடல் உய்த்தகும் - சரூரம் படைத்தலுக்கு உரிய.

இச்சையின் ஞானாதி - ஆதிசத்தி, இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி, ஞானசத்தி முதலிய சத்திகளாய். மாநேயத்தே - பெருமையுள்ள சிவத்தினிடத்திலே.

(8)

2421. மேலொடு கழிப்பக்க மெய்வாய்கண் ணாசிகள்

பாலிய விந்து பரையுட் பரையாகக்

கோலிய நான்கவை ஞானங் கொணர்விந்து

சூலமி லாவணுச் செய்திய தாகுமே.²

(ப. இ.) திருவருள் ஆருயிரை அகலாது நின்றுகாத்தருளுதற் பொருட்டு மேல், கழி, பக்கம், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும்

1. சத்திதன். சிவஞானிசித்தியார், 1. 3 - 3.

" ஒருவனே." 1. 3 - 2.

" சத்திதான்." 1. 3 - 2.

2. பால்நினைந். 8. பிடித்தபத்து, 9.

இவற்றொடு விரவி விந்து எனப்படும் ஒளிவடிவாய் நின்றுகாத்தளிக்கும் அவ்வருள் அறிவாற்றலாகிய பரையாகும். அப் பரை, பேரறிவாகிய சிவனிடத்து அடங்கிவிளங்கும். ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு எண்ணி அமைத்துள்ளன நன்னெறி நான்மையாகும். அவை முறையே சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு எனப்படும். இவற்றால் திருவடியுணர்வு கைகூடும். அதன்பொருட்டு ஒளியுணர்வாகிய விந்து ஞானம் மேலெழுந்து விளங்கும். கருவியொடு கூடாவழிச் சூல முதலிய ஏதும் ஆருயிர்க்கு விளங்கா அவற்றை விளக்குவித்தற்பொருட்டுத் திருவருள் தம் விழைவால் திருத்தொழில் ஐந்தும் உள்ளிட்டு ஆவியின்கண் புரிவதே அம்மையின் அருளாகும். ஆணு - ஆருயிர்.

(அ. சி.) பாலிய - ஆன்மாக்களைக் காத்தற்பொருட்டு. கோலிய-சூழ்ந்த. அணுச்செய்தி -

ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யும் ஐந்தொழில்.

(9)

2422. வேறா மதன்தன்மை போலுமிக் காயத்தில

ஆறாம் உபாதி யனைத்தாகுந் தத்துவம்

பேறாம் பரவொளி தூண்டும்¹ பிரகாசமாய்

ஊறா யுயிர்த்துண் டுறங்கிடு மாயையே.

(ப. இ.) ஆருயிர் உடலொடுங்குங் காலத்தும் உடல் தொடங்குங் காலத்தும் வேறாயிருக்கும். அதுபோல் உடலுடன் கூடியுள்ள காலத்தும் அதன் தன்மை வேறாயிருத்தல்வேண்டும். உடலகத்து ஆறுநிலைகள் உண்டு. இவற்றை ஆறாதாரம் என்ப. இவையும் வருத்தந் தருவனவேயாகும். இவைபோல் ஏனைத் தத்துவக் கூட்டங்களும் வருத்தந் தருவனவேயாகும். திருவடிப்பேறாகிய அறிவுப் பேரொளி தூண்டும் சுடரொளியாகக் காணலாம். இத் திருவொளி தோன்றுதலும் ஒன்றின் பாகுபாடாகிய இருவேறு மாயையும் ஊறாவுயிர்த்தலாகிய பெருமூச்சு விட்டுச் செயலற்று உறங்கிக் கிடக்கும். ஊறா - ஊறி; பெருகி: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினைஎச்சம்.

(அ. சி.) ஆறாம் உபாதி - ஆறு ஆதனங்களின் அனுபவம். ஊறாய் - குற்றமுடையதாய், உயிர்த்துண்டு-பெருமூச்சுவிட்டு.

(10)

2423. தற்பர மன்னுந் தனிமுதற் பேரொளி

சிற்பரந் தானே செகமுண்ணும் போதமுந்

தொற்பதந் தாப்பாழிற் சுந்தரச் சோதிபுக்கு

அப்புற மற்றதிங் கொப்பில்லை² தானன்றே.

(ப. இ.) தானே முழுமுதலாய் நிலைபெற்றிருக்கும் தனி முதற் பேரொளி சிவபெருமானாவன். அவனே இயற்கைப் பேரறிவும் பெரும் பொருளுமாவன். அவன் திருவருளால் ஆருயிர்கள் உலகவுண்மையினை அறிந்து அகலும். அதற்குத் துணையாகநிற்கும். அறிவுக்கு அறிவாம் பேரறிவாக நிற்பதும் அப் பெரும் பொருளே. தலைவனைக் கண்டு கைக்கொண்டவிடத்து தன் நாமங்கெடுதல் தலைவிக்கு இயல்பாகும். அது,

1. மூவகை. சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 26.

2. நிர்த்துணை. சிவஞானபோதம், 9. 2 - 1.

தன் நாமங்கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தானே' என்னும் அப்பர் அருண்மொழியான் உணரலாம். அதனால் தொம்பதமாகிய நஃ என்னும் முன்னிலைப் பெயர் நுங்கும். பின்பு அவ்வுயிர் படர்க்கைப் பொருளுடன் படர்ந்து அதனுடன் பிரிப்பின்றி ஒன்றாய்க் கலந்து அதனுள்ளடங்கி அதன் பெயரே பெற்று விளங்கும். இப் பெயர் மன்னும் சார்பால்

துன்னியதாகும். இந்நிலை மாற்றம் மனங்கழிய நிற்கும் போற்றும் பொருவில் அருள்நிலையாகும். அதனால் அது பாழ் எனப் பகரப்பட்டது. அங்குச் சுட்டறந்தறியும் அறிவிற்குப் புலனாம் அழகிய திருவருட் பேரொளியுண்டாம். ஆருயிர் அப் பேரொளியுடன் கலக்கும் - சாரும். சார்ந்த பின்பு அதற்கு ஒப்பாக வேறொன்றும் உண்டாகமாட்டது.

(அ. சி.) செகமுண்ணும் போதம் - உலகத்தை அறியும் அறிவு. பாழ் - ஆசையற்ற இடம்.

(11)

2424. பண்டை மறைகள் பரவான் உடலென்னுந்

துண்ட மதியோன் துரியாத் தந்தன்னைக்

கண்டு பரனுமக் காரணோ பாதிக்கே

மிண்டி வைன்குத்த னாகான் ¹வினவிலே.

(ப. இ.) பண்டைத் தொன்மைத் தென்மறைகள் தூமாயைக்குரிய மேல்வெளியாகிய பரவானைச்

சிவபெருமானின் திருவுடலாகத் தெளியுமாறு செப்கின்றன. எனினும் அவை ஏற்றுரையாகும். வளரும் பிறையாகிய துண்டமதி என்பது விளக்க விளங்கும் அறிவினையுடைய ஆருயிரின் அடையாளம் ஆகும். அம் மதியினைத் தாங்கும் சிவபெருமான் அப்பலைக்கு அப்பாலாவள்ள துரியாத் தந்தனாவன். அந்நிலையில் திருவருள் நினைவால் தன்னைக் கண்டு காரணநிலையும் கடந்த நிலையே சிவபெருமான் நிலையாகும். உலக காரணமாகிய தூமாயையைப் பொருந்திய உயிர் முழுநிலையாகிய தூநிலையை எய்தியதாகாது. இதனை வினவி ஆராயின் இதற்கும் அப்பாலாகிய மேனிலை புலனாகும்.

(அ. சி.) பண்டை மறைகள் - பழைய தமழ் நான்மறைகள் (இது புதிதாகத் தமிழ்நாட்டில் நுழைந்த ஆரிய மறைகளை நூக்கிக் கூறியது ஆகும்.) பரவான் - பரமாகாயம், காரணோபாதி - சுத்தமாயை; மிண்டினவன் - சேர்ந்தவன்.

(12)

2425. வெளிகால் கனலப்பு மேவுமண் ணின்ற

தளியா கியதற் பரங்கா ணவன்றான்

வெளிகால் கனலப்பு மேவுமண் ணின்ற

வெளியாய சத்தி யவன்வடி ²வாமே.

(ப. இ.) வெளியாகிய விசம்பு, காலாகிய காற்று, கனல், நூர். மண் என்று சொல்லப்படும் ஐந்தின்கண்ணும

முறையே பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி, நூரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி, தூயிடை

1. மண்முதல். சிவஞானபோதம், 9. 3 - 3.

" பண்டைமறை சிவஞானசித்தியார், மெய்கண்டார் வாழ்த்து.

2. எண்ணகத். அப்பர், 4. 64 - 6.

" ஆணையா. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 28.

மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி, வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி, வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி' என்னும் மறை முடிவிற்படி சிவபெருமான் நின்றருள்கின்றனன். அதனால் இவ்வைம் பூதங்களும் இயங்குமாறு அங்கு நின்றருள்வது பேரிரக்கமாய அளிசேர் தற்பரங்காண் என்றருளினார். அவன் இவ்வைந்தினிடமாகத் தன்னை விட்டுநூங்காத மரமும் காழ்ப்பும் போன்ற திருவாணை வழியாகவே நிறைந்தருளுகின்றனன். அவ்வாணையே பேரறிவுப் பெருவெளியாகிய சத்தியென்று பெரியோரால் சொல்லப்படும். அத் திருவாணையே சிவபெருமானுக்குத் திருமேனியாகும்.

(அ. சி.) நின்ற - நிலைபெற்றிருக்கின்ற, வெளியாய சத்தி - பரமாகாய சத்தி. அவன் வடிவாம் - அந்தப் பரனுடைய வடிவாம்.

(13)

2426. மேருவி னோடே விரிகதிர் மண்டலம்

ஆர நிணையும் அருந்தவ யோகிக்குச்

சூரார் தவஞ்செய்யிற் சிவனருள் தானாகும்

பேரவம் வேண்டாம் பிறிதில்லை தானன்றே.

(ப. இ.) நிலையிற் றிரியாது பொன்வண்ணமாக என்றும் ஒன்று போல் பொன்றாது நின்றருளும் சிவனை மேருவென்பர் செந்தமிழர். அத்தகைய மேருவாகிய சிவபெருமானை விரிந்த கதிர்களையுடைய பகலவன் மண்டிலமாகிய நெஞ்சத்தினிடத்து வஞ்சனையின்றி எஞ்சாது நினைக்கின்ற அருந்தவயோகியார்க்கு அந்நினைப்பாகிய சிறந்த தவத்தை அவர் செய்யின் ஆண்டுச் சிவனருள் வெளிப்பட்டுத் தானாகநிற்கும். நூங்க வேண்டிய நூர்மையும் இல்லை. அச் சிவபெருமானின் திருவாணையாகிய திருவருளின் மிக்கது பிறிதொன்றில்லை.

(அ. சி.) மேரு-பரசிவம்.

(14)

12. முத் துரியம்

2427. நனவாதி மூன்றினிற் சுவ துரியந்

தனதாதி மூன்றினிற் பரதுரி யந்தான்

நனவாதி மூன்றி னிற்சிவ துரியமா

மினதாகுந் தொந்தத் தசிபதத் துடே.

(ப. இ.) செயலறலாகிய துரியத்தின்கண் நனவு கனவு உறக்கம் என்னும் மூன்றும் உண்டு. இவை, ஆருயிர்த் துரியமாகும். தனதாதி என்பது தானே எல்லாவற்றிற்கும் வினைமுதற்காரணமாக விளங்கும் சிவபெருமான்பாலும் சார்ந்தவர்பொருட்டு கனவு முதலிய மூன்றும் உள்ளன. அவை சிவதுரியம் எனப்படும். திருவருளெனப்படும் பரையின் கண்ணும் இத்தகைய மூன்றும் நிலைபெறும். இதுவும் சார்ந்தவர் பொருட்டேயாம். இவை ஆருயிர்த் துரியம், திருவருட்டுரியம், சிவத்துரியம் என மூவகைத்து. இவை பேருயிரின் இனமாகும் ஆருயிரும் சிவனுடன் மேவும் இந்நிலை தொம்பதத்துடன் அசிபதம் கூடிய கூட்டத்தால் பெறப்படும் அஃதாவது நு அதுவாகிறாய் என்பதே.

(அ. சி.) முத்துரியம் - சுவதுரியம், பரதுரியம், சிவ துரியம் தனதாதி - பராவத்தையில் நனவாதி. ஈடு - வியாபகம்.

(1)

2428. தானா நனவில் துரியந்தன் தொம்பதந்

தானாந் துரிய நனவாதி தான்மூன்றில்

ஆனாப் பரபத மற்ற தருநனா

வானான மேன்மூன்றுந் துரியம் அணுகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்த் தானாம் நனவில் பேருறக்கமாகிய துரியத்து நு என்னும் முன்னிலைப் பொருளாய்த் தொம்பதமாக நிற்கும். ஆருயிரின் பேருறக்கநிலையிற் பேசப்படும் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்றினில் நுங்காத அருட்பாடாம் பராவத்தை முடிந்தவிடமாகும். அதுவே அந்நிலைக்குரிய அரிய நனவாகும். மிக மேலாகச் சொல்லப்படும் சிவதுரியத்து உறக்கம். பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் வந்து பொருந்தும் என்க.

(அ. சி.) தானா நனவில் - சுவ அவத்தையாகிய நனவில். பரபதம் அற்றது - பராவத்தையின் முடிந்த இடம். மேன் மூன்றும். சிவாவத்தையில் சுழுத்தியாதி மூன்றும்.

(2)

2429. அணுவின் துரியத்து நான்கும் தாகிப்

பணியும் பரதரி யம்பபி னான்குந்

தணிவிற் பரமாகிச் சார்முத் துரியக்

கணுவிளிந் நான்குந் கலந்தவ ரைந்தே.

(ப. இ.) அணுவாகிய ஆருயிர்த் துரியத்து நான்கும், பணிசெய்து போற்றும் பரையாகிய திருவருட்பாட்டில் நிகழும் துரியத்து நான்கும், நுங்காத சிவதுரியம் என்று சொல்லப்படும் பரமா அவத்தையில் நிகழும் இரண்டுங்கூட்டி

இந்நான்கின் கலப்புஞ்சேரப் பத்தாகும் அவத்தை என்க ஆருயிர்த்துரியத்து நான்காவன: நனவு, கனவு, ஊக்கம், பேருறக்கம் என்பன. இதுபோலவே பராவத்தையில் நான்கும் கூறிக் கண்டுகொள்க. சிவநிலைக்கண் பேருறக்கமும் உயிர்ப் படங்களும் ஆகிய துரியமும் துரியாதூதமுமாகிய இரண்டு ஆகமொத்தம் பத்து என்க. இவையே கலந்த ஈரைந்தென்க. அவத்தை: நிலை; பாடு.

(அ. சி.) அணுவின் துரியத்து - சுவ துரியத்தில். கணுவில் - சேர்க்கையில். ஈரைந்து - சுவதுரியம் நான்கு + பரதுரியம் நான்கு + பராவத்தையில் துரியம் துரியதாதூதம் இரண்டு ஆகப் பத்து.

(3)

2430. ஈரைந் தவத்தை யிசைமுத் துரியத்துள்

நேரந்த மாக நெறிவழி யேசென்று

பாரந்த மான பராபரத் தைக்கியத்து

ஓரந்த மாமிரு பாதியைச் சேர்த்திடே.

(ப. இ.) ஈரைந்தவத்தையாகிய பத்துப் பாட்டின்கண் பொருந்திய ஆருயிர்த்துரியம், அருட்டுரியம், அருளோனாகிய சிவத்துரியம் என்னும் முப்பாடுகளுள். பாடு - அவத்தை திருவடிப் பேறெய்தும் சிறந்த அந்தமாகிய செம்பொருட்டுணியும் சித்தாந்தத் திருநெறிக்கண் பெறப்படும் சிவகுருவின் திருவார்த்தையின்படி பயின்று ஒழுகிச் சென்றால் பேரொடுக்கத்தைச் செய்வதான விழுப்பொருட் சிவனாம் பராபரத்துத் தலைவன் தாள் தலைப்படுதலாகிய இரண்டறக் கலக்கும் ஐக்கியம் கைகூடும். பிரிப்பிலா ஒரு முடிவாய் ஒப்பிலா ஓரமுகாய் இருபாதியென்று சொல்லப்படும் பெண்ணொரு கூறனாம் நண்ணரிய சிவபெருமான் திருவடியை நண்ணுவிக்கும். நேரந்தம் - சித்தாந்தம் பாரந்தம் - நிலமுதலாக அனைத்தையும் ஒடுக்கும் பேரொடுக்கம். ஓரந்தம் - ஒரு முடிவு; ஒப்பிலா அழகு. திருவார்த்தை - (183) உபதேசம்.

(அ. சி.) நெறிவழி - உபதேச முறையாக.

(4)

2431. தொடே யிருமின் துரிய நிலத்தினை

எட்டா தெனினின் றெட்டும் இறைவனைப்

பட்டாங் கறிந்திடிற் பன்னா வதடுகள்

தட்டா தொழிவதோர் தத்துவந்¹ தானன்றே.

(ப. இ.) துரியநிலையாகிய அருள்நிலத்தினைத் தொடே இருங்கள். தொடேருத்தல் என்பது ஓவாதுணர்வில் உணர்ந்திருந்தல். ஏனையார்க்கு எட்டாத நிலையிலுள்ளவனாயினும் உணர்வார்க்கு அவருணர்வில் எட்டும் ஒப்பிலா

இறைவனைத் திருவருளால் உள்ளவாறு அறியுங்கள். அறிந்தால் பல்லும் நாவும் உதும் பிறவும் கூடிப் பிறக்கும் தூயமாயாகாரியமாகிய சொல்லுக்கு எட்டாது நிற்குமவன் ஒப்பில்லாத மெய்ப்பொருளாகப் புணர்ந்து மெய்யின்பம் தந்தருள்வன்.

(அ. சி.) பட்டாங்கு - உள்ளவாறு. பன்னா - பல் + நா - பல்லும் நாவும் தட்டாதொழிவது - சொல்லுதற்கு இயலாது மேற்படுவது.

(5)

2432. மனவு நனவு கனவது புந்தி

நினைவி லகந்தை சுமுனையுள் நின்றல்

அதனை அறிசித்தந் துரியமும் மூன்றின்

நினைவறல் மற்றது நேயத் தளவே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு நேரும் நனவு கனவு ஆகிய இரண்டு நிலையின்கண்ணும் உட்கலனாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் என்று சொல்லப்படும் மனம் இறுப்பு எழுச்சி என்னும் மூன்றும் நன்றாகத் தொழிற்படும். உறக்கத்தின்கண் அவ்வறக்க நிலையினை மட்டும் அறியக்கூடிய சித்தமாகிய எண்ணமொன்று மட்டும் உளதாகும். நனவு கனவு உறக்கம் ஆகிய இம் மூன்றின் நினைவும் அற்று நின்றல் அருள் நிலையாகிய துரியமாகும் அப்பால் நிலையாம் அருளோன் உடனாம்நிலை நேயமாகிய சிவபெருமானுடன் கலந்து நிற்கும் நிலை. இதுவே துரியாதாதநிலை.

(6)

2433. நனவின் நனவாதி நாலாந் துரியந்

தனதுயிர் தொம்பத மாமாறு போல

வினையறு சுவன் நனவாதி யாகத்

தனைய பரதூரி யந்தற் பதமே.

1. எட்டுக்கொண் திருவுந்தியார், 24.

(ப. இ.) நனவின்கண் நனவு முதலாகச் சொல்லப்படும் ஐந்து நிலையுள் நாலாம்நிலை துரியமாகும். புணர்ப்புநிலையில் தனதுயிர் தொம்பதம் என்று நிற்குமாறு போன்று, மலந் தேய்தற்பொருட்டு வினைகூட்டப்பட்டதாதலின் வினையறவே மலமும் அற்றதென்பதே பொருள். மலமற்ற ஆருயிர் தூநிலைக்கண் நனவு முதலாகிய நிலைகளில் தனித்து நிற்கும். தானாகவே ஒப்பற்ற நிலையாய்நிற்கும் அருள் நிலையாம் பரதூரியத்தினை எய்தி அருளுடன்நிற்கும். அப்பால்

நிலையில் அருளையும் அகன்று அருளோனாடன் இரண்டறப் புணர்ந்துநிற்கும். இந்நிலையில் அவ்வுயிர் தற்பதமாகத் திகழும் தற்பதம்: அது என்னும் சுட்டாய்ச் சிவபெருமானைக் குறிக்கும் குறியாய்நிற்கும். குறி - பெயர்.

(அ. சி.) தனைய - தானாகிய. பரதூரியம் தற்பதம் - பராவத்தையில் தூரியமே தற்பதமாம்.

(7)

2434. தொம்பதந் தற்பதஞ் சொன்முத் தூரியம்போல்

நம்பிய மூன்றாந் தூரியத்து நன்றாகும்

அம்புவி யுன்னா அதிசூக்க மப்பாலைச்

செம்பொருள் ஆண்டருள் சூர்நந்தி தானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஆருயிர்த்தூரியம், அருட்டுரியம், அருளோன் தூரியம் என்னும் முத்தூரியம் பேசப்பெறும்.

அருளோன்தூரியம் எனினும் சிவதூரியம் எனினும் ஒன்றே. இம்மூன்று நிலைகளிலும் தொம்பதமும் தற்பதமும் பேசப்பெறும். இதுபோல் மூன்றாம் தூரியமாகிய சிவதூரியத்தில் நன்மை பயத்தற்கு வாயிலாகிய நிலவுலகையும் உலக நுகர்பொருள்களையும் சிறிதும் நினைத்தற்கு இடமின்றி மூநுண்மையாகிய அதிசூக்கமும் அப்பாலைச் செம்பொருளுமாய் நின்று ஆண்டருள்கின்ற பெரும்பொருள் சூர்நந்தியென்க. செம்பொருள் - மெய்ப்பொருள்.

(அ. சி.) மூன்றாம் தூரியம் - சிவதூரியம், செம்பொருள், மெய்ப்பொருள்.

(8)

13. மும்முத்தி

2435. சுவன்றன் முத்தி யதூதம் பரமுத்தி

ஓயுப சாந்தஞ் சிவமுத்தி யானந்த

மூவபின் முச்சொருபு முத்திமுப் பாலதாய்

ஓவறு தாரத்தில் உள்ளூநா தாந்தமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்ப்பேறு தூரியாதூதமாகிய அப்பால் நிலையாகும். பேறு எனினும் முத்தி எனினும் ஒன்றே.

அருட்பேறு என்னும் பரமுத்தி ஆவிச் செயலொழிவாய் அருட்செயல் வழியாய்நிற்கும் நிலையாகும் அருளோன்பேறாகிய சிவமுத்தி இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பெருவடிவாகும். இம்முறையான் மூவிடத்தும் முவ்வியற்கைப் பேறு முப்பாலதாகும். செயலறலாகிய ஒழிவினைத் தரும் ஓங்காரத்தின்கண் (2271) கருதப்படும் ஒலிமுடிவாம் நாதாந்தமாகும்.

(அ. சி.) ஓவறுதாரம் - பிரணவம்.

2436. ஆவ தறியார் உயிர்பிறப் பாலுறும்

ஆவ தறியும் உயிரருட்¹ பாலுறும்

ஆவதொன் றில்லை யகம்புறத் தென்றகன்று

ஓவு சிவனுடன் ஒன்றுதன் முத்தியே.

(ப. இ.) பிறப்புற்ற ஆருயிர் பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று வாழப்பிறந்தோம் என்பதை அறிவதே ஆவதறிவதாகும்.

திருவள்ளுவநாயனாரும் 'அறிவுடையார் ஆவதறிவார்' என்றருளினார். இவ்வுண்மையினை அறியார் 'மற்று நிலையாமை காணப்படும்' என்பதற்கிணங்கப் பிறப்பினையடைவர். மேலோதியவாறு ஆவதறியும் உயிர் திருவருட்பால் எய்தும். திருவருளின் வழியொழுகும் செம்பொருட்டுணிவினர்க்குப் புறமாகிய உலகத்தின்கண்ணும் அகமாகிய உடலின்கண்ணும் ஆகக்கடவனவாகிய பொருள்கள் ஏதும் இல்லையென்று நூங்குவர். அகலுதல் - நூங்குதல். அகன்று உலகங்கள் எல்லாம் கடந்து அப்பால் திகழும் சிவபெருமானுடன் ஒன்றுதலாகிய திருவடிப் பேற்றினை எய்துவர். இதுவே நிறைந்த விழுப்பேறாகும்.

(அ. சி.) ஓவுசிவன் - உலகம் கடந்த சிவன்.

2437. சிவமாகி மும்மல முக்குணஞ் செற்றுத்

தவமான மும்முத்தி தத்துவத் தயிக்கியத்

துவமா கியநெறி சோகமென்² போர்க்குச்

சிவமாம் அமலன் சிறந்தனன் தானே.

(ப. இ.) முறையறச் சென்று நிறைவுறு சார்பால் சிவமாகி விளங்கும் ஆருயிர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும்

மும்மலங்களையும், அமைதி ஆட்சி அமுந்தல் என்னும் முக்குணங்களையும் அருள் நினைவால் அடக்கி, அகற்றுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் அகற்றும் நற்றவப் பேற்றினர் மேலோதிய ஆருயிர்ப்பேறு அருட்பேறு அருளோன்பேறு ஆகிய மூன்றன்வாயிலாகத் தத்துவத் தயிக்கியச்சார்பு வெளிப்படும். தத் + துவம் + அயிக்கியம் (அசி) - அது நு ஆகின்றாய் இந்நெறியே சோகம் என்னும் நெறியுமாகும். அது நான் என்னும் அருமறைப்பேறு ஆண்டான் அடிமை முறையை உணர்த்துவதாகும். அங்ஙனம் உறைத்து நிற்பார்குச் சிவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நூங்கிய நிலைமையால் அமலன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். அவனே இயற்கை உண்மை அறிவின்ப உருவினனாகலின் சிவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றான். அத்தகைய விழுமிய முழுமுதல் இந்நிலையில் ஆருயிர்க்கிழவனைச் சிறந்தனனாக்கிச் சிறந்தானாவன்.

(அ. சி.) தத்துவத் தயிக்கியத்து - தத்துவமசியால். சோகம் - அவனே நான்.

(3)

1. அறிவுடையார், திருக்குறள், 427.

" பற்றற்ற. " 349.

2. கண்டவிலை. சிவஞானசித்தியார், 9. 3 - 1.

" தன்னைச். அப்பர், 4. 106 - 1.

" நெறியல்லா. 8. அச்சோப்பதிகம், 2.

2438. சித்தியும் முத்தியுந் திண்சிவ மாகிய

சுத்தியும் முத்தீ தொலைக்குஞ் சுகானந்த

சுத்தியும் மேலைச் சமாதியு மாபிடும்

பெத்தம் அறுத்த பெரும்பெரு 1மானன்றே.

(ப. இ.) பொருளும் அருளும் போக்கில் மெய்ப்பொருளும் முறையே சித்தி, முத்தி, சிவமாம் சுத்தி என்று ஓதப்பெறும். இவை முறையே தன்னைப்பற்றி வருவன, பிறவுபிரக்களைப்பற்றி வருவன, தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவாகிய மூவகைத் துன்பங்களையும் ஒழிப்பனவாகும். இம்மூன்றனையும் தாபத்திரயம் என்பர். ஈண்டு இவற்றை முத்தீ என்று ஓதினார். இவை தொலையவே பேரின்பப் பேரருள் உருவாம் பேரறிவாற்றல் வெளிப்படும். அதன்மேல் செயலறலாகிய சமாதியும் கைகூடும். பின்னர்ப் பிணிப்பாகிய பெத்தத்தினை அறுத்தருளிய பெரும்பெருமான் வெளிப்பட்டுத் திருவடியை நல்கிப் பேரின்புறுத்துவன். அவனே முழுமுதல்.

(அ. சி.) முத்தீ தொலைக்கும் - தாபத்திரயங்களை ஒழிக்கும். சத்தி - திருவருள்.

(4)

14. முச் சொளபம்

2439. ஏறிய வாரே மலம்ஐந் திடைஅடைத்து

ஆறிய ஞானச் சிவோக மடைந்திட்டு

வேறு மெனமுச் சொருபத்து வுடுற்றங்கு

ஈறதிற் பண்டைப் பரனுண்மை செய்யுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு ஆணவமலப்பிணிப்பால் வேறு நான்கு மலங்கள் அம் மலத்தை யகற்றச்

சேர்க்கவேண்டியதாயிற்று. இச் சேர்க்கை அருளால் நிகழ்வது அவை முறையே கன்மம், மாயை, மாயேயம், நடப்பாற்றல் என்ப. சிவபெருமான் இவ் ஐவகை மலங்களையும் முறையே அகற்றியருள்வன். அருளவே ஆறுதலைத் தரும் சிவஞானம் மேலோங்கும் மேலோங்கவே சிவோகம் அடைவர். அடையவே பந்த பாசங்களைத் திருவருளால் வேறும் (வெல்லுதும்) என முனைவர். முனையவே ஆருயிர்ப்பேறு, அருட்பேறு, அருளோன்பேறு என்னும் முவ்வியற்கை வுடுறுவர். வுடுற்று இறுதியிற் பண்டைப் பரனுடன் கூடிப் பரனுண்மையாயிருப்பார். இஃது ஒப்பில் தலைவி ஒப்பிலாத் தலைவனை மணந்து தன்னைத் தணந்து அவனாகவே நிற்கும் அருள் நிலையை ஒத்ததாகும். தணத்தல் - மறத்தல்.

2440. மூன்றுள மானிகை மூவர் இருப்பிடம்

மூன்றினின் முப்பத் தாறு முதிப்புள

மூன்றினி னுள்ளே முளைத்தெழுஞ் சோதியைக்

காண்டலுங் காயக் கணக்கற்ற வாறன்றே.

1. பெரும்பெருமானென். 8. அடைக்கலப்பத்து, 3.

(ப. இ.) மூவகையான ஆருயிர்கட்கும் மானிகை யொத்த உல்களும் மூன்றுள. அவை முறையே பருவுடல், நுண்ணுடல், முதல் உடல் என்பன. முதல் உடலைப் பரவுடல் எனவுங் கூறுப. இதனைக் காரணவுடல் எனவும் இயம்புவார். இம் மூன்றுடல்களிலும் சேர்ந்து நிலமுதல் நூள் ஒலி ஈறாகிய முப்பத்தாறு மெய்களும் தோன்றும். இம் மூன்றினுள்ளும் உயிர்க்கு உயிராய்க் கலந்து நிற்கும் சிவபெருமான் பேரொளிப் பிழம்பாய் முளைத் தெழுந்தருள்வன். அவனை அவனருளால் காணுதல் வேண்டும். காண்டலும் பிறவிப்பேறாம் 'பிறவிப் பெருங்கடல் எல்லையை நுந்துவர்'. இதுவே 'காயக்கணக்கற்றதென்' ஒதப்பெற்றதாகும்.

(அ. சி.) மானிகை - தூலம், சூக்குமம், காரணம்; மூவர் - மூவகையான ஆன்மாக்கள். காயக் கணக்கு - பிறப்பு.

(2)

2441. உலகம் புடைபெயர்ந் தூழியும் போன

நிலவு கூடரொளி மூன்றுமொன் றாய

பலவும் பரிசொடு பான்மையுள் ஈசன்

அளவும் பெருமையு மாறறி ¹வாரே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கமாகிய பேரூழிக் காலத்து உலகம் ஒடுங்கிற்று. அத்தகைய ஊழியும் பல கழிந்தன.

விளங்குகின்ற ஆருயிர், அருள், அருளோன் என்னும் மூன்றும் அருள்வெளியில் ஒன்றாயின. இம் மூன்றையும் அன்பு அருள் அருளோன் எனவும் கூறலாம். சூவன், பரம், சிவம் எனவும் கூறுப. பலவும் முறைப்படி சிவபெருமான் திருவடிக் கீழடங்கிக் கலப்பால் ஒன்றாயிருப்பினும் சிவபெருமானின் அளத்தற்கரிய அளவினையும் உரைத்தற்கரிய பெருமையினையும் எவராலும் அளந்தறிந்துரைக்க வொண்ணாவென்க. அதனால், ஒருவரும் அறியார் என்பது யாரறிவார் என்னும் குறிப்பால் பெறப்படும்.

(அ. சி.) புடைபெயர்ந்து - நிலைகெட்டு. நிலவு - விளங்குகின்ற. பரிசொடு - முறைப்படி.

(3)

2442. பெருவாய் முதலெண்ணும் பேதமே பேதித்து

அருவா யுருவாய் அருவரு வாகிக்

குருவாய் வருஞ்சத்தி கோனாயிப் பன்மை

உருவா யுடனிருந் தொன்றாயன் றாமே.

(ப. இ.) மாயாகாரிய உருக்களை மலைமுதல் மண் ஈறாகவும் யானை முதல் எறும் பூறாகவும் கண்டு கருதப்படும்

வேறுபாடுகளையே ஆருயிர்களுக்குக் காட்டியருளுகின்றனன் சிவன். அவன் எல்லாவற்றுடனும் கலந்து அருவாய் உருவாய் அருவருவாய்த் தோன்றியருள்வன். அருளே திருமேனியாய்க் குருவாய் எழுந்தருளும் தனிப்பெரும் தலைவனுமாவன். மன்னும் பலவுயிரோடும் கலந்து அவ்வவ்வயிராய் உருவாய் உடனிருந்தருள்வன். அன்றாம் என்பது இந்நிலைமை சிவபெருமானுக்குத் தொன்மை

1. மறையினால். சிவஞானசித்தியார், பாயிரம், 4.

"வான்கெட்டு. 8. திருத்தெள்ளேணம், 18.

"உருவாய். கந்தரனுபூதி, 51.

"மாதர், அப்பர், 4. 3 - 1.

யிலேயே இயற்கையாக அமைந்த நன்மைப் பண்பாம் என்க. அன்று - தொன்மை. ஆம் - பண்பாம்.

(அ. சி.) பெருவாய் - பெரிதியதாய். பேதமே பேதித்து - வேறுபடுத்தி.

(4)

2443. மணியொளி சோபை யிலக்கணம் வாய்த்து

மணியென வாய்நின்ற வாறது போலத்

தணிமுச் சொருபாதி சத்தியாதி சார்ப்

பணிவித்த போர்ந்தி பாதம்பற் 1றாயே.

(ப. இ.) ஆருயிரானது படிசமணியின் நிறமும் ஒளியும் போன்ற தன்மைவாய்ந்தது அஃதாவது வெண்மை நிறமும் ஏனைய நிறங்களையுட் பற்றியபோழ்து அவ்வந் நிறங்களாகத் தோன்றி ஒளிரும் ஒளியும் உடையது படிசம். அதுபோல் ஆருயிரும் சார்ந்ததன் வண்ணமாக நிற்கும். அஃதாவது ஆணவத்தைச் சார்ந்து அறிவு விளங்காது அறியாமையே தானாக நிற்கும். அருளால் படைத்தளிக்கப்பட்ட ஐம்புலன்களைச் சார்ந்து சுட்டறிவும், அப் புலன்களின் வேறு தான் எனக்கருதும் சிற்றறிவும் உடையவாய் நிற்கும். பின் அருள்வழி ஒழுகி உடல் கலன் உலகுகள் முற்றறிவு பெற்றுச் சிறப்புற்று வாழ்வதற்குச் சிவபெருமானால் அளிக்கப்பட்ட அருட்கொடை இரவல் பொருள்கள் என்றுணர்தல் வேண்டும். சிவகுரு எழுந்தருளித் திருவைந்தெழுத்தினைத் தேறுமாறு உணர்த்தியருள்வன். அருளவே முற்றறிவு பெற்று முழுமுதலடிக்கீழ்க் கெழுமி விழுமிதாய் வாழும். இவையே ஆருயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் ஆருயிர்த் தன்மையாகும். ஆருயிர் விழும்பேறாம் சிவபெருமான் நிலையினை எய்தும். சிவபெருமானைச் செம்மணியாகச் செப்புவர் செம்பொருட்டுணிவினர். ஆருயிராம் பளிங்கும் செம்மணியாம் சிவனைச் சாரப்பட்டுச் செம்மணியாகத் திகழும். இவ் வொப்பினைப் படிசத்தின் மேலேற்றிப் படிசம் நிற்குமாறுபோல ஆருயிரும் அடங்கி நிற்கும். அந்நிலையினை ஆருயிர் நிலை, அருள் நிலை, அருளோன் நிலை எனக் கூறுவர். இவையே முச் சொருபமாகும். அவ்வயிர் அறிவுப் பேராற்றலாகிய சத்தியாதியைச் சாருமாறு சிவபெருமான் பணித்தருளினன். அங்ஙனம் பணித்தருளிய பெரும் பொருட் கிளவியாம் 2 நந்தியின் திருவடிபிணையினை நெஞ்சமே பற்றற்று இடையறாது பற்றுவாயாக.

(அ. சி.) சோபை - ஒளி உதயம். தணி - பொருந்தியுள்ள.

(5)

2444. கல்லொளி மாநிறஞ் சோபைக் கதிர்த்த்ட

நல்ல மணியொன்றி னாடியொண் முப்பதம்

சொல்லறு முப்பாழிற் சொல்லறு பேருரைத்து

அல்லறு முத்திராந் தத்தனு பூதியே.

(ப. இ.) ஒளியுடைத்தாகிய படிசத்தின்கண் வைக்கப்படும் சிறந்த பலநிற மணிகள் பொருந்தவைத்தால் தன்னால் சாரப்பட்ட மணியின்

1. வந்தெனுடல். தாயுமானவர், ஆகார - 18.

" சார்புணர்ந்து. திருக்குறள், 359.

2. கரும்பினும். அப்பர், 4. 74 - 3.

" சிரிப்பார். 8. கோயின்மூத்த, 9.

ஒளியாய்த் தான் விளங்குவதுபோல் ஆருயிரும் ஆராய்ந்து பார்ப்பின் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும்.

அவ்வண்மையினைத் தத்துவம் அசி என்னும் மும்முறை காட்டுவதாகும். சொல்லுதற்கரிதாகிய உடல்மெய் உணர்வுமெய் உணர்த்துமெய்யாகிய மூன்றும் கழிந்து நூங்குவதால் அவற்றை முப்பாழ் என ஒதப்பெறும். அம் முப்பாழின் உண்மையினையும் கண்டு சொல்லொண்ணாத போர் என்னும் சிகரத்தைச் சொல்லுமாறு வகரம் கூட்டியுரைத்துப் பிறப்பல்லலை அறுத்துச் சிறப்புல்லலை நிறுத்துக் காட்டுவது கடவுட் (2385) கையடையாளமாகும். அதுவே முத்திராந்தமென ஒதப்பெற்றது. இதுவே இறவா இன்பத் தழுந்திய அனுபூதி என்று சொல்லப்படும் இன்பியாகும். சொல்லறு பேருரைத்து என்பதற்கு அசபா காயத்திரியைத் தேனித்து என்றலும் ஒன்று. தேனித்தல் - தியானித்தல்.

(அ. சி.) கல்லொளி - காவிக்கல்லொளி. தட்ட - பொருந்த. சொல்லறுபேர் - அசபை.

(6)

2445. உந்தசெந் தாமரை யுள்ளுறு சோதி

நடந்தசெந் தாமரை நாதந் தகைந்தால்

அடைந்த பயோதரி யட்டி யடைத்தல்

விடந்தரு வாசலை மேல்திற ¹வரே.

(ப. இ.) உந்த செந்தாமரை என்பது உச்சிக்குமேல் விளங்கும் ஆயிரவிதழ்த் தாமரை என்பதாகும். உன்ற என்பது உந்த என நின்றது. உன்ற - பொருத; எதிர்த்த இத் தாமரை மூலத்தாமரைக்கு எதிராகலின் அங்நனம் ஒதினார். அத் தாமரையின் உள்ளுறு சோதியாகிய அளவிலாப் பேரறிவுப் பேரொளியை நோக்கி நடக்கும் ஓசையாகிய நாதம் மூலத் தாமரையினின்றும் அகத்தவப் பயிற்சியால் நடப்பதாகும். அவ்வோசையாகிய நாதம் பயில்வார்க்கு அருளால் கைகூடனால் ஆண்டுப் பொருந்திய அமிழ்தன்னை வெளிப்பட்டருள்வள். அவள் அன்பற்றார்க்குத் தடையாக அமைத்த வற்றா இன்ப ஷட்டு வாழ்க்கைவினை நும்மன்பால் அவளாலேயே மேல் திறக்குமாறு செய்வார். பயோதரி - அமிழ்தன்னை. அட்டி - தடைசெய்து, இடந்தருவாயில் - பெருவாயில், திறவார் - திறப்பிப்பார்: பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன் வினை.

(அ. சி.) உந்த - எதிரில் உள்ள, ஆஞ்சொ நடந்த - நோக்கிச் சென்ற, செந்தாமரை - மூலாதாரத்தாமரை, தகைந்தால் - வசப்பட்டால். பயோதரி - அமுதேசுவரி.

(7)

2446. இடனொரு மூன்றி வியைந்த வொருவன்

கடனுறு மவ்வரு வேறெனக் காணுந்

திடமது போலச் சிவபர சுவர்

உடனுறை பேதமும் ஒன்றென லாமே.

1. காமக். திருக்குறள், 1251.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருபிர் உடல், உணர்வு, உணர்த்து மெய் ஆகிய மூன்றிடங்களிலும் பொருந்தும். இம் முறையினையே பருவடல் நுண்ணுடல் முதலுடல் என்பனவற்றிற்குக் கூறியும் பொருந்தும். அவ்வருளாலேயே செவ்வி வாய்த்தற் பொருட்டு அறித்தெனக் கருதிய அம்மூன்றனையும் அவ்வுபிர் தனக்கு வேறெனக் காணும். அதுபோன்று அருளோன். அருள் ஆருபிர் என்று சொல்லப்படும் சிவ பர சுவர்கள் உடனுறை வேறுபாடுகளும் ஒன்றெனல் ஆகும்.

(அ. சி.) கடனுறு - அரியதான.

(1)

2447. ஒளியை யொளிசெய்து வோமென் றெழுப்பி

வளியை வளிசெய்து வாய்த்திட வாங்கி

வெளியை வெளிசெய்து மேலெழ வைத்துத்

தெளியத் தெளியுஞ் சிவபதந் தானே.

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் மூலத்தழலொளியை ஒமென்று கணித்து எழுப்பி ஒளிர்ச் செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் மேல்மூச்சு கழ்மூச்சுக்களை அடக்குதல் வேண்டும். அதன் பொருட்டு உயிர்ப்புப் பயிற்சியினை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதன் பொருட்டு உயிர்ப்பினை முறையாக வாங்கி உள் நிரப்புதல் வேண்டும். அதன்பின் நெஞ்சத்து வெளியைச் சிவ நினைப்பால் வெளி செய்தல் வேண்டும். வெளி செய்தபின் அதனை அருள்வெளியாக்குதல் வேண்டும். அதன் வாயிலாகக் குறிக்கோளை மேலெழச் செய்தல் வேண்டும். இவ் வுண்மைகளைத் திருவருள் தெளிவிக்கத் தெளியும் நல்லார் சிவபெருமான் திருவடியினைச் சார்வர். அதுவே சிவநிலையாகும். வெளி - நெஞ்சவெளியும் அருள்வெளியும் ஆகும். வாங்கி - மூச்சை உள்ளிழுத்து.

(அ. சி.) ஒளியை - மூலாக்கினியை. வளிசெய்து - பூரக, சும்பக, இரேசகம்செய்து. வெளியை - வெள்ளிய சுக்கிலத்தை.

(2)

2448. முக்கர ணங்களின் மூர்ச்சைதூர்த்த தாவதக்

கைக்கா ரணமென்னத் தந்தனன் காணந்தி

மிக்க மனோன்மனி வேறே தனித்தேக

ஒக்கும் துன்மனி யோதுட் சமாதியே.

(ப. இ.) உள்ளம் உரை உடல் என்னும் மூன்று கருவிகளின் சோர்வினை அகற்றி ஆகவேண்டிய அருள் நிலையைக் கைக்கனி என்னும்படி தந்தருளினன். அவன் சிவபெருமானாகிய நந்தியாகும். ஆணை நிலையாகிய புருவ நடுவின்கண் விளங்கும் மனோன்மனி அங்கு நின்று மெலோங்க அதன்மேல் உன்மனையாகிய திருவருள் துணையாகும். அது துணையால் ஒருமை யுணர்ச்சியுண்டாகும். அவ் வுணர்ச்சியால் செயலற்ற திருநிலை யெய்தும். இதனையே நிருவிகற்பசமாதி என்ப. இதனை ஒருமை யொடுக்கம் என்ப.

(அ. சி.) மூர்ச்சை - சோர்வு, கைக்காரணம் என்ன - கையில் வைத்து உணரும் விதமாக. மிக்க....ஏக - மனோன்மனி இருக்கும் ஆஞ்சுரையில் செல்ல.

(3)

16. முச் சூனியதொந்தத்தசி

2449. தற்பதந் தொம்பதந் தானாம் அசிபதந்

தொற்பத மூன்றுந் துரியத்துத் தோற்றவே

நிற்ப துயிர்நி னிகழ்சிவ மும்மூன்றின்

சொற்பத மாகுமாந் தொந்தத் தசியன்றே.

(ப. இ.) அது என்னும் தற்பதமும் நு என்னும் தொம்பதமும் தான் அதுவாகின்றதென்னும் அசிபதமும் தொன்மையேயுள்ளன. இம் மூன்றும் மேல்நிலையாகிய துரியத்துத் தோற்றமுறும். இத் தோற்றத்தின்கண் நிற்பன ஆறும் அருளாகிய பரமும் அருளோனாகிய சிவமும் என்னும் மூன்றின் சொற் பொருளாகும். இவையே தொந்தத்தசி என்ப. இதன்கண் தொம்பதமாகிய நு, தத்தமாகிய அது, அசி ஆகின்றாய் என்னும் பொருள் காணப்படும்.

(அ. சி.) தானும் அசிபதம் - தன்மயமாவது உணர்த்தும் அசிபதம். தொற்பதம் - தொல்பதம், அநாதியான பதங்கள்.

(1)

2450. தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்கா மியமாதி

தொந்தத் தசிமூன்றில் தொல்தா மதமாதி

வந்த மலங்குண மாளச் சிவந்தோன்றின்

இந்துவின் முன்னிருள் ஏகுதல் ஓக்குமே.

(ப. இ.) தொம்பதம் தத்பதம் அசிபதம் ஆகிய மூன்றும் நுண்ணிதின் உணருங்கால் கன்மம் மாயை ஆணவம் என்னும் மும்மல நிகழ்வும் நூக்கமுமாகும். அது போன்று அமைதி ஆட்சி அழுத்தம் என்னும் முக்குண நிகழ்வும் நூக்கமும் ஆவன என்ப. மேலோதிய மலமும் குணமும் மாளத் தூய சிவபெருமான் தோன்றியருள்வன். நாளும் பிறை வளர நாளும் இருள் தளர முழு நிலவின்கண் இருள் ஒரு சிறிதும் தோன்றாது அடங்கும். அதுபோல் ஆருயிரின்கண் அருளும் சிறிது சிறிதாக முனைக்க மருளும் சிறிது சிறிதாக அடங்கும். முழுநில வொத்துச் சிவபெருமான் தோன்றியருள முற்றாக மடங்கிவிடும். இதுவே சிறந்த எடுத்துக்காட்டின் பொருள் ஒப்பாகும்.

(அ. சி.) காமியமதி - கன்ம முதலிய மும்மலம். தொல்தாமதமதி - பழையான தாமத முதலிய முக்குணங்கள்.

(2)

2451. தொந்தத் தசியைவ் வாசியில் தோற்றியே

அந்த முறையீரைந் தாக மதித்திட்டு

அந்த மிலாத அவத்தையவ் வாக்கியது

உந்து முறையிற் சிவமுன்வைத் ²தோதிடே.

(ப. இ.) தொம்பதத்தோடு காணப்படும் அசிபதப் பொருளை வாசியாகிய உயிர்ப்பின்கண் தோன்றக் கண்டு முன் (2429) ஓதியவாறு அவத்

1. மன்னும். சிவஞானபோதம், 11. 2 - 2.

சிவனருள். உண்மை விளக்கம், 41.

தைகள் பத்தினையும் கருதுக. கருதி முடிவில்லாத அவத்தையை அவ் வாக்கியத்தால் செலுத்து முறையில் வைத்து ஓதுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஓதுங்கால் சிவத்தை முன்வைத்து ஓதுக. சிவத்தை முன் வைத்து ஓதுவது 'சிவயநம்'.

(அ. சி.) வாசி - பிராணவாயு. ஈரைந்து - பத்து அவத்தைகளாக. சிவமுன்வைத்து - சிவ, பர, சீவ, என வைத்து.

(3)

2452. வைத்துச் சிவத்தை மதிசொரு பானந்தத்து

உய்த்துப் பிரணவ மாம்ப தேசத்தை

மெய்த்த இதயத்து விட்டிடு மெய்யுணர்ந்து

அத்தற் கடிமை யடைந்துநின் ¹றானன்றே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு சிவத்தை முன்வைத்து ஓதுதலான் ஆருயிரின் அறிவு அச் சிவத்தின் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப வடிவின் கண் செல்லும். அங்ஙனம் செல்லுமாறு செலுத்தி ஓமொழிச் செவியறிவுறுஉவாம் உபதேசத்தை மெய்யுணர்வால் களங்கமற்ற உள்ளத்தினிடத்துச் செலுத்திடும். அதன்பின் திருவருளால் சிவபெருமானின் திருவடிணர்வினை உணர்ந்து அத் திருவடிக்கு என்றும் நூங்கா அடிமையாக அவ்வயிர் நின்று இன்புறும்.

(அ. சி.) மதி - அறிவு. மெய்த்த - களங்கமற்ற. விட்டிடும் - சேர்ப்பன்.

(4)

2453. தொம்பத மாயையுள் தோன்றிடுந் தற்பதம்

அம்பரை தன்னில் உதிக்கும் அசிபதம்

நம்புறு சாந்தியில் நண்ணுமல் வாக்கியம்

உம்பர்உரை தொந்தத் தசிவாசி யாமே.

(ப. இ.) துவம்பதப் பொருளாகிய நூ என்னும் உயிர்நிலை மாயையாகிய அறியாமைப் பிணிப்பில் கிடக்கும். அவ்வறியாமையை அகற்றுதற்குத் தற்பதப் பொருளாகிய சிவனும் கலப்பால் ஒன்றாய்த் திகழ்வன். அழகிய பரையாகிய திருவருளின்கண் அசிபதப் பொருள் தோன்றும். விருப்பும் அமைதி யொடுக்கத்தின்கண் அச் சொற்பொருள் அமையும். மேலாம் பொருளுரை உயிர்ப்பின்கண் பயிலும் இரேசகமாகிய வெளிவிடுதற்குத் தொம்பதமும், பூரகமாகிய உள்ளிழுத்தற்குத் தத்பதமும், சும்பகமாகிய மூச்சை அசைவற நிறுத்தற்கு அசிபதமும் கொள்ளப்படும் என்க. நம்பு - நசை; விருப்பம். 'நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே' என்னும் தொல்காப்பிய (33) உரியியலால் நம்பு நசையாகும் என்பது காண்க.

(அ. சி.) மாயையுள் - அஞ்ஞானத்துள்.

(5)

2454. ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்து

ஆகிய வைவிட்டாற் காயம் உபாதானம்

ஏகிய தொந்தத் தசியென்ப மெய்யறி

வாகிய சுவன்² பரசிவ னாமன்றே.

1. அத்தாவன். அப்பர், 6. 95 - 8.

(பாடம்) 2. பரன்சிவ.

(ப. இ.) மேலோதிய முப்பதங்களின் புணர்ப்பினை விளக்க அச் சோயமாகிய இவன் அவனே என்னும் முறைப்படி அவனே இத் தேவதத்தன் என்னும் பொருளின்கண் ஏற்படும் காலமும் இடமும் செய்தியும் நூங்கப் பெற்றால் அப் பெயர்க்குரிய பொருளாகிய உடம்பு காரணமளவாக நிற்கும். அக் காரணமாயையுங் கடந்த நிலையில் தொந்தத்தசியாகிய முப்பதம் மெய்யுணர்வினைத் தரும். அதனால் ஆருயிர் அருள் அருளோன் என்னும் மூன்றும் பெறப்படும். அவ்வுயிர் அருளுடன் கூடி அருளோன் அடியிற் கலந்து முடிவிலா இன்பம் எய்தும். சோயம்: இவன் அவனே.

(அ. சி.) சோயந் தேவதத்தன் - அவனே தேவதத்தன். இடத்தாகியவை - காலம் இடம் முதலியவற்றை. உபாதானம் - மாயை.

(6)

2455. தாமத காமிய மாகித் தகுண

மாமல மூன்றும் அகார வுகாரத்தோடு

ஆமறு மவ்வமவ் வாயுடன் மூன்றில்

தாமாந் துரியமுந் தொந்தத்¹தசியதே.

(ப. இ.) அமைதி ஆட்சி அமுந்தலாகிய முக்குணமும் ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய மும்மலமும் நிகழ்வதும் நூங்குவதுமாகிய செயல்கள் அகர உகர மகரங்களான ஆகும். அவ் அகர உகர மகரங்களே பத்தாய்ப் பகுத்த (2429) பாடுகளுள் மூன்றில் தாமாம் துரியம் தோன்றும், ஆண்டுத் தொம்தத் அசி என்னும் பதப்பொருள் முற்றும்.

(7)

17. முப்பாழ்

2456. காரிய மேழ்கண் டறுமாய்ப் பாழ்விடக்

காரண மேழ்கண் டறும்போதப் பாழ்விடக்

காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்

சூருப சாந்தமுப் பாழ்விடத் தூருமே.

(ப. இ.) மாயாகாரியமாகிய உடலும், பொறிகளும், எண்ணம் மனம் எழுச்சி இறுப்பு ஆகிய கலன் நான்கும், உயிர்ப்பும் என்று கூறப்படும் ஏழும் மெய்யுணர்வால் கண்டவித்துக் காரியப்பாழ் என்று பேசப்படும். இப் பாழ் ஏழும் அருளால் அகலும். காரணமாகிய பாழ் ஏழும் வருமாறு: அனைத்தையு முணர்ந்தவனாயிருக்குந் தன்மை, அனைத்திற்கும் காரணனாந்தன்மை, அனைத்திற்கும் உயிர்க்குயிராய் உள்ளூறையுந் தன்மை, அனைத்தையும் செலுத்தும் ஆணைத் தன்மை, அனைத்தையும் படைத்தல், அனைத்தையும் காத்தல், அனைத்தையும் துடைத்தல் என்பன. இவ்வேழும் அறிவுப்

பாழாகும். இதுவும் அருளால் காண அகலும். காரிய காரண வருத்தங்கள் அகலவும் சிறந்த ஒழிவிலொடுக்கமாகிய
஁சாந்தமும் அகலும்; இம் முப்பாழும் அகலவே பிறவி தூரும்.

1. அகார. சிவஞானபோதம், 4. 1 - 1.